

น้ำมันด้วยมือเรา

แม้ความรักความหลังจะฝังใจ
จิตวิญญาณต้องเป็นไทจากพันธนาการ

คำนำ

BU ความสับสนยุ่งเหยิงของสังคม ท่ามกลางอารยธรรมแห่งการรัก
ความสะอาดสบาย และอิงอาศัยเงินตราเป็นแก้วสารพัดนึก จึงยากนักที่เรา
จะค้นหาคำตอบของชีวิตว่า เกิดมาเพื่อสิ่งใด คุณค่าของชีวิตคืออย่างไรกันแน่
กระนั้นเอง จึงก่อเกิดความสับสน ซ้อนลงบนความสับสนที่มีอยู่ก่อน

**หากมนุษย์คือดวงดาว (โดยมีจิตเป็นตัวนำร่องการโคจรของชีวิต) ก็คง
เป็นดวงดาวที่นำอนาถ เหตุเพราะมีเส้นทางโคจรที่ยุ่งเหยิงวุ่นวายที่สุดใ
บรรดาดวงดาวทั้งหลายทั้งมวลในจักรวาล !**

ขณะที่เทคโนโลยี วิทยาการก้าวหน้าประจวบยกลงมาจากฟ้า วิช
ามหัศจรรย์มากมาย ที่คิดค้นสำเร็จ สืบทอด ต่อเติมกันมาจนแทบจะเสกดิน
ให้เป็นทองกันได้

สิ้นแผ่นดิน เป็นแผ่นน้ำ !

สิ้นแผ่นน้ำ เป็นความว่างเปล่า !

และจากความว่างเปล่าเป็นภพชาติ-ดิกระฟ้า !

เขาต่างรู้ไปหมด เก่งไปหมด แต่ก็ยังหาคำตอบให้แก่ชีวิตตัวเองไม่ได้
ด้วยสมองแห่งอัจฉริยะ เขาสามารถแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมได้
ทะลุทะลวงไม่มีขอบเขต แต่ความทุกข์ที่อยู่ในหัวใจ กลับไม่มีใครจัดการได้

น่าหัวเราะ มันเป็นความน่าขันหรือน่าขมขื่น ?

สิ่งที่ใกล้ตัวที่สุด เรากลับจัดการอะไรไม่ได้เลย

ความฉลาดที่เราต่างภาคภูมิใจ มันเป็นฉลาดแท้หรือฉลาดเทียมกันแน่ ?

ยุคแห่งการกอบโกยแสวงหาความสุขประจวบ “หมาหอบแดด”

ได้ปลุกปั่นให้ชีวิตลืมนั่นถึงความสุขที่แท้ของชีวิต

ความสุขนั้นไม่จำเป็นต้องใช้เงินตราแลกมา ความสุขไม่มีการแบ่งชั้น
วรรณะว่าต้องเป็นคนรวย แม้คนจนแสนจนก็มีสิทธิ์

**แต่ความสุขที่แท้ เป็นสิ่งที่มาจากจุดเริ่มต้นแห่งการเข้าใจตัวเอง
ด้วยการมีทัศนคติการดำรงชีวิตอันถูกต้อง**

บนพื้นฐานสังคมที่ชื่นชมหลงใหลวัตถุ ปลอบปลื้มในชีวิตความเป็นอยู่
แบบทุนนิยม จึงเป็นการยากนักที่จะฝ่ากระแสค่านิยมผิดๆ ออกไปสู่โลกแห่ง
สัมมาทิฐิได้

ดอกไม้พลาสติก ของใช้พลาสติก อะไร ก็พลาสติก จนขณะนี้เรา
กำลังจะกลายเป็น **'มนุษย์พลาสติก'** เข้าไปทุกที

'มนุษย์พลาสติก' ผู้มีหัวใจหยาบกระด้าง ไหวต่อการแสวงสุขแต่ชาดด้าน
ต่อการทำผู้อื่นทุกข์ !

ไหวต่อการเอาเปรียบ - ชาดด้านต่อการเสียสละ

ไหวต่อการถือโทษ - ชาดด้านต่อการให้อภัย

ไหวต่อการทำชั่ว - ชาดด้านต่อการทำดี

บทกวีจากหนังสือเล่มนี้ คือความปรารถนาดีต่อผู้แสวงหาที่ไฝฝืนการ
เสริมสร้างคุณค่าของชีวิตที่ดีกว่า

และต่อผู้ที่ใกล้จะเป็น **'มนุษย์พลาสติก'** ให้ถอยกลับคืนสู่โลกแห่ง
ความสงบร่มเย็น ด้วยทัศนคติที่ถูกต้อง ที่เป็นไปเพื่อความเรียบง่าย ไม่ทุกข์

เราขอยืนยันว่า **สิ่งที่ชีวิตต้องการนั้น มันไม่ใหญ่โต้อครฐานอะไรดอก
ชีวิตง่าย ๆ ง่ายๆ ชย่นๆ มีความซื่อสัตย์ มีเมตตา เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นเสมอ
แต่มันใหญ่ยิ่งเป็นมหาพลังเย็นโอบอุ้มโลก.**

ด้วยความปรารถนาดี

บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด

สารบัญ

1 แสงหา

ทำไมต้องเกิด	8
อย่ารอถึงวันเก็บเกี่ยว	10
ความฝันอันสูงสุด	13
บนบาทวิถี	17
ทางสองแพร่ง	20

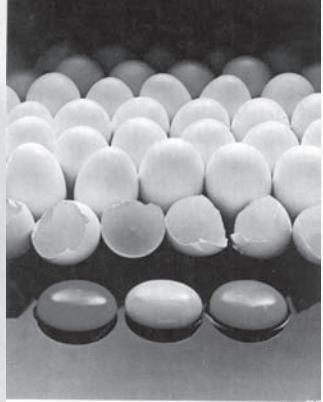
2 เดินทาง

ถึงเวลาแล้ว	27
เตรียมตัวเดินทาง	31
ชีวิตกับการเดินทาง	33
แต่...นางนวลตัวใหม่	37

3 ทิ้งรัก

พันธนาการ	40
ประหารรัก	43
จริงหรือที่ว่าหวาน	47
ดอกไม้บานชั่วแล่น	51
เมตตาจึงประหาร	58
ฆ่ามันด้วยมือเรา	62
เผารักให้สิ้นซาก	66

1

แสงวงท่า

ทำไมต้องเกิด

“เกิดมาทำไม ?” เป็นคำถามสุดยอดนิยม ถามกันแล้วถามกันเล่า
มานานนับพันปี และแม้วันนี้ก็ถามกันอยู่

“รู้ไหม ชีวิตเกิดมาทำไม”

“ทำไมต้องเกิด”

มนุษย์เกิดมา ดันรนไขว่คว้าสรรพสิ่ง ทั้งจำเป็นและไม่จำเป็น ทั้งมีชีวิตและไม่มีชีวิต ทั้งรูปธรรมและนามธรรม เมื่อได้มา ก็สุขสมใจ ไม่ได้ก็ร้อนร่ำ ชีวิตดิ้นถลอกไหลไปเรื่อย ๆ ตราบสิ้นลมก็ยังไม่รู้สังขาร

แต่เชื่อไหม หากจะตอบว่า **ชีวิตนั้นมิได้เกิดมาทำไม** นอกจากเกิดมาทำดี
เกิดมาทำงาน โดยเฉพาะทำงานชำระจิตให้สำรอกความชั่วร้ายออกไป ออกไป
ชักพอกให้สะอาดถ้วนรอบยี่งๆ ขึ้น ส่วนจะทำได้แค่ไหน ก็สุดแต่ใจจะไขว่คว้า

เกิดมาอยู่กับโลก หากไม่รู้ธรรมะ ไม่เข้าใจแก่นแท้ของชีวิต ชีวิตก็ได้แต่
วนเวียนอยู่กับโลกธรรมและกามคุณ ไม่มีวันพ้นโศกหยุดเศร้าไปได้เลย

ชีวิตมีอยู่ชั่วครู่เดียว

บัดเดี๋ยวก็ดับลับหาย

เกิด แก่ เจ็บ ตาย

ดูคล้ายหยดน้ำค้างกลางแสงตะวัน

หลงไหลอะไรนักรหรือ

ยึดถือสิ่งใดใครนั้น

ดิ้นรนไขว่คว้าสารพัน

เสกสรรพอกเพิ่มเสริมอัดตา

รูนวายว่ายวนหลงกล “กาม”

หอบหามหวงแหนแน่นหนา

ไม่อึดไม่พอท้ออุรา

ไอ้หนอ...เกิดมาทำไม

เกิดมาเป็นทาสโลกีย์
เกิดมาเป็นหนี้ใครที่ไหน
ก็กำกัลบ่จึ่งจะหมดการชดใช้
อีกเมื่อไรจะพ้นการทนทุกข์

อิสระเสรีอยู่ที่ไหน
ถ้าไม่ใช่อยู่ที่ใจมิสุข
อยู่เหนือ “**โลภธรรม**” กระหน่ำรูก
โศกหรือสุขรู้เห็นตามเป็นจริง

ชีวิตมีอยู่ชั่วครู่เดียว
บัดเดี๋ยวก็สลายทิ้งชายหญิง
วันคืนผ่านไปไม่ประวิง
ทุกสิ่งอนิจจังทั้งนั้น

เกิดแล้วเป็นมนุษย์
ประเสริฐสุดหากเลือกทางสร้างสรร
ผิด-ชอบ-ดี-ชั่ว พัวพัน
ต้องฝ่าฟันให้ถึงซึ่งหลักชัย

หลักชัยคือโลกุตระ
อิสระ บริสุทธ์ ผุดผ่องใส
เหนือทุกข์เหนือโศกเหนือโลกได้ใด
เบิกบานแจ่มใสมีชีวิตชีวา

ตื่นเกิดฟ้าสว่างแล้ว
นั่นดวงแก้วส่องทางอยู่ข้างหน้า
ตระวันธรรมทอแสงแห่งศรัทธา
ซึ่มรรคาสติไล่ให้ชีวิต.

● **อิสรา**

อย่ารอถึงวันเก็บเกี่ยว

ชีวิตคือสิ่งมีค่าสูงสุด ที่ผู้เป็นเจ้าของจะต้องระวังดูแลรักษา
เปรียบดังขานาที่ต้องหมั่นดูแลผืนนาของตนอย่างสุดความสามารถ

หากลงทุนลงแรงเพาะปลูกแล้ว กลับปล่อยให้วันคืนล่วงไปโดยไม่
ใส่ใจเท่าที่ควร ก็แน่นอนว่า เขาจะต้องเสียใจเมื่อวันเก็บเกี่ยวมาถึง

ชีวิตของเราก็เช่นกัน หากละเลย ไม่ระแวดระวัง ไม่แยกแยะดี-ชั่ว
กอบปรกดูแลสิ่งดีงาม เมื่อวาระสุดท้ายมาถึง เราจะต้องเสียใจขนาดไหน
และเมื่อไรจึงจะมีโอกาสให้แก้ตัวอีก ?

ถามตัวเองให้จงหนักว่า “เวลาล่วงไป ล่วงไป บัดนี้ เรากำลังทำ
อะไรอยู่ ? ”

ถ้าชีวิตคือผืนนา

ผืนนาที่มีคุณค่า

คือผืนนาที่อุดมไปด้วยต้นข้าวที่รวงอวบอ้วน

เมื่อฤดูแห่งการทำงานมาถึง

ขานาก็จะตั้งใจ ไถ คราด หว่าน ดำ

ด้วยความวิริยะ อุตสาหะ

และ...หวังให้ผืนนาของตนเป็นทุ่งรวงทอง

แต่โดยสัจจะแล้ว...ในนาทุกแห่ง

จะต้องมีหญ้าและวัชพืชอื่น ๆ

เติบโตขึ้นมาพร้อม ๆ กับต้นข้าวกล้าด้วย
ชาวนาที่ฉลาด จะต้องหมั่นสังเกตเพื่อแยกแยะให้รู้ว่า
อะไรคือต้นข้าว อะไรคือต้นหญ้า
และหมั่น ถอน ทำลาย ต้นหญ้าในนาที่กำลังงอกงาม
คอยแย่งอาหารและทำลายต้นข้าว

ชาวนาที่มีปัญญาจะไม่ปล่อยให้ต้นหญ้าเติบโต
ในนาของตนจนถึงวันเก็บเกี่ยว
เพราะยิ่งปล่อยให้มันโต
ก็ยิ่งยากแก่การทำลาย
และผลผลิตของข้าวในนาก็จะยิ่งลดลง

ต้นข้าว คือ ความดี
ต้นหญ้า คือ ความชั่วร้าย
คนควรหมั่นถนอม ทำนุบำรุง ความดี
และขจัดทำลายความชั่วร้าย
เหมือนชาวนาหมั่นดูแลและให้ปุ๋ยแก่ต้นข้าว
และคอยขจัดทำลายต้นหญ้า
เพราะเขารู้ดีว่า
ต้นหญ้าขึ้นง่าย โตเร็ว โดยไม่ต้องปลูก
และขจัดออกยากในภายหลัง
เหมือนกิเลสตัณหาในตัวของมนุษย์
ยิ่งปล่อยให้มันโต ก็ยิ่งขยายตัวอย่างรวดเร็ว
และระรานความดีที่มีอยู่ให้เสื่อมถอย

เมื่อต้นข้าวยังเล็กอยู่

อาจเป็นการยากสำหรับผู้ยังไม่ชัดเจน

ที่จะแยกแยะว่า ต้นไหนคือต้นข้าว ต้นไหนคือต้นหญ้า

แต่ที่แน่ชัดคือหน้าที่สำคัญอันหนึ่งของชาวนา

เพื่อจุดหมาย คือ ท้องนาที่มีข้าวรวงอวบอ้วน

เหมือนชีวิตของคนที่เกิดมาเพื่อความอุดมในธรรม

ปัจจุบัน...ผู้คนกำลังสับสนปนเป

ระหว่างความดีและความชั่ว

เหมือนชาวนาที่อ่อนหัด แยกแยะไม่ได้

มองต้นหญ้าเป็นต้นข้าว

เขาจะต้องหลั่งน้ำตาเมื่อวันเก็บเกี่ยวมาถึง

เมื่อพบว่า...

ท้องนาของเขาที่ทุ่มเทแรงกายแรงใจ

ไถ คราด หว่าน ดำ ด้วยความหวัง

มีแต่พงหญ้าและวัชพืชที่ไม่ต้องการ

แทนที่จะเป็นทุ่งรวงทองดังที่เขาปรารถนา

จงอย่ารอจนถึงวันเก็บเกี่ยว

ฝึกแยกแยะไต่ตรง

มองให้ซึ่งว่าอะไรคือต้นหญ้าอะไรคือต้นข้าว

ก่อนฤดูแห่งการเก็บเกี่ยวจะมาถึง

● ตะวัน เกียรติบุญญาฤทธิ์

ความฝันอันสูงสุด

ชีวิตในยุคปัจจุบัน แหบจะไม่เอื้ออำนวยให้ใครได้หยุดพิจารณาอะไรได้มากนัก

แหบทุกชีวิตต่างก็ต้องดิ้นรน แสวงหาให้ได้มาซึ่งสิ่งพึงประสงค์ เห็นดีเห็นชอบหนักหนากับการไขว่คว้าอย่างเอาเป็นเอาตาย เพียงเพื่อความอยู่รอด หรือแม้ที่สุด ถึงจะได้ทุกสิ่งที่ต้องการมาไว้ในกำมือ แต่เขาเหล่านั้นก็ยังไม่ลวงพ้นความทุกข์ไปได้

ก็แล้วอะไรเล่า คือความหมายของคำว่า “ชีวิต”

อะไรคือสิ่งที่มนุษย์ควรมี ควรได้ และควรหาให้เกิดขึ้นอย่างแท้จริง ?

สังคมที่มีแต่คนที่คิดถึงแต่ตัวเอง เบียดเบียนทำร้ายทำลายกันแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นหรือ คือสังคมคิวิไลซ์ที่เป็นศูนย์รวมของสัตว์โลกผู้ชาญฉลาด

หยุดคิดสักนิดสิ ! คิดถึงคนอื่นบ้าง คิดถึงการให้ การเกื้อกูล การช่วยกันสร้างสรรค์สังคมใหม่ให้น่าอยู่กว่านี้

มาสิ ! มาร่วมกันสร้างความฝันให้เป็นจริง

เคยมีสักครั้งบ้างไหม

ในชีวิตของเธอ

ที่ผวาตื่นขึ้นกลางดึก

ท่ามกลางความมืดมิดเงียบสงัด

ที่ถูกปกคลุมด้วยม่านสีดำแห่งรัตติกาล

แล้วพบว่าตนเองถูกทอดทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยวคว้างคว้าง

ในทะเลแห่งความมืดสีดำไพศาล

เว้งว่างเปล่าไร้จุดหมาย

ข้างหลังคือวังวนลึกแห่งอดีต

ที่ดูตกสิ้นทุกสรรพสิ่งหายลับมลาย
ข้างหน้าคือดวงดาวดารดาษเรียงราย
อยู่ในฟ้ากว้างสีคราม
แล้วระลอกคลื่นแห่งกาลเวลา
ก็พัดพาให้เธอล่องลอยไปข้างหน้า
สู่ฟ้ากว้างที่เว้งว่างไม่เห็นฝั่งไร้อุดมหาย
ขอบฟ้ากว้างที่มีแต่ดาวเดือนระยิบระยับเป็นประกาย
และสายธารแห่งทางช้างเผือกที่ทอดตัวไปในห้วงจักรวาล

เธอเคยสงสัยบ้างไหมถึงคุณค่าความหมายของชีวิต
ชีวิตเล็ก ๆ ที่เป็นเพียงน้ำค้างหยดหนึ่ง
ซึ่งอุบัติขึ้นในโลกพิภพกว้างใหญ่ไพศาลแห่งนี้
โลกพิภพที่เป็นเพียงเศษละอองธุลีหนึ่ง
ของมหาสมุทรแห่งดวงดาวในจักรวาล
โลกพิภพที่เป็นเพียงฟองคลื่นเล็ก ๆ ฟองหนึ่ง
ที่เกิดแล้วดับลับหายไปสายธารแห่งกาลเวลา

เคยหรือไม่สักครั้งหนึ่งในชีวิต
ที่เธอนั่งลงเงียบ ๆ แล้วหยุดคิดถึงปัญหา
ว่าอะไรคือแก่นสารของชีวิตที่เกิดมา
อะไรคือความหมายคุณค่าของการเกิดมาเป็นคน
หรือว่าในสังคมนี่วุ่นวายสับสน
สังคมที่แก่งแย่ง เบียดเบียน ช่างชิงกันอลวน
สังคมที่ต่างคนต่างคำนึงถึงแต่ผลประโยชน์ส่วนตัว
สังคมที่ต่างคนต่างมัวหมกมุ่นแหวกว่ายไปข้างหน้า

สังคมที่ใครอ่อนแอกว่าก็ถูกถีบกระเด็นไปข้างหลัง
สังคมที่มือซึ่งว้ายแหวกไปแต่ละครั้ง
คือความสิ้นหวังของคนอีกหลาย ๆ คนที่ถูกบีบกระเด็นไป

ถ้าหากเธอไม่มีเวลาแม้แต่จะนั่งลงเงยบ ๗ เพื่อหยุดคิด
ถึงแก่นสารคุณค่าความหมายของชีวิตที่ควรใฝ่หา
เพราะถูกกำหนดด้วยเงื่อนไขแห่งการอยู่รอดในสังคมมายา
ที่ต่างคนต่างใส่หน้ากากเข้าหากัน
ถ้าเช่นนั้นทำไมเธอไม่มาร่วมกับเราสักครั้ง
เพื่อรังสรรค์สังคมใหม่ที่พึงปรารถนา
สังคมซึ่งทุกคนมีความจริงใจต่อกันไร้มายา
สังคมซึ่งถ้อยที่ถ้อยอาศัยพึ่งพาเกื้อกูลกัน
สังคมซึ่งบูชาความยากไร้ยิ่งกว่าชนสารสมบัติ
สังคมซึ่งวัดค่าของคนด้วยคุณความดียิ่งกว่าเงินตราที่ไร้แก่นสาร
สังคมซึ่งทุกคนพากเพียรบากบั่นรู้ค่าของการทำงาน
สังคมซึ่งจะไม่มีคนเกียจคร้านแบ่งเบาช่วยเหลือกัน
แล้วเธอจะมีวันเวลาที่สงบสุข
ไม่เป็นทุกข์เพราะความคับข้องใจที่ต้องดิ้นรนแข่งขัน
ไม่เป็นทุกข์เพราะต้องมัวแต่คอยระวังการเอารอดเอาเปรียบกัน
ไม่เป็นทุกข์เพราะต้องคอยระแวง
ว่าคนอื่นนั้นจะเด่นเกินหน้าเกินตา
แล้วเธอจะมีวันเวลาที่มากขึ้น
สำหรับการฝันถึงชีวิตใหม่ที่ควรใฝ่หา
ยิ่งกว่าเพียงแค่จมปลักอยู่ในโลกมืดแห่งอวิชชา
ที่เป็นมานานบดบังดวงตาไม่ให้เห็นความจริงสิ่งใด

อยู่ในโลกแห่งรัตติกาลอันมืดมิด
บอดสนิทจากแสงสว่างที่ส่องทางไปสู่ความตาย
แล้วสุดท้ายก็ไม่ได้อะไรที่เป็นแก่นสารสาระติดตัว

แต่ในสังคมใหม่ชีวิตใหม่ที่เรามาด้วยกันเฝ้าหา
จะมีแสงเงินแสงทองแห่งอรุณทิวอันคือศิลปะการก้าวขึ้นในขอบฟ้า
เปิดพิภพส่องสว่างทะลุตลอดทั่วไตรพิภพโลกา
ให้สรรพสัตว์ได้เกิดดวงตาเห็นแจ้งอริยสัจคือความจริง
เห็นทางเอกสายเดียวที่ทอดตัวไปสู่จุดหมายเบื้องหน้า
สุดขอบฟ้าเหนือขุนเขาแห่งพระสุเมรุที่ตั้งตระหง่านไพศาล
อันเป็นแดนสถิตของปวงวิสุทธิเทพในพระนฤพาน
ที่กำลังทำงานหรือชนสัตว์อยู่ในโลกาด้วยสุญญตธรรม

มาเถิดขอให้เรามาด้วยกันฝ่าฟันถึงชีวิตใหม่
ฝ่าฟันถึงสังคมใหม่ที่รอเราอยู่ข้างหน้า
แล้วร่วมกันเสกสรรให้ความฝันอันสูงส่งนี้กลายเป็นจริงขึ้นมา
คนละนิดช่วยกันใส่ใจนำพา
ໃไม่ช้าความฝันก็จักกลายเป็นจริง
มาเถิดมาร่วมกันฝ่าฟันถึงความฝันอันสูงสุด
เท่าที่มวลมนุษยจะพึงฝ่าฟันได้ในโลกพิภพนี้
และสักวันหนึ่งตราบเท่าที่อิทธิบาทของเราไม่สูญสูญสิ้น
ในวันนั้นจะเป็นวันที่เราประกาศให้โลกได้รับรู้
ถึงความฝันที่ถูกสร้างให้กลายเป็นจริง.

บนบาทวิถี

ชีวิตของคนเมืองหลวงดูๆ ก็ใกล้จะเป็นเครื่องจักรเข้าไปทุกขณะ ทุกอย่างต้องเป็นไปตามหมากำหนด ตั้งแต่เช้า สาย บ่าย ค่ำ กำหนดแม้เวลาของของการกินอยู่ ทำการงาน จวบกระทั่งพักผ่อนนอนหลับ (เพื่อจะตื่นขึ้นมาเวียนว่ายอีกในวันพรุ่ง)

ทั้งที่เบื่อ ทั้งที่หน่าย...ระอา แต่ก็ต้องจำยอม จำทน ดิ้นรน **เหนื่อยยาก โดยไม่รู้ว่าจะไปทำไม เพื่ออะไร แต่ก็ต้องทำ** ทำเหมือนที่พ่อแม่รับสืบทอดมาจากปู่ย่า และอีกไม่นาน ลูกหลานก็จะมารับช่วงต่อจากเรา ต่อไปและต่อไปนานเท่านั้น

โอ... นี่หรือ วิถีชีวิตอันประเสริฐ ?

กับวันคืนที่ล่วงผ่าน กับวันวัยที่พอกเพิ่ม มีอะไรเป็นแก่นสาร มีอะไรเป็นสาระให้แก่ชีวิตบ้าง ?

กระแสน้ำยังคงไหลเรื่อย...ไหลริน..ดังเคย

จะมีวันที่ธารจะไหลทวนกระแสบ้างไหมนะ ?

ไ้ในวันนี้เราเห็นโค้งรั้งบนท้องฟ้า

ขณะเดินอยู่บนบาทวิถีอันเจิ่งนองไปด้วยน้ำฝน

รถราบนถนนติดกันเป็นสายยาวเหยียด

เสียงแตร... เสียงเครื่องยนต์ ดังไม่ขาดระยะ

และกลุ่มควันจากท่อไอเสียลอยอบอวล

ผู้คนมากมายเบียดเสียดกันอยู่บนรถประจำทาง

ด้วยสีหน้าที่เหนื่อยหน่าย...เอือมระอา

คงเบื่อมากสินะ

ฝนตก...รถติด

กับการเดินทางอันยาวนานกว่าปกติ
หลังทำงานมาแล้วทั้งวัน
ดูดูก็น่าชื่น
ที่คนเกือบครึ่งก่อนประเทศ
ต่างก็พากันตะเกียกตะกายออกจากบ้านในตอนเช้า
ไปเรียน...ไปทำงาน...ไปทำกิจกรรม
แล้วก็กระหืดกระหอบกลับบ้านพร้อมกันอีกในตอนเย็น
ราวกับจิตใจให้เกิดภาวะการเดินทางติดขัด
แล้วต่างคนต่างก็ขุ่นเคือง...ด้วยไม่มีทางเลือกอื่น

ซึ่งถ้ามองให้ลึกซึ้งกว่านั้น
ก็ดูเหมือนเราต่างก็ลืมไปแล้วว่า
เรามีมือเท้าที่ธรรมชาติประทานให้
สำหรับพาตัวเองให้เคลื่อนที่ไปไหนๆ ก็ได้
ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์
ทำให้คนเราเชื่อถือสมรรถภาพของวัตถุมากกว่าตัวเอง
และความวุ่นวายในงานอาชีพ
ทำให้เราตกเป็นทาสของกาลเวลา

ถ้าชีวิตเกิดมาเพียงเพื่อทำตามสูตรสำเร็จ
บางที...เราก็อยากเป็นสัตว์เดรัจฉาน
เพราะอย่างน้อย...
มันก็ไม่ต้องตกอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์อันโง่งม
ไม่เป็นทาสของกาลเวลา...
ชนิดนับชั่วโมง...นับนาที่

ซ้ำยังได้ใช้สอย...ได้ชื่นชมกับสิ่งที่ธรรมชาติประทานให้
อย่างสมคุณค่า...อย่างอิสระเสรี

เราจะเป็นนกที่มีปีกพาไปทุกสารทิศ
เป็นปลาที่มีครีบหางแหวกว่ายไปในท้องทะเล
หรือกระทั่งเป็นหนอนตัวเล็ก ๆ...
ที่จะคืบคลานไปบนกิ่งไม้ใบหญ้าและพื้นดิน
อย่างไม่เอาหน้าร้อนใจกับความผันผวนใดใดของโลก

แต่...เมื่ออยู่กับความเป็นจริง
เราได้เกิดมาแล้วเป็นคน
เป็นสิ่งที่พระพุทธองค์ตรัสว่า คือความประเสริฐอย่างสูงสุด
ฉะนั้น เป้าหมายของชีวิตที่จะต้องเพ่งเพียรไปสู่
จึงมิใช่จินตนาการเพ้อพก

ไม่ใช่ความฝันเพื่องไปกับสายลมแสงแดด

แต่คืออุดมคติอันสูงส่งเท่าที่มนุษย์พึงมี

เถอะ...แม้วันนี้เรา仍将ย่ออยู่บนบาทวิถี

ฟังเสียงเตลอรถอันแลบแก้วหู

สูดดมอากาศที่หนาแน่นไปด้วยมลภาวะ

แต่เราก็ได้เห็นแดดทอรุ่งสวยงามอยู่บนฟากฟ้า

แจกเช่นความหวังอันร้งรองของชีวิต

● อิสรา

ทางสองแพร่ง

ผู้ที่ไม่ตกอยู่ในกระแสแห่งสูตรสำเร็จของสังคม อันได้แก่ เกิดขึ้น...เติบโต...มีครอบครัว...สร้างลูกหลาน...สร้างหลักฐานแล้วสุดท้ายก็ตายไปเนิ่นนอน เขาย่อมต้องแสวงหาความหมายของชีวิตที่ประเสริฐกว่า

**แต่ลำพังการเป็นผู้แสวงหาอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ จำต้องหา
มรรควิธีและลงมือปฏิบัติด้วย**

หากเส้นทางที่ก้าวเดินเป็นทางสองแพร่ง เป็นทางแยกที่จะต้องใช้ปัญญาตัดสินใจว่าจะเดินไปในแยกไหน

สายหนึ่งนั้นดูสงบเย็น แต่ไร้การงาน ไร้การกระทำ จึงไม่มีความผิดพลาด ไม่มีการเรียนรู้ ไม่มีการพัฒนาตัวเอง

สงบเย็นก็จริงอยู่ แต่ก็คล้ายวัตถุที่ปราศจากชีวิต ตะกอนกิลเลสตันหาสิ่งบกพร่องต่าง ๆ จึงมิได้ถูกขุดคุ้ยขึ้นมาชำระสะสาง

ส่วนทางอีกสายหนึ่งนั้น เต็มไปด้วยอุปสรรคขวากหนาม มีการทำงานเป็นตัวกวนตะกอนกิลเลสตันหาให้เจ้าของชีวิตได้กำจัด แฉะ อาจจะเจ็บปวด ร้าวราน ยามปฏิบัติ แต่ผลของมันดี ผลของมันกลับหอมหวานยิ่งนัก!

น้ำนิ่งก็ย่อมเน่า อัญมณีจะแวววาวต้องขัดเกลา เจียรระไน

ทางสองแพร่งทำทนายอยู่ตรงหน้า ตัดสินใจเสียเดี๋ยวนี้ ซ้ายหรือขวาก็เลือกเอา ก็เราเป็นเจ้าของชีวิตนี่นะ

ชีวิตคือการเดินทาง

แต่ทางเดินนั้นมีให้เลือกมีใช้หนึ่งเดียว

แต่ละเส้นทางต่างรอคอยการตัดสินใจ

ชะตาชีวิตไม่มีใครบังอาจบงการ

นอกจากตัวเราผู้เป็นเจ้าของชีวิต

ชีวิตภายใต้อุ้งมือแห่งเรา

จะถอยหรือสู้

จะสู้มีดหรือสว่าง

ใครหนอลิขิต ถ้ามีใช่เรา

ผู้เป็นแท่งก้อนแห่งชีวิตแห่งนี้

หากเพชรพลอยคืออัญมณีของมนุษย์

มนุษย์ก็คืออัญมณีที่แท้ของโลก

ที่สักวันจะต้องถูกขุดขึ้นมาขัดเจียรระโนส่องแสงให้แวววับ

ท่ามกลางความปรวนแปรแห่งวิถีชีวิต

ท่ามกลางการเรื้อนรัฐสารพัดที่ปราศจากหางเสือลัสมมาทิลู

อัญมณีแห่งมนุษย์

ถูกแดดถูกลม

ถูกน้ำถูกฝน

ถูกฝุ่นธุลี กระทบกระแทก

ย่อมเปราะเปื้อน

ย่อมหมองมัว สกปรก

หนาแน่นด้วยคราบฝุ่นตะกอน

และบางชีวิต ด้วยเห็นทุกข์แห่งสิ่งห่อหุ้ม

ได้ปลุกสำนึกแห่งชาตินี้กรบ

เด็ดเดี่ยวมั่นคง

เริ่มขัด เริ่มถู เริ่มกะเทาะ

ด้วยอาศัยพาหะแห่งการงาน

แวววับ แวววับ

ชีวิตที่รับการขัดเกลา รับการขัดถูจากบทบาทกิจกรรมทั้งปวง
จึงเริ่มเปล่งแสงส่องอำไพแพรวพราว
ลอยเด่นขึ้นสู่เมฆา
แต่มีบ้าง บางชีวิต
แม้จะจริงใจ ก็อาจพลาด ผิดพลั้ง
กะประมาณหนักข้อ

ผลจึงเลยเปลือกฝุ่นนอก ๆ
กระทบเนื้อแก่นแรงเกิน แรงเกิน
เกิดความเจ็บปวด ยากแท้สุดจะทน
บ้างจึงหลุดมือกระทบพื้น
มีนง ปวดหัวชั่วขณะ
หมดสามารถยังกิจต่อให้ลุล่วง
จำต้องหยุดพักกลางทางก็มีไม่น้อย

ท่ามกลางเสียงเขี่ยหยัน เขี่ยดหมิ่น
“เห็นไหม เห็นไหม อยู่สงบไม่ชอบ
มัวแต่ทำ ทำ ทำ วุ่นวาย จึงเป็นเช่นนี้
สมน้ำหน้าเหล่านักรบก็มมารามตาแก้หนอ”
พูดพลาง ต่างวางมือเลิกทำเลิกหัด
พอใจเสพรสแห่งความวิเวก สงัดหนอ
“สุขอื่นเสมอความสงบเป็นไม่มี
สุขแล้ว สุขแล้ว
อยู่ไปวัน ๆ ชีวิตเร่อิมเอม...”

ใจหนอรักจะซัดฟอกสิ่งสกปรก
แต่ก็กลัวพลาดพลังหลุดไหล
ความหวาดกลัวจึงจำต้องยุติกิจการ
จับตัวเองแช่แข็งสุดซั่วโลก
ปล่อยให้ความเย็นบุกประชิด ครอบคลุม
เมื่อสกปรกแข็งตัวเสียแล้ว
ทุกซันั้นจะเกิดได้แต่หนใด
อย่าเลย อย่าได้รบกวนชุดคู้ยสิ่งไม่ดีออกมา
นี่คือทางชีวิตอีกวิถีหนึ่ง
ที่เดินหันข้างให้กับการซัดฟอกเซ็ดถู
เมื่อหมดกรรม ไม่มีอันทำ
ความผิดพลาดจะเกิดได้อย่างไร
ชีวิตแห่งอัญมณีเหล่านี้
จึงยิ้ม ยิ้มอย่างภูมิใจที่ตัวเองไม่เคยผิดพลาด
ไม่เคยทำสิ่งมีค่าตกหล่น

ณ บัดนี้

ทางเดินแห่งชีวิตสองเส้นทาง
ได้บังเกิดขึ้นให้ตัดสิน
ใครใคร่เดิน-เดิน
ใครใคร่หยุด-หยุด
ระหว่างชีวิตที่ไม่เคยผิดพลาด
ไม่เคยชะล้าง
กับชีวิตที่บางครั้งก็ผิดพลาด
แต่ก็ได้ลงมือซัดเจียนให้แก่ตัวเองแล้วจริง

ณ บัดนี้

ทางเดินแห่งมรรคา 2 สาย

ได้หยุดเดินให้ตัดสินใจ

จะหยุดยั้งเจียรระไน

ผิดวันประกันพรุ่ง

หรือจะลงมือเสียแต่ขณะนี้...ชาตินี้

ชีวิต

ใครรู้บ้างไหมว่าโอกาสที่จะได้พบสังฆกรรม

ยากยิ่งกว่าการงมเข็มในมหาสมุทร

ชีวิต

ใครรู้บ้างไหมว่าโอกาสที่จะพบกับสัมมาสมาธินั้น

ก็กับบ่ก็กลัวกว่าจะหลุดเกิดพานพบ

เพียงแต่การเกิดได้เป็นมนุษย์ชาติหนึ่งนั้น

พระพุทธรูปองค์ตรัสยากนัก ยากนัก

ยิ่งได้พบสังฆกรรม

ยิ่งได้ปฏิบัติลดละประจัญฝ่าคลื่นกิเลสตัณหา

รู้ลึ้ม รู้แพ้

เพื่อชัชชนะอันเป็นที่สุดแห่งเป้าหมาย

นี้สิยากกว่าหลายแสนหลายล้านเท่านัก

ตัดสินใจเสียแต่ชาตินี้

ว่าจะเลือกมรรคาสู่ดวงดาวด้วยวิธีใด

แข่งแข่งก่อนปฏิภูลสกปรก

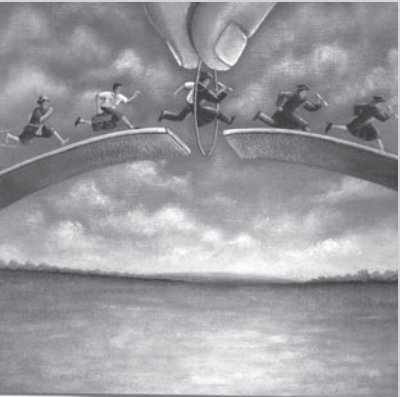
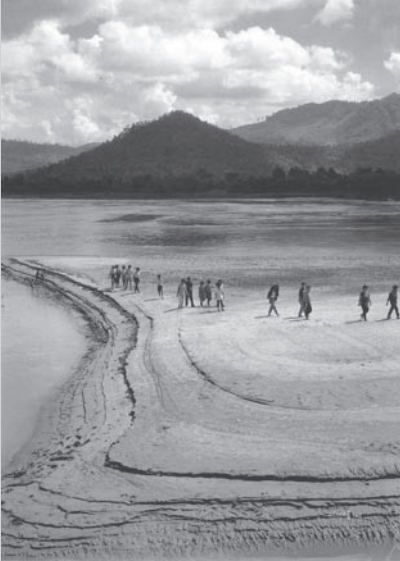
อย่าได้รบกวนการหลับของมัน

หรือขุดคุ้ยสารออกอกให้ลึ้นเกลี้ยง

แน่นอน กลิ่นใหม่ๆ ก็ย่อมเหม็นฉุนเฉียวเป็นธรรมดา
ตัดสินเสียแต่ชาตินี้
อย่าพึงหวังว่าจะมีชาติอื่น ๆ อีกต่อไป
ระหว่างความสงบแสนเย็น
หนาเหนอะด้วยมวลก้อน และคราบโคลแห่งปฏิกูล
ท่วมทับด้วยพิษภัยแห่งชีวิตสารพัด
ที่ถูกปิดล้อมสกัดกัน
ถ่วงทึงไต่กันบึงแห่งวิญญาน
กับชีวิตที่อาจหาญ
ทุกซบข้างก็เป็นธรรมดาของการขัดเกลา
อาศัยการงานเป็นสื่อพา
เป็นสื่อหล่อขัดล้างดวงใจ
ที่บางครั้งก็อาจพลาดพลอตตกลง
อันเป็นธรรมดาแห่งผู้มีการงาน
แต่นั้น บัดนี้ เขาได้ล้างแล้ว ขัดแล้ว
แม้จะตกหลุมลอบ่อ เท้าแพลง
แต่ก็ได้ลงมือกระทำแล้วจริง

เลือกเกิดทางชีวิต
ใครที่ใครทำ-ทำ
ใครที่ใครหยุด-หยุด
เพราะทุกคนต่างก็เป็นผู้ลิขิตชีวิตของตน.

● อสุรสัมมา

2 เดินทาง

ถึงเวลาแล้ว

ชีวิตสังคม “หมาหอบแดด” ที่ต่างก็วุ่นวายทำมาหากิน กอบโกย แสวงหาลาภ ยศ สรรเสริญ กอบโกยสุขทั้งหลายเท่าที่จะมีกำลังกันอย่าง สุดฤทธิ์

ชีวิตจึงเห็นแก่ตัว ชีวิตจึงเอารัดเอาเปรียบ ไม่มีการเอื้อเฟื้อ ไม่มีการให้อภัย และยอมกระหังทำชั่ว เพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ต้องการ

แต่ถึงกระนั้น ก็ยังมีบางชีวิตที่กลับยืนหยัดขึ้นได้กระแส ไม่ยอม ทำตัวเป็นน้ำครำสกลปรก เพียรทำดี มุ่งมั่นทำดี และรักความดี

สำนึกของเขาละเอียดอ่อน เป็นสำนึกที่ก่อให้เกิดความสุขเย็นแก่ สังคมโดยไม่เจตนา บุคคลเช่นนี้ย่อมเป็นที่รักของฟ้าดิน

บางคนสำนึกแล้ว บางคนกำลังหัดสำนึก

ในวันหนึ่ง ๆ เรามีโอกาสได้พบพวกเขาบ้างไหม

เมื่อเริ่มรู้สึก

ถึงวิถีชีวิตที่ควรจะเป็นไป

อย่างมีสาระ

มากกว่าสนุกสนาน

เฟลิดเฟลินไปวัน ๆ อย่างไร้เป้าหมาย

เมื่อเริ่มรู้สึก

เห็นสรรพภพทั้งหลายเป็นของไม่เที่ยง

เป็นของเผ็ดร้อน

เป็นทุกข์อันทนได้ยาก นำเมื่อระอา

เมื่อเริ่มรู้สึก
ถึงชีวิตที่ควรจะมีค่ามากกว่านี้
ช่วยสังคมให้สุขเย็น
มีแต่การเสียสละให้แกกันและกัน
เมื่อเริ่มรู้สึก
ว่าชีวิตนี้
ควรจะทำแต่สิ่งที่ดีงาม
เพื่อเป็นตัวอย่างแห่งการดำรงชีวิต
อันเบา ว่างภาระเหลือแสน
ให้แก่หมู่ชนทั้งหลาย

เมื่อเริ่มรู้สึก
ถึงภัยอันตรายที่แผ่เข้าคลุมสังคม
เห็นกลียุคที่ใกล้จะเกิดอยู่รอบร่อ
เมื่อเริ่มรู้สึก
ว่าคุณความดีควรเป็นของประจำชีวิต
ที่ชีวิตทุก ๆ ชีวิตจะต้องมี
จะต้องน้อมเข้ามาสู่ตน

เมื่อเริ่มตระหนัก
ในคุณความดีที่ถูกห้ามหยัน
เยาะเย้ยจากเหล่าพาลชนทั้งหลาย
ดูจพ่อแม่ของตัว
ถูกกระชากกลิ่นแก๊ส
ถ่มน้ำลายรดหน้า

เมื่อเริ่มใจหาย
ที่เห็นมนุษย์เริ่มหยาบซ้า
จิตใจแข็งกระด้าง
ไม่มีบาปบุญสถิตอยู่ในหัวใจ
ดุจลูกกรักสุดแสน
ถูกโอบย้อมเยียนตัวอย่างสาหัส
จำเป็น....
จำเป็นเหลือเกินที่จะต้องช่วยเหลือ
แม้ไม่มากก็น้อย
อย่างไม่รอช้าผัดวัน

เมื่อเริ่มเจ็บปวด
ที่เห็นมนุษย์ใจโสมม
จาบจ้วงศีลของพระพุทธองค์
กลั่นแกล้งอย่างเหิมเกริม
หัวเราะอย่างสนุกสนาน
ดุจผู้เป็นที่รัก
กำลังเดินเข้าสู่หลักประหาร

เมื่อเริ่มรู้สึก
รู้สึกเสียดาย
ในวันเวลาที่ผ่านไป
ปล่อยให้ให้คุณความดีร่วงหล่นจากดวงจิต
แม้เล็กแม้หน่อย

หากเป็นเช่นนี้
หากรู้สึกเช่นนั้น
ถึงเวลาแล้ว.....
ที่ควรจะเปลี่ยนจากผ้าสีฉูดฉาด
มาเป็นสีรักอันมอหม่น
สละโภคทรัพย์และเครื่องญาติ
ละทิ้งบ้านช่องเรือนชาน
มามีแผ่นดินทุกตารางนิ้วเป็นที่อยู่
มีบาตรสำหรับยังชีวิต
ไต่บินไปทุกทิศ
ทุกทิศที่มีมวลชน
มวลชนอันมีธุลีในดวงตาน้อย
แล้วปลุกเขาให้ตื่นขึ้น

ตื่นขึ้นมา...
เข้าร่วมเป็นร่วมตาย
กับกองทัพที่ยิ่งใหญ่กว่ากองทัพใด ๆ
“กองทัพธรรม”

● *หยุด*

เตรียมตัวเดินทาง

บนเส้นทางชีวิตนั้น คงไม่มีใครหรอกที่ระมัดระวังที่จะไม่หวัง ไม่ปรารถนา สิ่งดี ๆ ในชีวิต เพียงแต่ว่าสิ่งดีของแต่ละคน อาจจะแตกต่างกันไปบ้าง ซึ่งนั้นก็ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดหรือสลักสำคัญเท่าใดนัก

สิ่งสำคัญอยู่ตรงที่ว่า **พอเราหวัง ความผิดหวังก็จะมาเยี่ยมเยียนเสมอ** นี่สิ จะทำฉันใดกันดี ทำอย่างไรที่ยามผิดหวังจะไม่ต้องใจหายไปเกือบหมด เหลือใจอยู่นิด ๆ แกรมส่วนนิด ๆ นั้น ยิ่งเศร้ามากเสียอีก

เอาแบบนี้ดูที ไม่ต้องตั้งความหวังไว้สูงเพริศเพรัวนัก ตั้งไว้แต่น้อย ๆ ก่อน เพื่อว่าจะได้มีโอกาสสมหวัง แล้วเก็บสะสมทีละเล็กทีละน้อย เป็นกำลังใจที่จะไต่ไปสู่หวังที่สูงขึ้น สูงขึ้น ในภายภาคหน้า

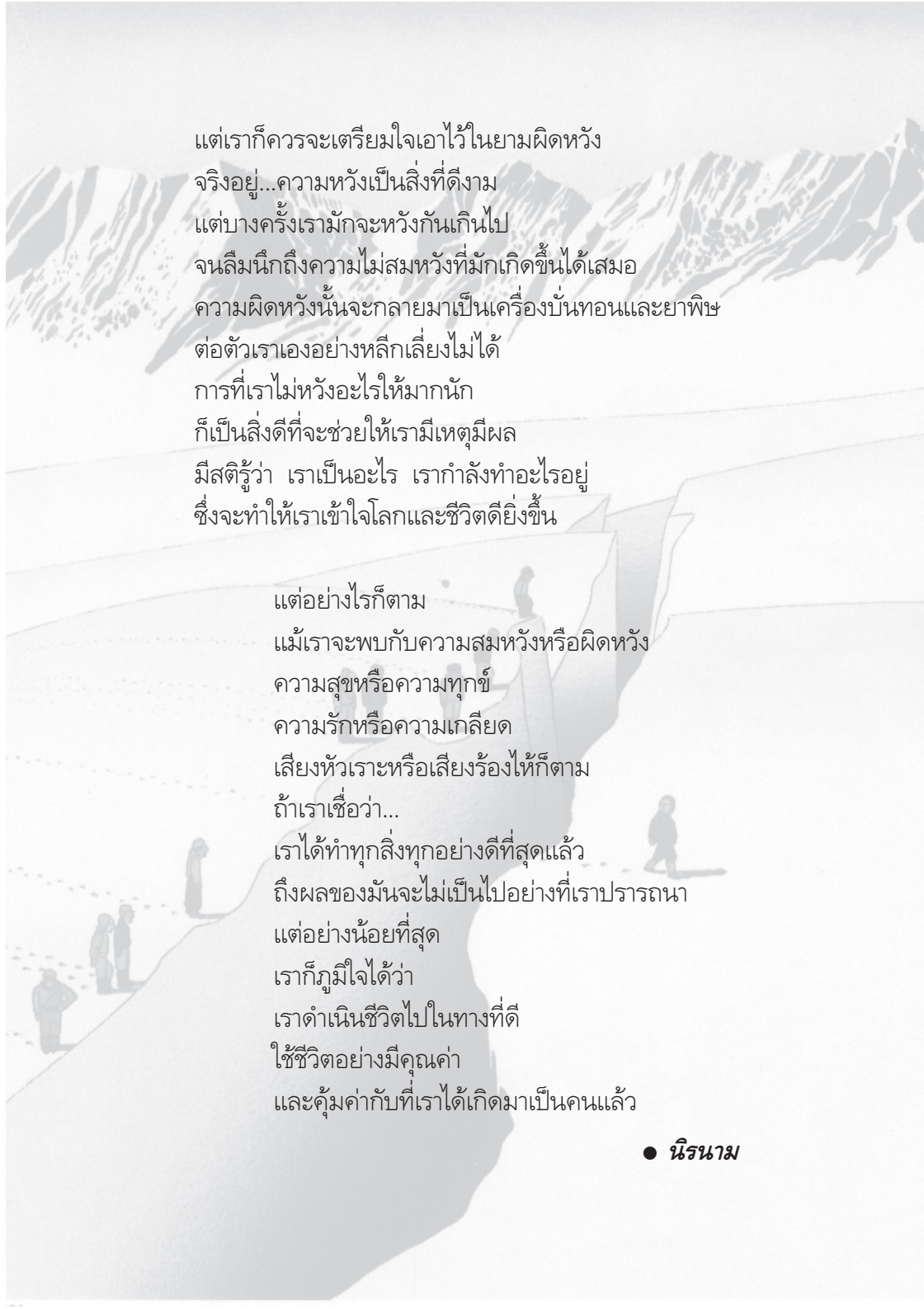
แต่หากยังตั้งดันหวังสูงลิบลัว โอกาสผิดหวังย่อมมีมาก ด้วยไปไม่ถึงจุดหมาย และเมื่อผิดหวังก็ล้มเหลว เมื่อล้มเหลวก็พ่ายแพ้ เมื่อพ่ายแพ้ ก็ท้อแท้ที่จะสร้างสรรสิ่งดีที่ว่า ด้วยว่ามือไม้แขนขาที่อ่อนล้าโรย หมดกำลังเสียแล้ว

การตั้งความหวังแต่น้อย แล้วพากเพียรพยายามอย่างไม่ลดละ จึงเป็นหนทางไปสู่ความสำเร็จที่ถูกต้อง ซึ่งเมื่อกระทำเต็มที่แล้ว ผลจะออกมาอย่างไร-ดีมาก หรือดีน้อย ก็ภูมิใจได้เต็มที่ว่า คุ่มค่าที่ได้เกิดมาจริงๆ เชื่อ

ชีวิต...เปรียบเหมือนภูเขา

ตัวเราเองเปรียบเหมือนนักปีนเขา
ที่จะต้องปีนป่ายไปให้ถึงจุดหมายปลายทางของชีวิต
เราจะต้องทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้อยู่
ไม่ว่าจะเป็นกำลังกาย กำลังใจ
พร้อมด้วยสติปัญญา ความรู้ และความสามารถ
รวมทั้งวิธีการอันถูกต้องและดีงามมาใช้ในชีวิต

แต่เราก็ควรจะเตรียมใจเอาไว้ในยามผิดหวัง
จริงอยู่...ความหวังเป็นสิ่งที่ดีงาม
แต่บางครั้งเรามักจะหวังกันเกินไป
จนลืมนึกถึงความไม่สมหวังที่มักเกิดขึ้นได้เสมอ
ความผิดหวังนั้นจะกลายมาเป็นเครื่องบันทอนและยาพิษ
ต่อตัวเราเองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
การที่เราไม่หวังอะไรให้มากนัก
ก็เป็นสิ่งดีที่จะช่วยให้เรามีเหตุมีผล
มีสติรู้ว่า เราเป็นอะไร เรากำลังทำอะไรอยู่
ซึ่งจะทำให้เราเข้าใจโลกและชีวิตดียิ่งขึ้น

แต่อย่างไรก็ตาม
แม้เราจะพบกับความสมหวังหรือผิดหวัง
ความสุขหรือความทุกข์
ความรักหรือความเกลียด
เสียงหัวเราะหรือเสียงร้องไห้ก็ตาม
ถ้าเราเชื่อว่า...
เราได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างดีที่สุดแล้ว
ถึงผลของมันจะไม่เป็นไปอย่างที่เราปรารถนา
แต่อย่างน้อยที่สุด
เราก็ภูมิใจได้ว่า
เราดำเนินชีวิตไปในทางที่ดี
ใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า
และคุ้มค่ากับที่เราได้เกิดมาเป็นคนแล้ว

ชีวิตกับการเดินทาง

คนเราทุกคนมีเป้าหมายในชีวิตต่างกัน สุดแต่ใครจะเลือกเอาวิถีชีวิตเช่นใด เมื่อยังไม่รู้ก็อาจผิดพลาด อาจล้มลุกคลุกคลานบ้าง แต่เมื่อรู้แล้วเข้าใจแล้ว ก็ควรกำหนดทิศทางไปสู่เป้าหมายนั้น อย่างเที่ยงตรง

แต่นั้นแหละ แม้จะกำหนดทิศทางได้แล้ว แต่ใจนี่สิ... ใจที่ยังไม่เข้มแข็ง ยังอวลยอวารณ์ ยังอ่อนแอ ก็ทำให้ก้าวเดินได้ยากเย็น เนิ่นช้า

แต่เมื่อรู้แล้ว เดินทางแล้ว ควรหรือที่จะหันหลังกลับ ควรหรือที่จะให้อารมณ์อยู่เหนือเหตุผลและอุดมการณ์ที่ไฝ่ฝันนั้น

เมื่อตระหนักถึงความรู้สึกระงของชีวิต
ที่มีแต่ผลาญพว่เวลาไปกับความสุขจอมปลอม
บำรุงบำเรอตนด้วยการไฝ่หาความสนุกสนานรื่นรมย์
กลบเกลื่อนทุกข์ด้วยการเสพงาม...ก็ลือบาย
โดยมีแต่ความเสื่อมต่ำแห่งจิตวิญญาณเป็นผลลัพธ์
ชีวิตจึงเริ่มต้นที่จะ “แสวงหา”

ด้วยมโนสำนึกแห่งการเกิดมาเป็นมนุษย์
ว่ามีไ้เพียงปล่อยตัวปล่อยใจไปตามสัญชาตญาณ
และอำนาจใคร่อยาก...เยี่ยงสัตว์
หากแต่ควรรังสรรค์ความดีงามให้แก่ตนและสังคม
ทิศทางใหม่ที่ค้นพบ
จึงคือการเดินตามรอยพระอรិยะ
ไปสู่หนทางอันสะอาด สว่าง สงบ สุภาพ

ณ จุดหมายของการเดินทาง
คือดินแดนแห่งโลกุตระอันไกลโพ้น
ที่ซึ่งดวงตะวันทอแสงสีทองฉาบไล้ไปทั่วอาณาจักร
แวดล้อมไปด้วยมวลงพฤษชาตินานา
อันเป็นที่สถิตของพระผู้เป็นเจ้า
ผู้ซึ่งจะประทานปีกแห่งความอิสระ...สันติ...
ให้แก่หัวใจทุกดวงที่ดิ้นรนไปถึง

แต่ระยะทางที่จะต้องรอนแรมไปนั้นยาวไกลนัก
ซึ่งบางที...อาจต้องใช้เวลาเดินทางทั้งชีวิต
และแม้จะเป็นทางเอก...ทางเดียว
แต่สองข้างทางก็ยังเต็มไปด้วยเหล่าพญามาร
ที่คอยหลอกล่อให้เดินหลง

ซ้ำในบางขณะ...

เมื่อเหลียวมองไปยังทิศทางเดิม
อันอบอวลไปด้วยเกสรดอกไม้และหยาดทิพย์
หัวใจก็ยังวาบไหวไปกับเยื่อใยอาลัยอาวรณ์
และอาณาภาพของสายสัมพันธ์ในสมมติสัจจะ
ลาก่อน...ความรัก...ความอบอุ่น...ลาแล้ว

หนทางข้างหน้าทุกรักันดารมากขึ้น
ขณะมีเพียงเท้าเปล่า และความจริงใจ
สำหรับใช้ในการเดินทาง

บางก้าวจึงเจ็บปวดหนักหนา
และหลายหนที่น้ำตาร่วงริน
แต่...แม้จะลำเค็ญเพียงใด
การหันหลังกลับก็มีใช้สอยของนักรบ

ชีวิตนี้...สั้นนัก
ไม่มีเวลาสำหรับการคร่ำครวญอีกต่อไป
ทุกนาทีมีค่าเกินกว่าจะหยุดอยู่
และ...สุดท้าย
แม้จะไปไม่ถึงจุดหมาย
ก็ขอไปให้ไกลที่สุด
แต่หากบุญวาสนามีพอ
เราก็อาจได้คืนกลับมา
ด้วยปีกแห่งอิสระและสันตินั้น.

● *อิสรา*

แต่...นางนวลตัวใหม่

หน้าที่ของสิ่งมีชีวิตก็คือ การถนอมรักษาชีวิตให้ทรงอยู่ ไม่ว่าจะ
เป็นคนหรือสัตว์ หรือกระทั่งต้นไม้ใบหญ้า

แต่เพราะคนมีเงื่อนไข มีความต้องการสูงกว่าสัตว์อื่น คนจึงมี
ระบบและรูปแบบที่ซับซ้อน ลับสน จนบางครั้งก็น่าเศร้า ที่กลับต้องตก
เป็นทาสของระบบที่ใครก็ไม่รู้กำหนดขึ้น

นทนั้นก็แค่ออกจากโรงไปหาอาหารชั่วคราวชั่วขณะ แต่คนกลับต้อง
คร่ำเคร่งกับสูตรสำเร็จที่อัดแน่นไปด้วยภาระหน้าที่ตั้งแต่เช้าจรดค่ำ และ
ต่อเนื่องกันไปแทบจะตลอดชีวิต

ก็น่าคิด...ว่าการเลี้ยงชีพให้อยู่รอด มันลำบากลำบากเพียงนั้นเสียหรือ ?
นี่คือความฉลาดหรือโง่กันแน่?

ความหมายของชีวิตมีเพียงเท่านี้จริงๆ หรือ?

เมื่อดวงตะวันโผล่พ้นขอบฟ้า
นั่นคือ...สัญญาณของการเริ่มวันใหม่
พันธะแห่งกาลเวลา
ปลุกทุกชีวิตให้เคลื่อนไหว
เพื่อเตรียมตัวทำหน้าที่ของตน...
หน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทุกชีวิต

มนุษย์ออกจากบ้านไปทำงาน
นกบินออกจากโรงไปหาอาหาร
ถ้าตัดความโลภ...สะสม...กอบโกย
เพราะความโง่เขลาของมนุษย์ออกแล้ว
ก็ไม่มีอะไรแตกต่างกัน...ระหว่างคนกับนก

ชีวิตประจำวันของคนบางกลุ่ม

กิน...นอน...ทำงาน...พักผ่อน

ซ้ำซากอยู่กับกองกระดาษและตัวเลข

จำเจกับการเดินทางปะปนไปกับผู้คนแปลกหน้า

พักเที่ยงด้วยการพับหลับบนโต๊ะ

และรอเวลาเลิกงานในตอนเย็น

นี่นะหรือ...ความหมายของการทำงาน ?

นี่นะหรือ...เงื่อนไขของการดำรงชีวิต ?

คุณางนวลเหล่านี้นี่ !

มันจะบินอย่างเกียจคร้านไปยังเรือประมง

ตรงเข้าไปจิก...กิน...แย่ง เศษอาหาร

ที่เขานำมาทิ้ง...วันแล้ววันเล่า

เชื่อไหม...ว่ามันก็ภูมิใจในการ “ทำงาน” ของมัน

การเลี้ยงชีพด้วยปีก ด้วยลำแข้ง ของมันเอง

เทียบเคียงดูสิ ว่ามันมีอะไรแตกต่างไปจากคนบ้าง

จะมีบ้างไหมนะ...

ที่นางนวลสักตัวจะเริ่มคิดถึงการฝึกบิน

เพื่อชีวิตที่ดีกว่า...

บินข้ามขอบฟ้า ไปยังที่ที่ไม่มีขอบเขตจำกัด

ไปอาบแสงตะวันยามเช้า...

โฉบไปบนท้องทะเลสีเขียว...

ที่สะท้อนแสงดาวระยิบระยับยามค่ำคืน

นกโง่ ๆ เท่านั้นหรอก ที่ยังยินดีกับเศษอาหาร

นกซี้ฉลาดเท่านั้นแหละ ที่กลัวการเปลี่งพลัง

บินออกมาสิเพื่อนรัก...

ถ้าเจ้าอยากรู้จักชีวิตอิสระ

อย่ากลัวอด...

อย่ากลัวหิว...

ที่ซึ่งทะเลข้างหน้ายังมีอาหารอีกมากมาย...

ที่เจ้ายังไม่เคยได้ลิ้มรส

และเหนือสิ่งอื่นใด...

นั่นคือความวิเศษในการได้เรียนรู้ชีวิต

ที่แน่นอนนะ ที่ฝูงของเจ้าจะไม่เห็นด้วย

พวกเขาจะดูหมิ่น เหยียดหยาม

และพากันหัวเราะเยาะ

แต่ลึกลงไป เขากำลังหัววิตกต่างหาก

เขากลัวเจ้าจะสูงกว่า...เหนือกว่า

ทั้งๆ ที่เขาไม่กล้าเสี่ยง

เจ้าเองก็พอจะรู้...ไม่ใช่หรือ ?

เลือกเอานะ...

เลือกระหว่างความใหม่กับความเก่า

ความดีกับความเลว

อย่าให้เสียที่ที่เกิดมา

โยนความกังวลเพราะลมปากคนอื่นทิ้งไป

แล้วบินออกมาเสีย...

เราจะไปคอยเจ้าที่ฝั่งทะเล.

3

ทิ้งรัก

พันธนาการ

กัมภีร์แห่งการต่อสู้ เมื่อกล่าวถึงหน้าสุดท้าย “สูงสุดจะกลับคืนสู่สามัญ” นั่นคือ กระบวนทำอันเลิศยอดสุดแผ่นดิน

กระบวนทำยิ่งพลิกแพลง กลับแอบแฝง ซ่อนเร้น อยู่ในกระบวนทำอันแสนธรรมดาสามัญ ที่เกินคาดคิด เกินเข้าใจ

คัมภีร์แห่งรักก็เช่นกัน เมื่อรักนั้นคือความสุขสมเมื่ออยู่ใกล้อบอุ่นใจเมื่อได้ชิด ต่อให้เลือดแทบจะแห้งเป็นลิ่มก็ยอมพลี ช่างน่าซาบซึ่งยิ่งนัก

สูงสุดคืนสู่สามัญ สิ่งที่อยู่ซ้าย ดูให้ดี แท้จริงกลับอยู่ขวา หวานสุดหวาน แท้จริงกลับขมสุดขม หอมสุดหอม แท้จริงกลับเหม็นแทบล้าก

ไซ่ตรวน ชื่อคา เครื่องจองจำ หากประดิษฐ์โดยยอดอัจฉริยะจะมีใครสักกี่คนที่รู้เท่าทัน ?

เสียงไซ่ตรวนกระทบกันดังกรู้งกริ่งราวเสียงระฆัง ต่างลากไป...
จูงไป...ยืมไป...

ตำนานรักสร้างขึ้นจากความเจ็บช้ำแล้ว ๆ เล่า ๆ ใครหนอจะรู้ว่านี่คือสุดยอดแห่งเครื่องพันธนาการ

พันธนาการใดเล่า

ที่มีอำนาจเหนือเครื่องจองจำทั้งหลาย

มันคือไซ่ตรวนที่อ่อนนุ่มดูจืดจาง

แต่แน่นเหนียวยิ่งกว่าใยบัว

แต่ละซ้อต่อร้อยด้วยเกสรดอกไม้

ที่หอมหวานเย้ายวนใจ

มันคือพันธนาการแห่งกามฉันทะ
อันมีรูปลักษณ์ที่ตึงตา
ลุ่มเสี่ยงไพเราะดุจระฆังแก้ว
กลิ้งกรุ่นที่ตามเดือนให้หวนหา
รสล้ำที่ดำดึ่ม
ลัมผัสที่นุ่มนวลละมุนละไม
อันรัดจริงดวงใจให้ไหวหวาม
ฟุ้งซ่าน ร้อนรน และลุ่มหลง
ขุนศึกผู้เก่งกล้า
นางพญาผู้ตระหง
ก็ต้องพ่ายแพ้ศิโรราบ
สิ้นฤทธิ์สิ้นศักดิ์ศรี
เมื่อถูกจองจำด้วยโซ่ตรวนแห่งกาม

กามฉันทะ
เป็นความร้อนแรงที่แผงเร้น
ดี้อร้อนแต่อ่อนหวาน
บริสุทธิ์แต่แฝงด้วยมายา
จึงยากยิ่งสำหรับผู้ตกเป็นทาสของมัน
ที่จะไถ่ถอนตัวเอง
ให้ได้รับอิสระภาพ

พันธนาการแห่งกาม
หลอกหลอนประสาทแห่งการรับรู้
ให้เลอะเลือนวิปัสสนา
จึงเห็นมันเป็นดั่งมัลลีย
ที่ร้อยเรียงด้วยบุปผาหอม
เป็นไซ่ทองที่ชุบชโลมด้วยน้ำทิพย์
อันจะคล้องประสานสองดวงใจ
ให้หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว

แท้จริงมันคือไซ่เหล็กอันร้อนแดง
จากหลุมถ่านเพลิงที่ลุกโพลง
ที่ผูกมัดดวงใจผู้หลงผิด
ให้ปวดร้าว แสบร้อน ทูรันทุราย
ผู้ตกเป็นเหยื่อของกามฉันทะ
จึงต้องถูกจองจำด้วยทุกขเวทนา
ประทัບรอยแผลที่ชั่วหัวใจ
ให้ทรมานไปตราบนานเท่านาน
จนกว่าผู้นั้นจะเรียนรู้เท่าทัน
ถึงพิษภัยร้ายกาจแห่งกาม

● ตะวัน

ประหารรัก

โดยเนื้อแท้แล้ว ความรักไม่เคยฆ่าใคร แต่หลายต่อหลายชีวิตก็เจ็บปวดทุกข์ทรมานเพราะรัก トラบที่ยังรู้ไม่เท่าทัน トラบที่ยังเรียกร้อง ยึดมั่นถือมั่นเป็นเจ้าของ ทั้ง ๆ มันเป็นสิ่งไม่มีตัวตน

เขาว่าความรักก็เหมือนงา ที่ยิ่งวิ่งไล่มันก็ยิ่งวิ่งหนี ดูเหมือนอยู่ใกล้ ๆ แต่ก็สัมผัสไม่ได้ ซ้ำยังพร้อมจะหายไปได้ทุกขณะ ดูเหมือนมี แต่จริง ๆ แล้วไม่มี !

น่าเหนื่อยไหม กับการวิ่งไล่ไขว่คว้างา เสียเวลา เสียพลังงาน กำลังกายกำลังใจกับการเล่นเกม “เอาเถิดเจ้าล่อ” ที่ไม่มีวันเลิก

หากคิดว่าชีวิตเป็นของเรา เราก็ควรจะปลดข้อคา เครื่องพันธนาการอันน่าขมขื่นทั้งหลายเหล่านี้ออกไปเสีย !

เมื่อเราเกิดมา

นับแต่จำความได้

สิ่งที่เราต้องการไม่เคยเปลี่ยนแปลง

ก็คือ ความรัก...ความอบอุ่น

เริ่มเมื่อ...

รู้สึกถึงสัมผัสอันอ่อนนุ่ม

จากความรักของพ่อ...แม่

และผู้คนรอบข้าง

ชีวิตเล็ก ๆ ท่ามกลางความเอาใจใส่

ข้างหน้าอบอุ่น...

เมื่อเติบโตขึ้น

เราพบว่า...โลกนี้ไม่ได้สวยงามอย่างที่คิด

มันมีความโหดร้าย...น่าชัง รวมอยู่ด้วย

เราจึงต้องการ “รัก” มากขึ้น

เพื่อความรู้สึกปลอดภัย

และมีความหมาย สำหรับการมีชีวิตอยู่

เราแสวงหา...สะสม

หวงแหวนหมั้นเอาไว้

ต้นเต็น...สิงโลดเมื่อได้รับ

แต่ก็มีบ่อยครั้ง...ที่เจ็บปวด...ร้าวราน เพราะสูญเสีย

เมื่อหลีกเลี่ยงไม่ได้

วันคืนผ่านไป...

บทเรียนแห่งกาลเวลา

ทำให้เห็นความไม่เที่ยงของเจ้าสิ่งนี้มากขึ้นทุกที

สิ่งที่เราให้ค่านิยมแก่มันมากมาย

ว่ามันคืออากาศธาตุโดยแท้

จับต้องไม่ได้...

ผูกพันไม่ได้...

บ่อน้ำแห่งความรักที่เราหวงแหวน

ถูกตัดทวงไปเต็มกิน...ต่อหน้าต่อตา

ประสาอะไรกับบ่อสาธารณะ

แม้บ่อในบ้าน ก็ยังถูกแบ่ง...ปัน

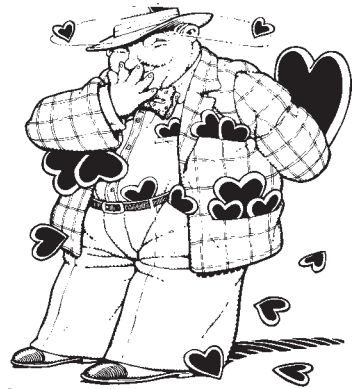
ให้น้อง...ให้คนอื่น

เราทุกข์...เราเจ็บปวด
น้อยใจ...เสียขวัญ...ขมขื่น
แต่...ใครเล่าจะเข้าใจ
เพราะแม้เราเอง...ก็ไม่เข้าใจ
ได้แต่ถามตัวเองว่า...
ไม่มีอะไรเป็นของเราเลยหรือ ?

แล้วก็พบคำตอบอันน่าซึ้ง
ใช่แล้ว...ไม่มีอะไรเป็นของเราทั้งสิ้น
ลืมน่อน้ำเสียเถอะ
ปลดปล่อยตัวเองออกมา
สลละสิทธิ์ในทุกสิ่งที่เคยยึดถือ
ยอมรับความจริงเสีย...
ก่อนที่จะสายเกินไป

แว่วเสียงทิพย์สะท้อนแผ่วจาง
“มีรักร้อย...ทุกข์ร้อย
มีรักน้อย...ทุกข์น้อย
ไม่รักเลย...ไม่ทุกข์เลย”
ราวหยิ่งรู้สภาวะแห่งเรา
จริงแล้ว...เลิกรักก็เลิกทุกข์

ที่แล้วมา...เราวิ่งเข้าหาทุกข์เองต่างหาก
หลงเพลิดเพลินกับการสร้างอาณาจักรลอยลม
พวามัวเกินกว่าจะเห็นแสงสว่างอันเจิดจ้า
คือด้านต่อการรับรู้กฎแห่งไตรลักษณ์
งมกายเห็นสิ่งไร้สาระว่าเป็นสาระ

รักเอ๋ย...พอเสียที่เถอะนะ
เจ้าทำร้ายเรามาจนพอแล้ว
ต่อไป...เราจะขอทำลายเจ้าบ้าง
เราจะต้องประหารเจ้าให้สิ้น
ซูดราก...ถอนโคน ให้หมดจากใจ
แม้จะเจ็บปวด ทรมาน เราก็จะทน...
ไม่ร้องไห้...คร่ำครวญ ให้ใครสมเพช
ทนจนกว่าจะถึงวันแห่งชัยชนะ
ที่เราจะยึดได้
อย่างมีความสุขที่สุดในชีวิต
เราให้สัญญา.

จริงหรือที่ว่าหวาน

เมื่อมีความรัก โลกก็มีชีวิตชีวาจำเริญ ความสุขยิ่งของชีวิตก็คือความตระหนักแน่ว่ามีคนรักเรามีผู้จะก้าวเดินไปด้วยกันสร้างจุดหมายร่วมกันและไม่พราวจากกันนิรันดร

วันนี้กุหลาบแดงยังบานสวย เธอยิ้ม เขายิ้มสดใส นัยน์ตาพราวระยับ ไอรักรายล้อม เพียงประสานสายตา เสียงหัวเราะก็กังวานพร้อมกันอย่างสดชื่น

แต่เมื่อถึงวันที่กุหลาบโรย ทิ้งกลีบเฉาร่วงลงดิน เมื่อนั้นสีหนอที่จักได้ซึ่งถึงพิชรักว่าแสนหม เจ็บแปลบ ร้าวรวด ยิ่งกว่าถูกคมศรเสียบใจ

ก็จะมีขมอะไรได้ ในเมื่อรักนั้นไม่ได้เกิดจากใจบริสุทธิ์ ไม่ได้เกิดจากความปรารถนาดีที่แท้จริง แต่เกาะเกี่ยวผูกพันก็เพื่อจะเอาเข้าหาตัวหวังผลแฝงเร้นซ่อนลึก เพียงต้องการให้อีกฝ่ายมาเติมความพร่องของตนให้เต็มตันขึ้น

ก็เมื่อความจริงคือต่างคนก็ต่างพร่อง แล้วใครจะเติมความเต็มให้แก่ใครได้เล่า ?

ความรัก...คืออะไร ?

คือความปรารถนาดี

คือความคิดถึง...อาทร...ห่วงใย

คือการมองกันด้วยสายตาเอ็นดู...อ่อนหวาน

หรือชื่นชม...ศรัทธา

ปรารถนาจะอยู่ใกล้

ได้ยินเสียง...ได้เห็นรูป...ได้สัมผัส

ความรักคือพลังสร้างสรรค์
ปลูกชีวิตให้มีความ
เห็นความสวยงามในสรรพสิ่ง
จุดรอยยิ้มให้ปรากฏบนริมปาก
ละเอียดย่อนที่จะชื่นชมกับดอกไม้บาน
อ่อนไหวกับสายลมแสงแดด...นกร้อง...ผีเสื้อสวย
ทุกแห่งหนราวกับถูกเคลือบด้วยสีชมพู

ความรักคือความอดทน
ทนที่จะอยู่บนโลกอันสับสน...แก่งแย่ง
ทนที่จะสู้กับงานหนัก
ทนที่จะเดินทางไกลแสนไกล
เพียงเพื่อจะได้เห็นหน้าเธอชั่วประเดี๋ยวหนึ่ง
แล้วก็เก็บเอามาชื่นอกชื่นใจ
สร้างพลังที่จะต่อสู้กับชีวิตไปอีกวัน....อีกคืน
โอ้รักหนอ...
เจ้าช่างยิ่งใหญ่
เจ้าช่างทรงอิทธิพล
เจ้าคงภาคภูมิใจมากสินะ
ที่ทำให้มนุษย์ดิ้นรน...แสวงหา
ไขว่คว้า...ทะยานอยากที่จะได้เจ้าไว้ในครอบครอง
ทุกสิ่งมีคุณอนันต์ก็มีโทษมหันต์
แต่ความรักมันช่างเก่งกาจ...
ฉลาดล้ำที่จะทำให้ผู้คนมีติด

ยอมเสี่ยงทั้งที่รู้ว่ากำลังเล่นเกมหวัด
เจ็บปวดหนักหนา...ถ้าผิดหวัง
หรือแบกหามภาระไปทั้งชีวิต...ถ้าสมปรารถนา
วนเวียน...แคว้งคว้าง...เหนื่อยยาก
อยู่ในกระแสแห่งโลกียะอันเชี่ยวกราก

ใครจะสำนึกบ้างว่า...
เราได้เริ่มตายแล้วทีละน้อย...ทีละน้อย
ตั้งแต่สัมผัสกับมัน
ตายจากความอิสระทั้งหลายทั้งปวง
ตายจากความมั่นใจในตัวเอง
ตายจากอุดมคติที่จะเกื้อกูลเพื่อนมนุษย์
และเหนือสิ่งอื่นใด...
คือตายจากการประพาศพิภพจรรัย
เพราะมันจะไม่ไว้หน้า...แม้แต่กับผู้ทรงศีล
เพราะสุดท้าย...
ความปรารถนาดีทั้งหมดก็คือความเห็นแก่ตัว
ความห่วงหาอาทรก็คือความต้องการผลสะท้อนกลับ
ความปรารถนาจะอยู่ใกล้...
ก็คือการกระโจนลงไปเกลือกกลิ้งคลุกเคล้า...
ในบ่อกามอันหยาบช้า

และจะมีประโยชน์อะไรกับพลังสร้างสรรค์
หรือชีวิตชีวาอันเกิดจากรากเหง้าของกามราคะ
อดทนอย่างเยียมที่จะให้ได้มาในสิ่งที่รักที่ชอบใจ

เคลิบเคลิ้มไปกับธรรมชาติ
ที่ล้วนเป็นไปตามสัจจะของตัวมันเองชั่วนาตาปี

อ่านพฤติกรรมของตนให้ออกอย่างไม่อำพราง
ถามใจตัวเองให้แน่ชัด
ยังหลงใหลได้ปลื้ม
ยังไม่มั่นคง...แน่วแน่
ยังผูกพัน...เกาะเกี่ยว
ยังหลงเสพสมสุขสม
ว่าชีวิตเกิดมาเพื่ออะไร...
ก็ไหนว่ารักธรรม ?

● *อิสรา*

ดอกไม้บานชั่วแล่น

ไม่มีใครรักคนเดียวที่จะไม่ถูกบรรยาภาคโลกครอบงำมาตั้งแต่กำเนิด เติบโตขึ้นด้วยความรู้ไม่เท่าทันมายาโลก จึงล้มลุกคลุกคลานอยู่กับความ ซ้ำซากเก่า ๆ ที่เป็นมาหลายชั่วคนเต็มที โดยไม่รู้จักเบื่อหน่าย ไม่รู้จัก หลาบจำ ไม่รู้จักเข็ดหลาบ

ชีวิตแล้วชีวิตเล่าที่เกิดมาแล้วก็ตายไป วันซ้ำเวียนซาก ตามแบบ ฉบับรูปรอยชีวิตเดิม ๆ แม้จะเริ่มรู้สำนึกบ้าง ก็ไม่ยอมทำความกระจ่างชัด ปล่อยให้รอยโครอยเกวียนหมุนไปซ้ำแล้วซ้ำเล่า ก็อัยของเก่าที่ลงเอยด้วยความเน่าเฟะมานานหนักหนา

อนิจจา ! ดวงตาที่มีตบอด ย่อมเห็นงจกรเป็นดอกบัวตลอดชั่วกาลนาน ความประมาทในวัย หลงพลังแห่งความเป็นสาวในช่วงสั้น ๆ ย่อมถล่มหลายเส้นทางเดินของชีวิตให้ปรักหักพังพินาศไปได้ในชั่วพริบตา

ไปในเส้นทางชีวิต

จากลมหายใจครั้งแรกในจนถึงครั้งสุดท้าย

จากเด็กทารกไปจนถึงวัยชรา

นับว่าสั้นแสนสั้น

เปลวไปขณะหนึ่งเด็กน้อยก็เริ่มเดินได้

เปลวอีกขณะหนึ่ง

ร่างกายก็เริ่มแตกขยาเสียงแตกพร่า

เปลวอีกครั้งผมก็เริ่มหงอก

เตรียมเดินทางเข้าสู่วัยชรา...แล้วก็ตายไป

เร็วราวกับความฝันในยามดึก
เร็วราวกับการระเบิดผมเพียงครั้งหนึ่งครั้งหนึ่ง
แต่ในช่วงชีวิตอันสั้นแสนสั้น
วัยแห่งดอกไม้บานสีสดใสสวย
หยอกล้อกับเหล่าภุมริน
ยิ่งกลับสั้นแสนสั้นยิ่งกว่านั้น

หากชีวิตคือการเดินทางของดวงตะวัน
จากขอบฟ้าตะวันออกหมุนข้ามไปสู่ตะวันตก
ชีวิตช่วงดอกไม้บาน
ความรักกำลังปรี่ล้น
ก็เปรียบราวกับน้ำค้างที่เกาะตามใบไม้ใหญ่หน่อย
สะท้อนแสงแวววิบชวนเคลิบเคลิ้มในยามเช้า
แต่อีกเพียงประเดี๋ยวภาพนั้นก็พลันหาย
เหลือแต่ควันไอกระจายไปทั่ว
ชีวิตนั้นก็เหมือนฤดูกาล หมุนเวียนเปลี่ยนแปลงกันไป
ความรักที่เริ่มก่อร่างเมื่อวัยแตกเปลี่ย
ก็ราวกับลูกเห็บที่หล่นใส่หลังคา
นาน ๆ จึงจะมีสักครั้ง...สักครั้ง

แต่ก็น่าแปลก
ที่แม่วัยแห่งการหาคุลีบพันธุ์
อันใครๆ พากันเรียกอย่างเพราะพริ้งว่า
“วัยแห่งความรัก”
จะเป็นช่วงชีวิตที่สั้นแสนสั้น
ทุกคนต่างก็ต่อสู้แย่งชิง

ยอมสละแม้กระทั่งชีวิตอันเป็นที่รัก
เพื่อหวังเป็นเจ้าของครอบครัว
ต่อให้เลือดเนื้อถูกเชือดเฉือนออกเป็นชิ้น ๆ
ทุกคนต่างก็ยอมลงทุน
ทุ่มทุนอย่างไม่อั้น
ด้วยคิดว่าคุ้มแสนคุ้ม
แต่หลังจากนั้น เขาก็พบว่า
การลงทุนครั้งกระโน้น
มันช่างไร้แก่นสารเสียทีกระไร

ความหิวกระหายแห่งกามตัณหา
บ้างปิ่นป่วนราวกับทะเลบ้า
บ้างพับเพียบเรียบร้อยประดุกผ้าแพรรีด
แต่ภายในกลับกู่ร้องโหยหวนอย่างซุกซ่อน
ด้วยเขาต่างคิดว่า สิ่งนี้ขาดไม่ได้

เมื่อมีชีวิตก็ต้องมีกามตัณหาประดุกเงาตามติด
แต่ยามบ่าบัดสมอยาก
อารมณ์กลับสงบราบเรียบ
จิตเริ่มแจ่มใส ได้คิด
แค่นี้...แค่นี้เองหนอกามตัณหา
มิเห็นรุนแรงน่าหวาดหวั่นมีสาระเท่าใด
แต่ถึงคิดได้ก็สายเกินไปเสียแล้ว
สายใย สายสัมพันธ์เกาะเกี่ยว
ไต่งองามผูกพันชีวิตต่อชีวิตไว้อย่างเหนียวแน่น
และแข็งแรงแรงเสียยิ่งกว่าเหล็กศิลา

ทะเลแห่งตัณหา ง่ายดาย แต่ออกยาก
หน้าที่-สำนึก-มโนธรรม
ถูกกระซกขึ้นชี้หลังเสื่อลงไม่ได้
ทุก ๆ อย่างเลยตามเลย มีหวนกลับ
ปล่อยให้สายใยแห่งความผูกพันเกี่ยวกระหวัด
รัดคอ รัดขา รัดร่างกาย ยากจะดึง
นำหัวเราะ
ชีวิตอันหยิ่งพระนงหลงภาคภูมิ
แต่แล้ววันหนึ่งกลับยอมสยบ
สยบแทบเท้าให้กับชีวิตอีกชีวิตหนึ่ง
ที่ยากจะซึ่งกระจ่างในกำพืด
โอหนอ !
ก็ขนาดเราเองยังไม่กระจ่างตัวเราเองเลย...อนิจจา !

ดอกไม้บานแล้ว
ภุมรินบินอ่อน
อีกไม่นานดอกเริ่มเหี่ยวโรย
ชีวิตนี้สั้นนัก
จะทำอะไรได้สักก็อย่างก็พลันจาก
แต่แม่สั้นขนาดนี้
กลับอุตุสำหรับพลีถวายวางแทบฝ่าเท้าจอมกามเทพ
ขอเป็นทาสผูกพันตลอดกาล
ที่ต่อแต่นี้อย่างพึงหวังอิสระเสรีในทุ่งกว้าง

นกสองตัวเมื่อผูกขา
ด้วยต่างหวังจะบินทะยานสู่ฟากฟ้า
มันช่างเป็นชีวิตตกอันแสนเศร้า
เป็นไปได้อย่างไรกันนอกจากฝันเพื่อ
เราจะประคอง เราจะช่วย เราจะพันผ้า
เราจะให้กำลังแก่กันและกัน
ฝันเถิด ทุกคนมีสิทธิจะฝัน
แต่มันจะเป็นจริงไปได้หรือไม่
นรกเท่านั้นที่จะรู้...

ดวงตะวันอ่อนแสง
อีกมิหนานก็จะลับเหลี่ยมเขา
ชีวิตนั้นสุดแสนสั้น
บัดเดี๋ยวเกิด บัดเดี๋ยวแก่ บัดเดี๋ยวตาย
ยากนักที่สิ่งใดจักหยุดยั้ง

เดินทาง...ชีวิตล้วนต่างต้องเดินทาง
สู่จุดสูงสุดแห่งวิวัฒนาการของชีวิต
ข้ามฝั่งวังวน
ข้ามฝั่งวัฏสงสาร
พลังทุกขุมชน
จะต้องปลุกระดมเร่งเร้า
ผลักดันชีวิตสู่ความไฝ่ฝัน
สูญเสียไม่ได้ ตกหล่นไม่ได้

พลังชีวิตจะต้องได้รับการคุ้มครอง
และทะนุถนอมเพื่อการนี้
แต่เหตุใดเล่า
เหตุไฉนจึงมัวเมาประมาท

แบ่งปันพลังสู่ชีวิตคู่
หากมีใช้ความโง่เขลาแห่งจิตวิญญาณ
ก็นับว่าเยาะเย้ยหลักธรรมพระพุทธรองศ์ว่าง่ายกระนั้นหรือ ?
หยดน้ำค้างพรราวพร่าง
พลันหายสาบสูญยามสาย
โอ ! ชีวิตใกล้ตัววนลับ
แต่กลับหลงระเริงมัวเมา
ชื่นชมสิ่งมายาข้างทาง
ก็ไฉนว่าโลกนี้สุดจะทุกข์
ก็ไฉนว่าชีวิตนี้สุดจะเศร้า

อยากชนะ
อยากเหนือโลก
หมดสะอื้น
สิ้นน้ำตาแห่งความเศร้าโศก
ยืนเด่นทำทนายพายุฝนสายฟ้าอันบ้าระห่ำอย่างอาจหาญ
ด้วยรอยยิ้มอันสงบ...สุขเย็น

บนเส้นทางสายนี้
มีแต่ความหนาวเย็นเท่านั้น
ที่จะพักชีวิตแห่งโลกุตรจะให้เติบโตกล้า
ความอบอุ่น
เบื้องหลังของมัน
ผ่านการมอบจากมือซาตาน
ชีวิตต่างชื่นชม
แต่ก็ล้วนแคระแกร็น ชูบชีวิต
โอหนอ ! ใครจะรู้
ไฟนรกประลัยกัลป์ล้างผลาญชีวิต
ได้แอบแฝงแปลงกาย
ซ่อนเร้นเป็นไฟแห่งความอบอุ่น
ที่จะทำให้เหล่าชีวิต
อ่อนแอ ! อ่อนแอ ! ปวดร้าว !
มีน้ำตาเป็นอาหาร
มีความปรารถนาอันไม่มีที่สิ้นสุดเป็นลมหายใจ
ตัดสินใจเดี๋ยวนี้
เราจะอุทิศตนให้แก่ผู้ใด
ไฟจากซาตานอันแสนอบอุ่น
หรือไฟแห่งความหนาวเย็น
ภายใต้การประหามานจากหัตถ์พระอรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้า ?

● โลกहितะสังจา

เมตตาจึงประหาร

ในเหล่าบรรดาผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ทุกวันนี้ จะมีสักกี่รายที่มีคุณธรรมแห่งการนอบน้อมถ่อมตน ตรงข้ามกลับพอกพนาด้วยความหยิ่งยโส หลงลำพองในยศฐาฐานะของตนอย่างน่าสงสาร หลงคำเยินยอประจบสอพลออย่างน่าเศร้า

หารู้ไม่ว่า สิ่งเหล่านี้คือระเบิดเวลาที่พร้อมจะทำลายเจ้าของอยู่ทุกเมื่อ

ดวงตะวันย่อมมีดาวบริวารหมุนรอบ มนุษย์เราก็ไฝฝั้นจะเป็นเช่นนั้นเหมือนกันแต่ไม่เหมือนกัน เพราะเหตุที่ดวงตะวันจริงใจ ที่จะเกื้อกูลแสงรังสี แต่มนุษย์นั้นเพียงหวังสิ่งรอบตัวมาเป็นเครื่องอสังการ จึงดิ้นรนสุดฤทธิ์ แม้ที่สุด ที่จะให้คนอื่น ๆ ไร้สมรรถภาพในการพึ่งตน แต่ต้องอาศัยลมหายใจจากเรา

เป็นธรรมดาของมนุษย์ ที่ต่างปรารถนาจะเป็นอนุสาวรีย์ในหัวใจของผู้อื่น หรือจะเรียกเป็นความหลงตัวหลงตนก็ได้

นักบวชอาจเปลอสติ อยากมีบริวารมากมายมาศรัทธาเลื่อมใส

อาจารย์ไฝฝั้นเป็นที่รักของลูกศิษย์

หนุ่มสาวปรารถนาครองหัวใจของอีกฝ่าย... ฯลฯ

แต่ทว่า...สักวัน เมื่ออนุสาวรีย์เป็นพิษ เพราะลูกศิษย์กลับยิ่งอ่อนแอ คู่รักกลับพึ่งตนไม่ได้... ฯลฯ

เราจะทำอย่างไรกับปัญหาเหล่านี้ และนี่แหละคือที่มาของคำว่า
“เมตตาจึงประหาร”

สักวันหนึ่ง
ที่ใครสักคนอาจศรัทธาเรา
ชื่นชมเราในคุณธรรม
ในความดี ในเมตตา
และในอะไรก็ได้ที่ก่อเกิดศรัทธา
เราก็ได้แต่ระมัดระวัง
นอบน้อมสำรวมตน
ไม่หลงเห่อเหิม
ดุจกิ่งก่าได้ทอง
ดุจคางคกขึ้นวอ
เราจะเป็นต้นข้าวต้นเล็ก ๆ
ที่ค้อมศีรษะตลอดวันเวลา
ทุกลมหายใจ
ระลึกเตือนตน
ด้วยพุทธภาสิต
ลามยศัสถ์การะ
อันตรายอันแสนเป็ดแม่พระชีณาสพ

ดาวล้อมเดือน
เดือนอาจดับเพราะหลงดาว
ความเป็นผู้มากบาริوار มากผู้ศรัทธา
ย่อมพลาดพลั้งเผลอตัวได้ง่าย
มีโอกาสนรกอเวจีกันสดๆ
โอหนอ ลาม-ยศ-สรรเสริญ
อันตรายอันแสนเป็ด
แต่กว่าจะรู้ก็อาจสายเกินแก้

โลกมีดวงจันทร์
สุริยันมีหมู่ดาว
นี่ก็คือสัจจะแห่งจักรวาล
แต่เมื่อโลกสำคัญตัวว่าเป็นโลก
ที่จะต้องมีดวงจันทร์
สุริยันสำคัญตัวว่าเป็นสุริยัน
ที่จะต้องมีหมู่ดาวมาเคลือบ
นั่นก็คืออสังคยา
นั่นก็คืออธรรม
นั่นก็คือมารที่ลามก !
และเมื่อนั้น....
เมื่อเรา....
ผู้มากด้วยศรัทธา
ที่หลังไหลท่วมทับแทบเท้า
จึงต้องเสียดสละ
สร้างจิตอันเกื้อกูลปรานี
ปรารถนาดีต่อพวกเขาอย่างจริงใจ
และถ้า...
สักวันหนึ่ง
เมื่อศรัทธาในหัวใจของเขาเป็นพิษ
เริ่มบิดเบี้ยวเปลี่ยนรูป
กลายเป็นศรัทธาที่แฝงโมหะ
แฝงพิษร้ายแห่งมิจฉาทิฏฐิ
เริ่มผูกพันเกาะเกี่ยว
เริ่มยากที่จะพรากจาก

เมื่อวันนั้นมาถึง
เราจะต้องรีบชิงประหาร
ประหารก่อนที่พิษร้ายจะซึมทั่ว
ทั่วร่างกายวิญญาณของเขา
ด้วยจิตสงสาร ปราบปรามดี
ด้วยจิตเอ็นดู
อนุสาวรีย์แห่งเราที่อยู่ในหัวใจของเขาผู้นั้น
เราจะต้องกล้าหาญ
กล้าหาญพอที่จะทำลายด้วยมือของเรา
เพื่อเขาจะได้มีอิสรภาพ
เพราะไม่มีใครที่จะเหมาะสม
นอกจากตัวเรา
ผู้เป็นรูปปั้นบนอนุสาวรีย์
นี้แหละคือความจริงใจ
ที่ผู้ถูกทำลาย
แม้จะไม่เข้าใจ
แม้จะเจ็บแค้น
แม้จะมาดร้าย
แต่สักวันเขาก็จะรู้
รู้ว่าเราทำ
ทำก็เพื่อช่วยเขาจริง ๆ

ฆ่ามันด้วยมือเรา

หากรู้สึกนึก ว่าบ้านหลังนี้อีกไม่ช้าจะพังถล่ม เราคงจะไม่กุกักจอบ หอบข้าวหอบของ เข้าไปอยู่อาศัย

หากรู้สึกนึก ว่าคู่ชีวิตอายุสั้น คงจะมีคนจำนวนมากที่ไม่ยอมแต่งงาน เพื่อรอเป็นม่าย

หากรู้สึกนึก ว่าคนที่เรา “กำลังจะ” รัก “กำลังจะ” มอบหัวใจให้หมดทั้งสี่ห้อง อีกไม่นานจะทุพพลภาพ พึ่งตนเองไม่ได้ตลอดชีวิต เราคงไม่ยอมหยอกที่จะกล้ำรัก รอเป็นทาสรับใช้ในอนาคต

หากรู้สึกนึก ว่าคนรักที่แสนดีขณะนี้ จะมีนิสัยเลวชั่วในภายภาคหน้า ไม่รักลูกรักครอบครัว เราคงยอมมอกหัก ตัดรักเดี๋ยวนี้ ดีกว่าจะเสียน้ำตา ณ เบื้องกระโถน

**การหัดมองชีวิตในแง่ร้ายมิใช่สิ่งเสียหายเรามองมิใช่เพื่อให้หวาดกลัว
ตื่นตระหนก แต่เพื่อให้หัด “ทำใจ” ในสิ่งไม่คาดฝัน**

โลกนี้ไม่เที่ยง มีกฎไตรลักษณ์เป็นผู้ครอบครอง สรรพสิ่งไม่สามารถคงอยู่รันรันดร์ มีการแปรวนแปรเป็นปกติธรรมดา

ความพลัดพรากจากสิ่งที่รัก ความไม่ประสพสิ่งที่รัก เป็นของเกิดคู่กับโลก ผู้มีรัก แน่نونที่จะต้องมีทั้งหัวเราะและร้องไห้ ใครรักทั้งเสียหัวเราะและร้องไห้ก็ไม่ว่ากัน เพราะชีวิตเป็นกรรมสิทธิ์ของแต่ละคน แต่หากเมื่อหนาย ไม่อยากทั้งหัวเราะทั้งร้องไห้ ก็เห็นจะต้อง “ฆ่ามันด้วยมือเรา”!

เมื่อเกมราคะสูงงอม

ในบทบาทหนึ่ง มันก็จะหยาบคายก้าวร้าว

และในอีกบทบาทหนึ่งนั้น

มันก็จะสุภาพและอ่อนโยน

ใคร ๆ ต่างก็เรียกมันว่า “ความรัก”

แต่หา^{รู้}ไม่ว่า

มันเป็นเสียงมายาบทหนึ่งแห่งกาเม

ใครหนอจะกล้าพูดว่า รักเพราะใคร

ทุกคนต่างก็เชื่อมั่นว่า รักเพราะรัก

บทบาทแห่งจิตจึงยกย่อน

และเจ้าเล่ห์จนแม้เจ้าของชีวิต ก็ตามไม่ทัน

ความใคร่จึงถูกสวมหน้ากากกลายเป็นความรัก

แต่มีอะไรหนอที่จะเที่ยงแท้ในสังสารวัฏอันกว้างใหญ่

เกิดมาแล้วก็จากไป ดั่งพยับแดดและเกลียวคลื่น

เราพบกัน คุณกัน หัวเราะกัน

แล้วทุกอย่างก็ตกอยู่ในความมืด

และในความเงียบอันกว้างใหญ่ไพศาล

โลกนอกโลก

จะเอาอะไรกันนักหนา

การเดินทางของชีวิต

คล้ายดูจึ่งอยู่บนรถเมล์

ต่างเมื่อถึงที่หมายก็ทยอยลง

แต่สำหรับผู้มีความอดอ้อนแห่งอัตตา

ยังมีความโพรกเพรอกในหัวใจ
เขาก็จะแสวงหา
จะเกาะเกี่ยวผู้ใดโดยสารข้างเคียง
นะ...นะ...จ๊ะ...จ๊ะ...จำ...จำ...
และสุดท้ายรถเมล์ก็จะเหลือแต่ความว่างเปล่า
ไม่มีใครคนนั้นที่ฝันถึง
ไม่มีใครใบหน้าอันงามสง่า
ไม่มีใครรอยยิ้มพิมพีใจ
ไม่มีใครดวงตาหวานซึ่งแบบนั้นอีกต่อไป

โอ ! ชีวิต
สำหรับผู้หลงเกาะเกี่ยว
ช่วงเจ็บปวดลึนดี
มีอะไรบ้างไหมหนอ ที่ไม่รู้จักรักการพลัดพราก
อย่าไปเกาะอยู่เลยสหาย
พรากออกเสียแต่เดี๋ยวนี้
ดีกว่าจะต้องไปพรากในวันต่อไป
เพราะหากเป็นวันนี้
มือของเรานี้แหละ คือผู้ลิขิต
แต่ถ้าเป็นวันข้างหน้า
ธรรมชาติแห่งชีวิต จะเป็นผู้แยก
ให้ทั้งเราและเขา หลุดออกจากกัน
แน่นอน มันย่อมไม่แยกอ่อนโยนหรือทะนุถนอม
แต่มันจะฉีกเราทั้งสองให้สาตกระเจาย

ด้วยความทรमान
ด้วยความปวดร้าว
พรากเสียแต่วันนี้เกิด สหายแห่งเรา
ยังไม่สายเกินไป
อย่าเสียดาย
อย่าพะวง
ถึงรอยยิ้ม...
ถึงใบหน้า...
ถึงดวงตา...
ถึงนิสัยใจคอของเขา
เพราะอีกไม่นาน มันก็จะผูกเรือน
แตกสลาย
สูญหายไปกับแผ่นดิน แผ่นน้ำ และแผ่นฟ้า
โลกนี้มีแต่ความแปรปรวน
ชีวิตเกิดมาแล้วก็ตายจาก แยกจากกัน
ไยจึงให้ความรักมาผูกพันให้ปวดร้าวเล่นอยู่ทำไม ?

● *วิราดา*

เผารักให้สิ้นซาก

ความรักคืออะไร ?

ทำไมต้อง “เผารักให้สิ้นซาก” ?

ใคร ๆ ต่างก็ว่ารักนั้นเป็นสีชมพู แต่จะมีสักกี่คนที่รู้ว่าเบื้องหลังสีชมพู คือสีดำซ้ำเคঁร่า ?

หลายคนที่ไม่รู้จักมันดีพอ ก็อยากได้ อยากมี อยากครอบครอง สุดท้าย ก็ต้องทุกข์เพราะมันซ้ำแล้วซ้ำเล่า

หรือแม้คนที่เห็นโทษภัยของมันแล้วก็ยังยากที่จะสะบัดหลุดออกมา จากบ่วงเสนหาอลัช

นี่แหละหนอ...การฆ่ากันด้วยเกสรดอกไม้ และหยาดทิพย์ ที่เขา และเธอบรรจงจิบพิชรายชานซิมเข้าสู่หัวใจ ที่ละนิด ที่ละน้อย เคลิบเคลิ้ม ตี๋มดำ มัวเมากับรสหอมหวาน เพื่อสุดท้ายจะได้ทุกข์ทรมานและตายไป อย่างน่าสมเพช

ตายจากสังขะของชีวิต ที่เกิดมาเพื่อทำที่สุดแห่งทุกข์ !

ตายจากอิสระเสรีที่หัวใจใฝ่หา !

ไอ้ น้ำผึ้ง...บุหงา...ลดาวัลย์

ยิ่งหอมหวานปานใด ยิ่งทับทิวด้วยพิชรายเห็นปานนั้นเทียวหนอ

อย่ารักเลยนะ

เพราะรักนั้นยากจะจี้รัง

มันยังสดใสก็เพราะสมหวัง

แต่จะซีดขาวดูจคนตายยามที่ความหวังหกหล่ม

อย่ารักเลยนะ

เพราะรักนั้นคือการเรียกร้อง

ขอโน่น ขอนี้ ไม่รู้จักอ้อม ไม่รู้จักพอ

ห้วงหวง รวากับปีศาจร้ายกับลูกของมัน

ที่ใครจะมาแย่งชิงไปไม่ได้

อย่ารักเลยนะ

เพราะรักนั้นคือความเห็นแก่ตัว

ที่ต่างก็ขว้างคันเบ็ดลงสายธารแห่งชีวิต

และต่างก็เป็นปลาติดเบ็ดให้แกกันและกัน

แสร้งทำดี แสร้งเอาใจ เพื่ออะไร

หากมีใช้ให้อีกฝ่ายมองผู้บริการอย่างเทิดทูน

อย่างบูชา อย่างไว้ใจ อย่างยอมสยบในอำนาจ

ขณะเมื่อกามเทพเริ่มแผลงศร

เสียงลูกคิดตรงแก้วจะเริ่มดังกระหึ่ม

ทุกอย่างที่หุ้มแท็คคือการลงทุน

ทุกอย่างที่มอบให้คือการหาคะแนน

อย่ารักเลยนะ

เพราะรักนั้นทำให้เป็นคนหัวใจพิการ

จะยืนอยู่คนเดียวก็ยืนไม่ได้

ต้องเอน ต้องซบ ต้องเกาะ ต้องผูกพัน

หัวใจจะไม่มีอิสระ

ลมหายใจเข้าออกมีแต่เขาเขาเขา เธอเธอเธอ

อย่ารักเลยนะ

เพราะรักนั้นคือความชั่ว

ที่ต่างฝ่ายจะต้องหาของดี ๆ มอบให้แก่กัน

กินของดี ๆ ที่หามาได้

โลกนี้มีเราที่สุขสมอุรา

ใครจะอดอยากช่างมันเถอะ

วันของเราคือการได้พบกัน คู่กัน

โลกนี้มีเราสองคน

คนอื่นอย่ามายุ่ง... ได้ยินไหม ! ?

อย่ารักเลยนะ

เพราะความรักคือการเสแสร้งมารยา

เขารุนแรง เขาหยายคาย โทสะ เหยียดหยามคนอื่น

แต่กับเรา เขาพิเศษให้

ให้ความทะนุถนอม ให้ความเอออกเอาใจ ให้คำหวาน

นี่มิใช่ธาตุแท้ของผู้ที่เรารักหรอก

เพราะธาตุแท้นั้นก็คือ สิ่งที่ปกติแสดงออกมามากที่สุด

เมื่ออยู่ต่อหน้าเรา เขาเพียงแค่สำรวมเอาไว้เท่านั้น

อย่ารักเลยนะ

เพราะรักนั้นคือยาพิษที่หอมหวาน

ที่ต่างก็ป้อนให้แก่กันและกันดื่มด่ำ

ยิ้มทูลนทูลตายอย่างไม่รู้ตัว

พิษของมันร้ายเหลือ

ทำให้เราตายอย่างเจ็บปวดโดยไม่รู้ว่ามีมันทำ

ใช่แล้ว...ความรักก็คือการฆ่ากันด้วยเกสรดอกไม้และหยาดน้ำผึ้ง
จึงยากที่หนุ่มสาวคูใดจะเอาชนะผ่านได้
เพราะมันช่างหวานชื่นหัวใจเสียนี้กระไร
มันจึงเจ็บปวดสำหรับผู้ที่ต้องการเลิกรัก
ใช่แล้ว...เจ็บปวดอย่างสุดแสนด้วยความเสียดาย
นี่แหละพิษที่ทั้งหอมทั้งหวานของมัน

อย่ารักเลยนะ

เพราะทุกสิ่งย่อมมีแต่ความพลัดพราก
ก็ล้วนชีวิตที่ต้องเสียน้ำตาให้แก่การจาก
ไม่ตายพรุ่งนี้ ก็มะรืนนี้
ไม่มะรืนนี้ ก็วันต่อไป
ไม่มีใครหรอกที่จะอยู่ด้วยกันตลอดจนวาระสุดท้าย
ตัดรักเสียแต่วันนี้
ความผูกพันยังคงมีน้อยไม่ยุ่งเกินไป

อย่ารัก...อย่ารักเลยนะ

เพราะรักนั้นจะทำให้เราอ่อนแอ
จะไม่มีวันหนักแน่นดังพื้นพิภพสุธา
เพราะความรักคือปรากฏการณ์แห่งความหลงอัตตตา
ที่ยังยึดตัวยึดตนจัดอยู่
เมื่อรักเกิดครั้งใด
ผู้ที่เรารักคือเครื่องสนองอัตตตาเท่านั้นเอง
ดีใจใช่ไหมหากเขาจะรักเรา
เปล่าหรอก...แท้จริงนั้น
เขาอาศัยเราเป็นทางผ่านแห่งอัตตตาต่างหาก

หยุดรักได้หรือยัง ?

อย่าให้ต้นรักแตกกิ่ง ชูช่อ

พินเสียแต่ขณะนี้ ดีกว่าจะรอให้มันเติบโตกล้า

เมื่อถึงวันนั้น แค่อือขวาน เราก็จะสลบแล้วสลบอีก

จะถูกต้นรักบังคับบัญชา รวากับทาสที่ไม่ยอมปลดปล่อย

ชีวิตเอย ชีวิตหนอ

ยากนักหากต้องการเดินไปสู่ที่สุดแห่งทุกข์

ตราบใด ที่หัวใจยังมีรัก

ตราบนั้นหัวใจก็ยังเรียกร้องให้ใครก็ได้

มารัก มาสงสาร มาเห็นใจ

หัวใจที่เรียกร้อง จะประเสริฐอะไรเล่า

กราบบาทพระพุทธรองค์ด้วยเคียวเกล้า

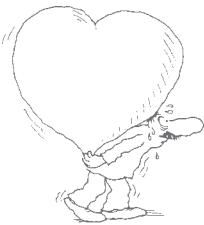
ตรัสประเสริฐแล้ว ถูกต้องแล้ว

รักนั้น...ทุกจุลลึง-เป็นธรรมของคนชั้นสกุล

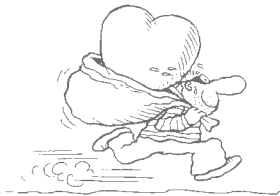
รักนั้น...วสลธัมมัง-เป็นธรรมของคนถ่อย

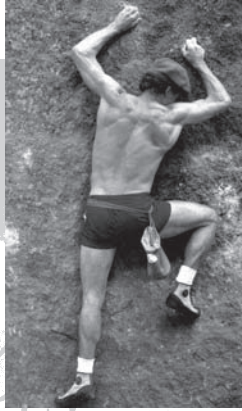
รักนั้น...คามธัมมัง-เป็นธรรมของคนกิเลสหนา

รักนั้น...ทุกขัง...ทุกขัง...ทุกขัง...

● **ธรรมทายาท**

4

ซักท่อ

จอมโจรบัณฑิต

หากใครสักคนจะถูกกล่าวหาว่าเป็นคนมายาสาไทย คงจะต้องเดือดร้อนหัวใจไม่น้อย ไม่ยอมไม่ยอม! เพราะนี่คือคำสบประมาทอย่างแรง

แต่อย่าเพิ่งโมโหเลย ลองมาย้อนสำรวจตัวเองกันบ้างเถิดแล้วเราจะรู้ว่า คำกล่าวหาที่มีอะไรเหตุผลเสียทีเดียว ข้อสำคัญเราจะรู้ตัวกันว่าเป็นโรคนี้คนละกี่มากน้อย ?

บางคนก็รู้ แต่อาจจะกำลังแอบภาคภูมิใจเงียบ ๆ ที่ไม่มีใครรู้เท่าทันเหลี่ยมคูนของตัวเอง

แต่บางคนหนักกว่านั้น เขาอำพรางคนอื่น ด้วยการเสแสร้ง แกล้งทำโดยที่ตัวเองก็ไม่ได้รู้ตัวด้วยซ้ำ แถมยังหลงสำคัญตัวเองว่าดีแล้ว บริสุทธิ์แล้ว เป็นิ่งไป

นี่แหละความอ่อนแอของมนุษย์เรา ที่อ่อนแอจนไม่กล้าเผชิญกับความจริงรอบ ๆ ตัว จนสุดท้าย แม้กระทั่งจุดบกพร่องของตัวเองก็ไม่กล้ารับรู้เขาจึงต้องตกอยู่ในโลกแห่งความลวงรำไป

แท้จริงแล้ว หากจะปลุกปลอบจิตให้อาจหาญ กล้าสู้หน้าตัวเอง พร้อมประจัญกับจุดบกพร่องทั้งหลาย แล้วลงมือแก้ไขเปลี่ยนแปลง ในอีกไม่นาน ความอ่อนแอคงถดถอย แอบซุกเข้ากลีบเมฆไปเป็นแน่

ขออวยพรให้พวกเราทุกคนโชคดี ต่อการเอาชนะความเป็นจอมโจรบัณฑิต ก่อนที่มันจะจับเอาเราไปเหยะกินจนหมดตัว !

ใช้สิ...ฉันมันยอดนักเสแสร้ง
เสแสร้งได้อย่างเนียนสุขุม
ยิ่งฉันต้องการสิ่งไหนมากเพียงใด
ฉันก็จะดิ้นตำมารยาได้มากเพียงนั้น

ฉันรู้...รู้ของฉันอยู่คนเดียว

ไม่มีใครหรอกที่จะทันเล่ห์เหลี่ยมของฉัน

ใช้สิ...ฉันมันนักเสแสร้งชั้นฟ้า

แม่คนจะมีทั้งโลก

แต่ฉันก็ทำทุกอย่างเพียงเพื่อตัวเอง

ทุกสิ่งทีฉันแสดงออก

ล้วนมีใช้ความจริง

แต่ฉันก็กลบเกลื่อนอำพราง

ฝัน ๆ เอาว่าใสบริสุทธิ์อยู่คนเดียว

เพราะมันจริงเกินไป ทีฉันจะกล้ายอมรับ

จริงเกินไป ทีจะกล้ารู้อ์ กล้าเห็นว่าหัวใจกำลังทำแอบแฝง

ใช้สิ...ฉันมันยอดจอมมายา

แสร้งทำเป็นยิ้มหัวเราะอย่างสดใส

แสร้งทำเป็นรื่นเริง ยิ้มหัวอย่างซื่อเต๋อ

ชวนหัวอย่างเซ่อบริสุทธิ์

แต่ก็ไม่มีใครรู้

ไม่มีใครเห็นธาตุแท้ของฉัน...

ฉันชอบทำเป็นนักบุญ

ทำเป็นคนดี

ทำเป็นคนสูงประเสริฐ

เสแสร้งหลอกคนชาวโลก

ราวกับว่าเจ้าความดีเหล่านี้มันอยู่กับฉันจริง ๆ

ใช้สิ...ฉันนี่แหละ **“จอมโจรบัณฑิต”!**

● **ปีศาจ คาบคัมภีร์**

ฆ่ามันด้วยมือเรา 73

บทเรียนแห่งความพลัดพราก

ทุกคนแต่ละคน ใช้ชีวิตเปลืองเหลือเกิน ซาติแล้วซาติเล่าหนับไม่ถ้วน
แล้วยังหมุนวนผ่านไปเป็นสัปดาห์ ทั้งเดรัจฉานและสัตว์อบายนานาเหลือคณานับ
แต่ไม่เข็ดหลาบ ไม่เคยรู้ตัว เพราะเขาไม่มีดวงตาแห่งธรรม

แต่ผู้ที่มีดวงตาแห่งธรรมแล้ว รู้แล้วอย่างเถียงไม่ขึ้นนี้ลี จะมัวเสีย
เวลาอยู่ เพราะอะไร ?

ถ้าเพราะไม่เอาจริง ก็เรียก คนขี้เกียจ คนไม่รู้

ถ้าเพราะทำไม่ได้สักที ก็เรียก คนบ้อท่า คนไร้น้ำยา

ถ้าเพราะทำได้แต่ซ้า ก็เรียก คนไม่ขมมีขมหรือคนไร้บารมีเต็ม

ถ้าเพราะทำได้ แต่ไม่ทำ ก็เรียก คนไม่รู้จริง คนสับปลับ

**ชีวิตหนึ่งนั้นสั้นนัก อย่าเอาแต่พรรค อย่าเอาแต่พัก อย่าเอาแต่
หย่อน อย่าเอาแต่พ่อนอยู่เลย**

ชีวิต...

อุบัติขึ้น...

เรียนรู้...ฝึกฝน...จดจำ

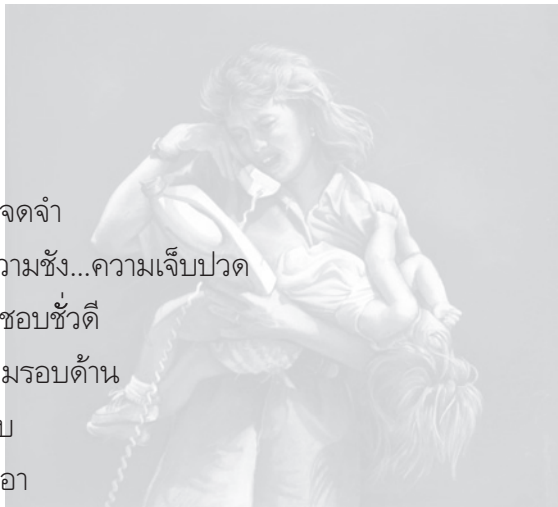
ผ่านความรัก...ความซัง...ความเจ็บปวด

รู้คิดแยกแยะผิดชอบชั่วดี

ทุกข์-สุข ร่ายล้อมรอบด้าน

เกิด-ดับ เกิด-ดับ

น่าเบื่อหน่าย...ระอา

อะไรเล่าคือสาระแห่งการเกิด
นอกเหนือจากการกิน...นอน...สืบพันธุ์
ก่อร่างสร้างตัวแล้วตายไป
พร้อมจิตวิญญาณดวงเดิม
อันแสนเหนื่อยยาก...ลับสน
อะไรกันที่คือคุณค่าของมนุษย์
ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข
...เท่านั้นหรือ ?

กงล้อแห่งกาลเวลาหมุนไป
ชีวิตและวัยล่วงไปพร้อมวันคืน
หลายสิ่งแสดงอนิจจังให้ปรากฏ
ไม่มีอะไรที่ยั่งยืนแท้
ไม่มีอะไรมีค่าควรแก่การยึดถือ
ไม่มีอะไรเป็นที่พึ่งอันเกษม
ยิ่งไขว่คว้า...ยิ่งห่างไกล
ยิ่งเข้าไปใกล้...ยิ่งรางเลือน

จวบจนได้พบดวงประทีปแห่งธรรม
การแสวงหาจึงสิ้นสุด
คำถามที่เพียรพยายามหาคำตอบค่อยคลี่คลาย
อุดมการณ์ที่ฝันใฝ่เริ่มเป็นจริง
ชีวิตได้พบจุดหมาย
มรรคามีอยู่...
ผู้นำมีอยู่...

ผู้ร่วมเดินทางพร้อมพรั่ง
ทั้งพี่-ทั้งน้อง-ทั้งเพื่อน

หนทางสู่โลกุตรระหอดยาวไกลไปเบื้องหน้า

ทุกคนคุ่มเดินตามอินทรียัพละ

เร็วบ้าง...ช้าบ้าง

แต่ต่างก็คอยดูแล...เกื้อกูล...ไม่ทอดทิ้งกัน

สัมพันธ์สอดคล้องเป็นญาติธรรมสนิทเนียน

คอยดึงเตือน...ชี้แนะ...ระแวงระวังภัย

เพราะแม้ทางนี้จะเป็นทางเอกทางเดียว

แต่สองข้างทางก็ยังมีไปด้วยพญามาร

ที่คอยหลอกล่อให้เดินหลง

และทั้งที่รู้...

จากวันเริ่มจนวันนี้

เพื่อนพ้องหลายคนก็ยังพลัดหลงไปบนเส้นทางลวง

บ้างล้มเลิก-ไม่แน่ใจในจุดหมาย

บ้างแพ้ยัยตัว-พ่ายต่อกิเลสตัณหา

บ้างท้อแท้-เบื่อหน่าย-หมดความอดทน

เหนื่อยนัก-ไกลนัก-ยากนัก

แล้วก็ผลະจากไป

ทั้งอุตมการณ์ และชีวิตพรหมจรรย์ไว้เบื้องหลัง

โอ้พรหมจรรย์นี้ช่างยากเย็นจริงหนอ

ทั้งที่ต่างก็ตั้งใจจริงเต็มเปี่ยม

สู้สละทิ้งโภคทรัพย์และเครือญาติ

จากความรักความอบอุ่น

มุ่งสู่ร่มเงาแห่งผ้ากาสาวะ
อบรมธรรมทุกคำเช้า
พากเพียรฝึกตนขึ้นสู่ที่สูง
แล้วเหตุใดจึงกลับกลายเป็นแปร

ลัทธิธรรมไม่มีคุณค่าเสียแล้วหรือ...
สหธรรมิกไม่มีความหมายเลยใช่ไหม...
ก็ไฉนว่าจะช่วยกันขึ้นงงล้อมธรรมจักร
ไฉนว่าจะอุทิศตนเพื่อพระศาสนา
ไฉนว่าไม่มีอะไรมีค่าเกินอริยทรัพย์
ไฉนว่าแม้ประสบทุกข์เจียนตายก็จะไม่ทิ้งธรรม
...อย่างไรเล่า...

บทเรียนแห่งความพลัดพราก
ถูกส่งผ่านมาให้ทดสอบบทแล้วบทเล่า
ไฉนอยากทำก็ต้องทำ
ไฉนอยากพบก็ต้องพบ

ไม่อยากจะรู้ก็ต้องรู้
เน้นย้ำซ้ำซาก
ว่าที่ใดมีรัก...ที่นั่นมีทุกข์
ว่าตนเท่านั้นคือที่พึ่งแห่งตน
ไม่มีอะไรแน่นอนเท่ากับความไม่แน่นอน

พอเสียที่เกิดความเจ็บปวด
ป่วยการที่จะร้องไห้...คร่ำครวญ
ชีวิตของใครก็ของใคร
เขาย่อมมีสิทธิ-มีเหตุผลเต็มเปี่ยม
ที่จะจัดการกับตัวเองในฐานะเจ้าของชีวิต
และหากเปิดใจให้กว้าง
หากเข้าใจกฎแห่งกรรม
ก็ไม่มีอะไรต้องเป็นทุกข์
แต่จงหันกลับมามองตน
ประคองรักษาจิตไว้มิให้ตกต่ำ
เอาบทเรียนเหล่านั้นมาทำวัตร
เพิ่มภูมิคุ้มกันโรคภัย
หลอมละลายมันเข้าไปในสายเลือด...ในหัวใจ
เพื่อวิญญานที่แข็งแกร่ง-มั่นคงขึ้น
สำหรับก้าวต่อไปในอนาคต.

● อิศรา

แต่เธอ...ผู้ล้มไม่ยอมลุก

ไม่มีใครหรอก...ที่ไม่เคยพบอุปสรรค

ไม่มีใครหรอก...ที่ไม่เคยผิดพลาด

ไม่มีใครแน่...ที่ไม่เคยพ่ายแพ้ต่อสิ่งใด

“สี่ห้ายังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง” ภาระอะไรกับเราที่มีเพียงสองเท้า ซ้ำยังไม่ได้เป็นปราชญ์

แต่เชื่อไหมว่า อุปสรรค ความผิดพลาดนี้แหละ ที่จะทำให้เราเข้มแข็งขึ้น มีความสามารถ ปฏิภาณ ไหวพริบดีขึ้น

นักกระโดดสูง นักยกน้ำหนัก เขาจะต้องเพิ่มความสูง เพิ่มน้ำหนักขึ้นเรื่อย ๆ นั่นคือ เขาเพิ่มอุปสรรคให้ตนเองได้ฝึกฝน พากเพียร และเอาชนะ แม้จะกระโดดพลาดบ้าง ยกไม่ไหวบ้าง แต่เขาก็ไม่ท้อถอย

ทุกครั้งที่พบอุปสรรคหรือพลาดพลั้ง จงสร้างกำลังใจ แล้วเริ่มต้นใหม่ ให้เวลาตนเองเพื่อการปรับปรุงแก้ไข และบุกไปข้างหน้าด้วยหัวใจที่มั่นคง.

ล้มลงไป...ลุกขึ้นมา

ถึงคลานก็คลานไปข้างหน้า

อย่ามัวชักช้ารอรา

กระแสน้ำแห่งเวลาไม่เคยคอยใคร

ถนนนั้นมันลื่นนัก

เธอจะเซซัดล้มลงได้

สองขาเมื่อยล้าอ่อนแรง

จงกัดฟันอดทนฝึกฝนต่อ

ล้มลงไป...ลุกขึ้นมา
อุปสรรคขวากหนามต้องฟันฝ่า
อย่าโง่ อย่าเขลา หนีปัญหา
หลักชัยข้างหน้ายังคอยอยู่
ไม่มีอะไรพันความพยายามของเธอได้
อภัยแก่ตัวเอง เลิกซ้ำย้ำเหยาะ
ก้าวหนึ่งที่พลาดไป
คือก้าวใหม่ที่มั่นคง
ล้มลงไป...ลุกขึ้นมา
ตัวตรงยึดดอกเชิดหน้า
ก้าวต่อไป ไม่มีหยุด
ปล่อยวางหนทางข้างหน้า
รู้ตัวหัวพร้อมทุกเวลา
ตั้งปณิธานยึดหลักศีลธรรม
ก้าวตามพระยุคลบาทพระศาสดา
จวบจนสุดจุดหมายปลายทาง

● ตู๊กตา ล้มลุก

ยังไม่สายสำหรับการเริ่มต้น

ไม่มีคำว่า “สาย” สำหรับการเรียนรู้

ไม่มีคำว่า “สาย” สำหรับการทำความดี

ไม่มีคำว่า “สาย” สำหรับการแก้ไข ปรับปรุงตน

และ ไม่มีคำว่า “สาย” สำหรับการเริ่มต้น

หากชีวิตคือการต่อสู้ ศัตรูตัวสำคัญก็คือกิเลสที่สิงสถิตอยู่ในตัวเรา คอยบงการชีวิตให้ต้องดิ้นรน แสวงหาสิ่งที่มันรักมันชอบมาปรนเปรอไม่มีที่สิ้นสุด การฝึกหัดขัดเกลาและผิไนใจ ไม่ทำตามอำนาจบงการของกิเลส ก็คือการทำสงครามกับเหล่ามารและผีร้ายในตน ซึ่งหากเป็นของง่าย พระพุทธองค์ก็คงไม่ตรัสว่า...

“เอาชนะข้าศึกเป็นพันๆ ในสงคราม ไม่เท่าเอาชนะตนเองเพียงครั้งเดียว”

และขึ้นชื่อว่าสงครามก็ย่อมต้องชอกช้ำ ขมขื่น เป็นธรรมดา เราเองก็อาจต้องพบกับความพ่ายแพ้ในบางครั้ง ต้องมีบาดแผลบ้างในบางครั้ง และเจ็บปวดบ้างในบางหน แต่ก็ต้องอดทนให้ถึงที่สุด

เพราะความพ่ายแพ้ผิดพลาดนี้แหละ ที่เป็นบทเรียนทำให้เราได้รู้ข้อบกพร่อง เห็นข้อจำกัดของเราได้อย่างพิเศษ

และสักวัน เราจะลบรอยแผล แก้ไขความบกพร่อง และอยู่เหนือข้อจำกัดทั้งหลายทั้งปวงนั้นให้จงได้.

ไม่มีคำว่า “สาย” สำหรับการเริ่มต้น

ไยจึงปล่อยให้ชีวิตจมปลักอยู่กับความเศร้าหมอง...ทุกซักระทม

ทุกขณะที่กำลังเกิดอยู่และผ่านไป คือ “ขณะใหม่”

เช้าวันใหม่...ตะวันตกงใหม่...น้ำค้างหยดใหม่

ยอดอ่อนของต้นไม้ก็ผลิบาน...งอกเงยขึ้น
ไฉนเราจึงไม่หันมาใส่ใจกับยอดอ่อน
ที่จะผลิบานในหัวใจของเราบ้างเล่า ?
ชิมซัບ...ดื่มด่ำ กับความละเอียดอ่อนที่เกิดขึ้นภายใน
และทะนุบำรุง รักษาไว้ให้มั่นคง...ให้เติบโต

ล้มแล้วลุก

พักแล้วเพียรต่อ

หลงทางแล้วก็กลับมาพบกันได้ใหม่

มาร่วมเดิน ร่วมฟันฝ่า ร่วมอุดมการณ์ในสายธารทวนกระแส
ที่จะนำไปสู่ความหลุดพ้นจากห้วงสังสารวัฏฏ์

หลุดพ้นจากเงื่อนปมของชีวิต

ที่เราต่างผูกขึ้นเพื่อพันธนาการตัวเอง

ด้วยตั้งใจ...ด้วยรู้เท่าไม่ถึงการณ์...ด้วยหลงผิด

ด้วยอิทธิพลของกิเลสมารต่าง ๆ นานา

เมื่อชะล้างคราบโสมมออกจากดวงไฟแห่งปัญญา

เมื่อนั้นแสงสว่างอันเจิดจ้าก็เข้ามาแทนที่ความสลับว้าง

เกิดความรู้...เห็นสรรพสิ่งรอบตัวตามความเป็นจริง

ด้วยโลกทัศน์ ชีวทัศน์ที่กว้างไกลขึ้น แจ่มใสขึ้น

บทเรียนถูกส่งมาเพื่อเรียนรู้ ทำความเข้าใจ

มิใช่เพื่อเอาชนะแต่ส่วนเดียว

ผิดไม่ได้...พลาดไม่ได้

แล้วเราก็ตายกับมานะ...กับอัตตาที่ยิ่งใหญ่หนักหนานั้น

จริงอยู่...“มนุษย์ไม่ได้เกิดมาเพื่อจะพ่ายแพ้”

แต่ความพ่ายแพ้ก็คือ ประสบการณ์อย่างหนึ่งของชีวิต

และมันอาจมีคุณค่ามากกว่าชัยชนะเสียด้วยซ้ำ
หากมันจะทำให้เราเข้าใจตัวเอง-เข้าใจผู้อื่นได้มากขึ้น
รู้จักให้อภัยทั้งเราและเขาได้มากขึ้น
เห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ได้มากขึ้น
มีใช้เอาแต่หยิ่งผยองกับความดี... ยึดดี... ถือดี
เสียจนทนไม่ได้ที่จะเห็นความบกพร่องของผู้อื่น
โดยวัดกันด้วยไม้บรรทัดที่ตนกำหนดขึ้น

“ขวัญเอยเพียรใหม่... พลาดไปประหนึ่งเป็นครู”
เมื่อหายเหนื่อย หายล้าแล้ว ก็จึงยืนหยัดและก้าวเดิน
หากแน่ใจว่าทางนี้คือทางเอก... ทางเดียว
กระไรจะยอมตกเป็นเหยื่อของพญามารผู้มาหลอกล่อให้เดินหลง
และแม้หากจะเคยเดินหลงมาบ้าง
แต่... ต่อนี้ไป เราจะกำหนดทิศทางที่จะ “เดินตรง” ให้ได้

มาเถอะ... บทเรียน
จะหนักหนา... จะรุนแรงอย่างไร
เราก็จะเพียรพยายามกระทำให้ลุล่วง
แก่ง่อนไข... คลายปม ที่พันธนาการหัวใจให้เป็นอิสระ
เพราะนี่คือ ขณะเดียวที่เราได้-เรามี
ขณะที่มีรูปขันธ์ มีสติปัญญา สัมปชัญญะ
มีครู มีเพื่อน มีญาติสนิทมิตรสหาย
ที่จะนำไปสู่ดวงดาราที่ใฝ่ฝัน
อันคือจุดหมายปลายทางที่ลิขิตไว้แล้ว
ด้วยตัวของเราเอง.

● **อิสรา**

5

ปลูกเรา

สายธารแห่งกาลเวลา

ทุกครั้งที่เข้มีวินาทีกระดิก ความตายก็ได้อุบัติขึ้นแล้วจริงบนโลกกลม ๆ
ใบนี้

ชีวิตเป็นของไม่เที่ยง อายุมีจำกัด ไม่ตายดีก็ตายร้าย ทะเลส่งคลื่น
เข้าสู่ปากฝั่ง ความตายเื้ออมกรงเล็บจิกชีวิตขึ้นสู่ปากฟ้า

กาลเวลาผ่านไป ผ่านไปพร้อมกับหว่านโปรยความตายในทุกพื้นที่ที่
มันเคลื่อนผ่าน

บนสายพานชีวิต มีใบเลื่อยคมกริบคอยบั่นทำลายอยู่เบื้องหน้า
ชีวิตราวก้อนเนื้อบนเตียง ที่ค่อย ๆ ถูกส่งเข้าไป ส่งเข้าไป อีกไม่นานก็
จะโดนชำแหละ

**แต่อนิจจา คนเป็นจำนวนมากกลับไม่สำนึก ไม่เคยเหลียวมอง
รอบข้าง ไม่เคยสังเกตรอบตัว ว่าขณะนี้กำลังเกิดเหตุร้ายอะไรบ้าง**

เขาหัวเราะ เขาสนุกสนาน ก่อบาปทำกรรม ผลบุญชีวิตไปวันหนึ่ง
คืนหนึ่ง อย่งไร้ค่า

ข้า้ยังเห็นคนเสียสละ คนทำดี ไม่เสพอบายมุข ไม่มัวเมาแกมคุณ
เป็นคนน่าสงสาร น่าสมเพชเวทนา

ตุลิต ! สายพานชีวิตของเขาเขยิบเข้าไกล้ใบเลื่อยทุกขณะ ไกล้เข้าไป
ไกล้เข้าไป แต่เขาก็ยังหัวเราะ ยังสนุกสนานกันอยู่ ใครก็ได้ช่วยบอกเขาที !

เมื่อสายน้ำล่องไหลสู่ที่ลาดลุ่มมิหยุดยั้ง

เซาะผ่านห้วยละหานธารน้อยใหญ่ล่องเลยไปแล้ว

มีหรือที่สายน้ำนั้นจะหวนกลับ

ย้อนคืนสู่แดนเก่าที่มันพัดผ่านไป

สายธารแห่งกาลเวลาก็แจกเช่นกัน
พัดพาเหล่าสรรพสัตว์ไปสู่ฝั่งแห่งความตายอย่างไม่หยุดยั้ง
เดี๋ยววัน...เดี๋ยวเดือน...เดี๋ยวปี
ผ่านไป...ผ่านไป...และผ่านไป
ผ่านไปอย่างไม่มีวันหวนกลับคืนมา
นี่ก็อีกปีหนึ่งแล้วสินะ ที่กำลังผ่านไป
สุดที่จะยื้อยุดคุดกระซากให้กลับคืนมา
ชีวิตทุกชีวิตที่เกิดมาแล้วก็ตายไป
ภายใต้กระแสแห่งกาลเวลา
ผู้ทรงอำนาจ ผู้ซื้อตรง และเที่ยงแท้
ไม่หวั่นไหวต่อเสียงคร่ำครวญต่อรองและสาปแช่ง
ของเหล่าสรรพสัตว์ผู้หลงระเริงรักตัวกลัวตาย

เดอะแคะ

ความเอย...ความตาย

สุดที่ชีวิตใดจะหลีกเลี่ยงหนีพ้นไปได้

ชีวิตนี้ไม่ยาวเลย

เหมือนพยับแดด เหมือนเกลียวคลื่น

เหมือนฟองน้ำ ที่รวมตัวขึ้นปรากฏ

ทรงอยู่เพียงชั่วขณะเวลาอันสั้นก็พลันมลายไป

ชีวิตและเวลา...ช่างมีค่ายิ่งนัก

เรา ผู้ได้ชื่อว่าเป็นเจ้าของผู้กุมอำนาจ

ที่จะพลิกเบนชีวิตให้ไปสู่ทางใดก็ได้

ควรละหรือ ที่จะปล่อยให้ชีวิตอันมีค่ายิ่งนี้

ล่องลอยไปตามยถากรรม
เคว้งคว้างอยู่กลางวังวนแห่งมายา
อันแสนซึ้งวกราก และกราดเกรี้ยว

คงคิง

ทำไมหนอ...เราผู้ได้ชื่อว่าเป็นเจ้าของชีวิต
เจ้าของเวลาอันมีค่ายิ่งนี้
จึงปล่อยให้ชีวิตล่องลอยเลื่อนไหลไปกับสายธาร
ปล่อยให้สวะและสิ่งปฏิกูล
มาครอบคลุมพันพัวให้มัวเมา
คลุ้มคลั่ง สุข-ทุกข์ อยู่กับคราบชั่วแห่งอบาย
ปล่อยตัวให้พัวพันรัดรั้งอย่างไม่ขยະขยง

ซำวังน้ำวนอันซึ้งวกราก
ก็ดูตรัดให้เวียนวนคลั่งไคล้อย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย
ปล่อยให้เวลาและชีวิต
หมดไปกับความหลงระเริงสนุกสนาน
ดินพาล่านด้วยความเร่าร้อน
กระเสือกกระสนเพื่อให้ได้มาเสพสมสุขสม
ซึ่งรูป รส กลิ่น เสียง ลัมผัส
ที่นักระหายที่จะกัดแทะแท่งก้อนแห่งมายา
อย่างไม่แห่งหนาย
ซำมีหน้า...
คลื่นทฤโหดแห่งห้วงน้ำ
ก็พัดพาโหมกระหน่ำอย่างไม่ปราณี

ระลอกแล้วระลอกเล่า
ซัดซ่ากระแทกกระแทน
ให้หัวใจของมนุษย์ผู้มัวเมาสะท้านไหว
ระริกράนด้วยความทะยานอยาก
ความปรารถนาอันแรงกล้าแห่งตัณหา
กระตุ้นเร้าซัดซ่าอยู่มิได้ขาดระยะ

ทุกครั้งที่กระทบสัมผัส
ลาม ยศ สรรเสริญ สุข
เสียงคลื่นทฤโหดก็ดังสนั่น
ด้วยความเร่าร้อนระริกกระรี่
แผ่พลังแห่งความสะใจสมใจ
ให้ฟองฝอยแห่ง “ชัชชนะ” กระจายไปทั่ว
หวังเพื่ออ้ออวดเพื่อนผู้คลั่งไคล้
ให้ยอมสยบ อัจฉา ในชัชชนะแห่งตน

แต่เมื่อกระทบปะทะกับคลื่นแห่งอริยสัจจะ
เลื่อมลาม เลื่อมยศ นินทา ทุกข์
เสียงคลื่นทฤโหดกลับโหยหวน
กรี๊ดร้องวิงวอนขอความเห็นใจ
สะท้านซัดซ่าด้วยบทเพลงแห่งความโศกเศร้า
กระจายฟองฝอยแห่งความ “ปราศัย” ไปทั่ว
เพื่อต้องการความสงสาร ความเห็นอกเห็นใจ
และคำปลอบประโลม ให้กำลังใจ

เท่านั้นละหรือ...ละครชีวิต
ไม่มีแก่นสารอะไรเลยหรือ
เวียนวนระคนเคล้าซ้ำซากอยู่
ด้วยเพลงบทเก่าๆ เพียงเท่านั้นหรือ ?

หลายวัน หลายเดือน หลายปี
นับศตวรรษ นับกัปป์ นับกัลป์
ที่ทุกชีวิตได้ผลาญพร่ำเวลาของชีวิต
ให้หมดไปกับการเที่ยวท่องแหวกว่าย
กลางกระแสแห่งมายาอันหาสาระมิได้
แต่ละชีวิตจึงเก็บเกี่ยวกอบกำ
แต่ความโง่งมและความพ่ายแพ้มาตลอด
ยิ่งเสพสมได้ตั้งใจปรารถนามากเท่าใด ๆ
ยิ่งตระหนงหลงตัวเองมากเท่าใด ๆ
ยิ่งคือความ **“ปราชย”** ที่แสนอัปยศอดสูที่สุด

เมื่อเรามาพบสังขารแห่งความอิสระ
ควรหรือที่จะเสียเวลาคร่ำครวญ
อาลัยอาวรณ์ต่อความสูญเสียนในอดีต
และขลาดกลัวต่อการพ่ายแพ้ที่ผ่านมา
จนไม่กล้าที่จะทำแบบฝึกหัดขึ้นเยี่ยมในปัจจุบัน
ณ บัดนี้ ชีวิตที่เคยซัดเซพเนจร
เร่ร่อนอย่างไร้จุดหมายมาแสนนาน
ได้พบอมตธรรมแห่งชีวิตอันประเสริฐ
จึงตั้งปณิธานว่าจะมุ่งมั่นหาญกล้า

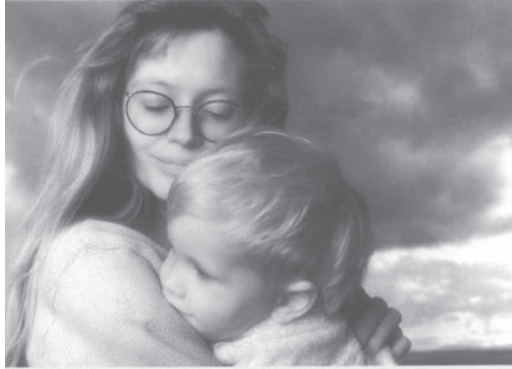
ทวนกระแสแห่งมายาอย่างเด็ดเดี่ยว
กล้าสลัดมุลฝอยและสวะแห่งมายาอย่างไม่ไยดี
กระชากความหลงใหลในวังวน

ด้วยพลังรู้แห่งสัมมาอันไร้กังขา
พยายามเพิ่มพลังเพียรให้ต่อเนื่อง
มุ่งทวนไปข้างหน้าอย่างสม่ำเสมอ
เพื่อที่จะเข้าสู่หลักชัยแห่งวิมุตติมหุคดียัง

ถึงแม้กระแสแห่งคลื่นลม
ยังทำให้หวั่นไหวกระเพื่อมอยู่บ้าง
ก็ทำได้เป็นอุปสรรคที่ทำให้ท้อแท้
กลับเพิ่มพลังให้เหิมกล้า
มุ่งมั่นต่อการทวนกระแสยิ่งขึ้น และยิ่งขึ้น

ถึงวันจะเคลื่อน
ถึงเดือนจะหนี
ถึงปีจะลาลับหาย
ถึงแม้กาลเวลาจะพัดพาไปสู่ฝั่งแห่งความตาย
ใกล้เข้าไป ใกล้เข้าไป ใกล้เข้าไปทุกที
ก็ไม่สะท้านหวั่นไหว ไม้วิตกกังวล

ผ่านไปเกิด...กาลเวลาเอ๋ย
ก็การผ่านไป ผ่านไปของเจ้านี้แหละ
ที่จะเป็นอนุสติเตือนเรามีให้ประมาท

ในโทษภัยแห่งห้วงมายา
ถึงแม้มีประมาณน้อยเพียงธุลี
สะกิดเตือนย้ามีให้หยุดอยู่ในกุศลธรรม
และเฝ้าปรารภถามตนทุกขณะว่า
วันคืนล่วงไปๆ
บัดนี้เรากำลังทำอะไรอยู่...?

● **ปลุกบุญ**

ความตายมาเตือน

มนุษย์เราส่วนใหญ่ เมื่อเกิดมาก็หลงมัวเมาอยู่กับความสุขของโลก
เสาะแสวงหาแต่ความสนุกสนานเพลิดเพลิน และรสร้อยให้ตัวเองได้
เสพอย่างไม่ย่อท้อ

เขามีชีวิตอยู่อย่างลืมนวัน ลืมคืน ลืมตัว และลืมตาย !

**ชีวิตนี้สั้นนัก เปรียบเสมือนเกลียวคลื่น เหมือนพยับแดดที่เกิด
เพียงชั่วครู่แล้วก็สลายไป ไม่ยั่งยืน ไม่คงทน**

ร่างกายนี้ แม้จะประคบประหงมมันอย่างดีสักปานใด ก็ยังหนีไม่
พ้นความเจ็บ ความแก่ ความตายไปได้

ร่างกายนี้สร้างมายากนัก เราควรอาศัยมันเพื่อสร้างในสิ่งที่เป็นบุญ
เป็นกุศลให้แก่ตนเองและผู้อื่น มิใช่เอาไว้เสพสมสุขสม.

วันที่ใช้ชั้นสูง

หัวร้าวราวจะแยกเป็นสองเสียง

ลมหายใจร้อนผะพ่ว

หัวใจเต้นถี่...ระรัว

สัญชาตญาณบอกเราว่า

ความตายอยู่แค่มีเอื้อมถึงนี่เอง

วิบเดียวแท้ ๆ ที่หัวใจอาจหยุดเต้น

นาทีไหนก็ได้ ที่อาจต้องสลัดลมหายใจคืนให้แก่โลก

แล้วเราก็จะจากไป...

ไม่มีโอกาสได้รับรู้อะไรอีก

กระนั้นหรือ...ที่เราจะยังประมาทมัวเมา
ว่ายังแข็งแรง...ยังหนุ่ม...ยังสาว
ยังไม่ต้องเอาจริงเอาจังกับการปฏิบัติธรรม
ยังมีเวลาเหลืออีกมากมาย...
ที่จะชดกิลเลส...ล้างอนุสัย
สั่งสมความดี
จนบรรลุเป้าหมายของชีวิต

โอ้หนอ...ความไม่เที่ยง
ใครเล่าจะเป็นหลักประกันได้ว่า
เราจะไม่ด่วนตายไปเสียก่อน
ตายเดี๋ยวนี้ เวลานี้ ทั้งที่ยังไม่แก่
อะไรรนะ ที่ทำให้เราลืมคำตรัสเตือนของพระพุทธองค์
ถ้าไม่ใช่ความลืมตัวมัวเมา

คนที่แก่กว่าเราตายไปแล้วก็มาก
รุ่นราวคราวเดียวกัน...ก็มี
เด็กเล็กกว่า...ก็ไม่ใช่บ่อย
จำเป็นนักหรือ...
ที่จะต้องหลั่งน้ำตา ต่อเมื่อเห็นโลงศพ...ของตัวเอง

วันนี้ใช้ชิ้นสูง
กายชั้นรีพร้อมจะแตกดับทุกขณะ
อ่อนระห่ำ...เจ็บร้าว...หวาดหวั่น
ใจหายเมื่อคิดถึงความไม่เที่ยง
ขอบคุณเทวทูตที่มาเยือน
เราจะไม่ลืมวันนี้
และจะไม่หยุดอยู่ในกุศโลธรรมอีกเลย.

● *อิสรา*

ธรรมะคือธรรมดา

เป็นความเข้าใจผิดมานานที่สังคมไทยมักจะมอง “ธรรมะ” ในแง่มีสรรพคุณเกินจริง จนยากที่จะไขว่คว้า

ถ้าบอกว่า “ธรรมะ” ต่างก็จะคิดถึง “ดอกฟ้ากับหมาวัด” ที่ตัวเองยอมเป็นหมาวัดอย่างเต็มใจ และเพราะเหตุนี้ จึงไม่ค่อยชวนขยายปฏิบัติ จะมีก็แต่ให้ความเคารพสุดเกล้าสุดเศียร แล้วก็วางไว้บนหิ้งเฉยๆ ให้ฝุ่นจับ

ความคิดของคนเรามักจะสุดโต่งเสมอ ไม่มองเลวร้ายเกินไปก็มักจะมองดีเกินไป หากยากนักที่จะเห็นอย่างพอดี

ปมด้อย คือ ตัวบงการตัวหนึ่งที่ดัน “ธรรมะ” จนสูงสุดเอี่ยมเมื่อปฏิบัติค่อนข้างยาก อยากระนั้นเลย ยกให้สูงเสียดจนปฏิบัติไม่ได้เลยเลย จะได้ไม่ต้องเจ็บหัวใจว่าทำได้แล้วไม่ทำ !

เรื่องของ “ธรรมะ” ไม่ใช่เรื่องของอิทธิฤทธิ์ ไม่ใช่เรื่องปาฏิหาริย์ หรืออัศจรรย์เกินมนุษย์มนาที่เป็นกัน พวกเหล่านี้เป็นเพียงแค่ “ผลพลอยได้” เท่านั้น แต่ธรรมะที่แท้จริง เป็นเรื่องของการฝึกหัดดำเนินชีวิตเรียบง่าย มักน้อย สันโดษ กินน้อยใช้น้อย ฝึกขัดเกลา ไม่ตามใจตน มีการให้อภัย มีการเสียสละเสมอๆ

เราจะค้นหาสิ่งที่เป็นความเลว ความไม่ดีของตัวเองออกมาแก้ไข ขณะเดียวกันก็ฝึกทำประโยชน์ท่านให้มากขึ้นๆ กันนี้แหละคือความหมายที่แท้ของ “ธรรมะ”

ธรรมะคืออะไรนะ...

อย่าทำหน้าที่เหมือนกำลังค้นหาสิ่งมหัศจรรย์ของโลก

อย่ามองเหมือนอยู่บนท้องฟ้าลิ

โซ่แล้ว ธรรมะคือสิ่งลึกลับหนึ่ง

มันไม่ใช่สิ่งยากเกินกว่าจะเข้าใจ และมันก็ไม่ได้ลึกลับดูขลัง

ไม่ได้มีแสงวูบวาบ พราวพราว

ไม่ได้เจิดจ้า สว่างโพล่ง

ดุจทะเลเข้าสู่แดนมหัศจรรย์

มีโซ่จะดูอภิมหาน่าเชื่องน่าโต

มีโซ่จะไ้หรรุราบกับยืนเด่นบนบัลลังก์

มีโซ่งามสง่า เชิดหน้า อวดตระหง

ธรรมะนั้นมีโซ่อะไรเลย

ที่ดูจะต้องประหลาด ประหลาด

หรือต้องมีวิธีการที่แสนจะพิสดาร

ให้ดูทั้ง ให้ดูขลัง ให้ดูยาก

เปล่าเลย เปล่าเลย

ธรรมะหาเป็นอย่างนั้นไม่

อย่ามัวแต่คิดว่า มันจะต้องมีอะไรพิเศษพิสดาร

เพราะนั่นแหละเธอกำลังหลงทางเสียแล้ว

อย่ามองธรรมะเหมือนการกินอาหารที่จะต้องใช้มีดส้อม

และมีผ้ากันเปื้อนผูกคอบนโต๊ะสูงที่มีเชิงเทียน

อย่ามัวแต่หลงสร้างอัตตาให้แก่ธรรมะอยู่เลย

อย่าได้พรากรมันออกจากชีวิตของชาวบ้านๆ
เพราะธรรมะที่แท้ แม่ตาสีตาสาก็รู้ได้ บรรลุได้
ด้วยความเรียบง่ายอย่างพื้่นๆ

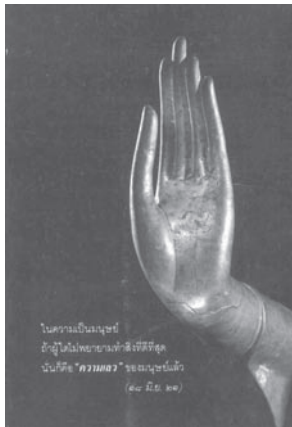
ธรรมะนั้น คือสิ่งธรรมดาที่แสนจะธรรมดา
เป็นสิ่งสามัญที่แสนจะสามัญ
ไม่แปลก ไม่ประหลาด ไม่เขื่องโง
เมื่อเธอจะบรรลุเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับ “ธรรม”
เธอก็จะซอมซ่อและสันโดษ
เมื่อเธอมีหัวใจดวงเดียวกับ “ธรรม”
เธอจะวิเวกและมักน้อย
เปลื้องวัตถุของโลก น้อยแสนน้อย
เปลื้องอารมณ์ในหัวใจ นิดแสนนิด
เธอจะกินข้าวด้วยจานและช้อนราคาถูๆ
เธอจะนอนกลางดินกลางทรายได้อย่างสบาย
เพราะที่พักอาศัยของเธอก็คือโลกทั้งโลก
เธอจะห่อหุ้มร่างกายด้วยเครื่องนุ่งห่มที่แสนเรียบง่าย
และจะต้องเซยแหลกในสายตาสาวโลก

“ธรรมะ” ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้แหละ
ไร้ศักดิ์ศรีและยศศักดิ์ เกทับกัน
เรื่อยๆ เป็นชาวบ้านๆ ธรรมดาคนหนึ่ง
เหมือนๆ ต้นหญ้ากระเจียวๆ แต่สดใส
การเข้าถึงธรรมะของเขานั้น

ไม่ใช่ซักรถ มียศ มีชั้น
ไม่ใช่ต้องสวมเสื้อนอก
หรือสร้างทฤษฎีจนชาวบ้านอ่านไม่รู้เรื่อง
เพราะธรรมะเป็นเรื่องของเหตุผล
เป็นเรื่องที่พอเข้าใจกันได้

เพราะธรรมะที่แท้ที่พระผู้มีพระภาคสร้างทางไว้
เป็นทางเดียวที่เรียกว่า “ทางเอก”
นั่นคือการเรียนรู้ “ความชั่ว” ในตน
แล้วก็ละ ละ ละ ละทิ้งให้ได้อย่างเข้าใจ
รู้ความชั่วในตนให้ได้ทุกขณะ
เพียรพิจารณา ทั้งข่มทั้งล้างให้ได้ทุกครั้ง
นี่แหละ คือธรรม
ที่มีวิธีการอย่างพื้น ๆ ที่แสนจะธรรมดา
ไม่หวือหวาอะไรเลยแม้แต่น้อย

● มะกรูด

ในความเป็นมนุษย์
ถ้าผู้ใดไม่พยายามกำจัดสิ่งผิดที่ตน
นับถือให้ “ความชั่ว” หมดไปเสีย
(๑๖ มี.ย. ๒๕๖)

อย่าหนีทุกข์

ความทุกข์ มีรูปร่างอย่างไร ถ้ามีใครก็คงตอบกันไม่ขาด เหตุที่ตอบไม่ได้ชัดก็เพราะว่า ยังไม่เคยอาจหาญเผชิญหน้ากับทุกข์ และศึกษาเอาชนะมันอย่างจริงจัง

พายุลูกน้ำคั่ง ศูนย์กลางกลับมีแต่ความสงบนิ่งพิกล เช่นเดียวกัน บนก้อนแห่งความทุกข์ กลับมีช่องว่าง ทะลุออกตรงกลางอย่างน่าประหลาด (เหมือนขนมโดนัทนะ)

ผู้เอาแต่หนีทุกข์ จีรังแต่จะถูกทุกข์ทับบี้แบน แต่หากใครหาญกล้าเผชิญกับความทุกข์อย่างไม่พรั่น เขากลับจะพบว่า แท้จริงความทุกข์นั้นมิได้น่ากลัวเท่าที่คิด

บางคนกลัวตาย แต่เมื่อจะต้องตายจริง ๆ กลับไม่ได้หนีกลัวมากมาย ความทุกข์ก็เช่นกัน นี่คือความลับของชีวิตที่ซึ่งยากที่ใครจะค้นพบ บนโลกกลมๆ ไบนี้ มีเส้นทางหนีทุกข์อยู่สองเส้น หากเป็นนักบวชก็จะเข้าป่า เข้าถ้ำ หลบลี้ภัยอยู่สงัดไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร แต่หากเป็นปุถุชนเขาก็จะมัวเมา จมปลัก ในทะเลแห่งโลกีย์

เขาสุขหรือ ? ดูเหมือนใช่ชะ แต่เขากำลังหลอกตัวเองต่างหาก เจ้าปลาหมึกอำพรางตัวด้วยการปล่อยน้ำหมึกสีขุ่นขึ้น เขาก็หลงหลอกตัวเองว่าชีวิตไม่มีทุกข์ ด้วยการหาความสุขมอมเมาใส่ตัวใส่ตน

มัวหลอกตัวเองอยู่ทำไม ? ถ้าเผชิญกับทุกข์ ปะทะกับมันบ้างซิ แล้วเราจะค้นพบว่า เจ้าความทุกข์นั้นมิได้น่ากลัวอย่างที่คิดเลยจริงๆ

เมื่อเราปรารถนาจะมีชีวิตอย่างอิสระเสรีที่แท้จริงแล้ว
เราจะต้องเลิกละความเชื่อซาทางสมอง
แล้วหันกลับมา คิด คิด คิด
คิดถึงเรื่องที่จะแหงทะลุอัสสาทะแห่งโลกีย์
เจาะทะลวงสมมุติแห่งมายาให้เข้าถึงความเป็นจริง

ความจริงคืออะไร ?
ความจริงคือความทุกข์
และทุกข์นั้นแหละคือความจริง
เมื่อรักจะเดินไปบนมรรคาแห่งความจริงแล้ว
จงอาจหาญเผชิญหน้ากับความทุกข์
ทุกข์แสดงตัวของมันเองอยู่ทุกขณะ
ทุกข์เปิดเผยตัวมันเองอยู่ตลอดเวลา
แต่ดวงตาที่ใสกระจ่างของเรามีอาจเห็นทุกข์ได้เลย

เหตุที่ทุกข์ไม่ปรากฏแก่ใจเราได้อย่างชัดเจน
ก็เพราะความกลัวที่ต้องทนทุกข์
และยังกลบเกลื่อน ยังบรรเทา ด้วยการเสพย์
การเสพสุขนั้นแล คือการอำพรางความจริง
เมื่อเสพอยู่ ก็มีอาจเห็นทุกข์อริยสัจจ์ได้เลย
เพราะความมัวเมาในรูป รส อัสสาทะปิดบังจนมิดสนิท
ทุกครั้งที่เราคิดจะเสพย์โลกียรส
เรากำลังเดินสวนทางกับความจริง
เรากำลังสร้างเครื่องจองจำไว้กักขังตน

เตือนตนเองอยู่เสมอ ๆ

อย่าเพลอเสฟ อย่าเพลอเสฟ

ทุกข์เท่าใดๆ ก็ยินดีที่จะทนฝืน

ถ้าไม่ถึงที่สุด จะไม่บรรเทาทุกข์ด้วยการเสฟเป็นอันขาด

ความอดทน อดกลั้น ต่อความทะยานอยาก

ทนดูอารมณ์ที่เราร้อน ด้วยจิตที่ตั้งมั่น

ไม่กลบเกลื่อนความทุกข์ ด้วยกสิณต่าง ๆ

ไม่อำพรางด้วยการเบนอารมณ์ไปสนใจสิ่งอื่น

เราคงอยู่กับทุกข์ จงยินดีที่จะเรียนรู้อารมณ์ทุกข์

ทุกข์นี้แหละ คือความจริง

ความหลับ ความไม่ใส่ใจเต็มในปัจจุบัน

นี่คือ การหนี การหลบ มิกล้าเพศิณกับทุกข์

ก็ไหนว่าจะเรียนรู้ทุกข์มีไช่หรือ

ทำไมถึงทรยศต่อตน ด้วยการหลบหลับเล่า ?

วันเวลาที่ผ่านไป ผ่านไปนั้น มันคงไร้ค่าไร้สาระที่สุด

เพราะเราได้มุ่งมันเดินสู่มรรคาแห่งความจริง

แต่กลับหยุดพักจมแช่อยู่กับความสงบระงับ

ทั้ง ๆ ที่รู้ว่ายังมีไช่ความสงบที่แท้

มันเป็นเพียงการหลบทุกข์เท่านั้น

ความไม่ยินดี ความไม่ใส่ใจในปัจจุบัน

จึงคือการทรยศต่อตนเอง.

● ปุถุภณู

6

คบมิตร

ตัวเรา

ครูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดท่านหนึ่งของมนุษย์ ก็คงจะได้แก่ “**ธรรมชาติ**” ธรรมชาติได้ให้บทเรียนหลายต่อหลายบทแก่เรา สอนให้ยืนหยัด ต่อสู้ อุปสรรคอย่างรู้เท่าทัน อย่างมีปฏิภาณไหวพริบ ไม่ลุ่มหลงมัวเมา ไม่ทุกข์โศกท้อแท้ไปกับมรสุมชีวิต

บทเรียนมากมายไหลผ่านสรรพสิ่ง ไม่ว่าจะ เป็นสิ่งที่อยู่บนฟ้า บนแผ่นดิน หรือใต้น้ำ ทุกสิ่งต่างรอคอยให้เราได้เรียนรู้

ทว่า...เมื่อหลงเพลิดเพลिन สนุกสนานไปกับชีวิต ไหลไปตามค่านิยมจอมปลอม ก็ยากนักที่จะเข้าใจบทเรียนแห่งธรรมชาติเหล่านั้น

เจียบซี! หยดวุ่นวายลึกลับ พังเสียงกระซิบของธรรมชาติผ่านปุยมะฆ ผ่านธารน้ำ ผ่านต้นไม้ใบหญ้า ผ่านผู้คนรอบข้าง... ฯลฯ คุณครูท่านกำลังซึบออก กำลังสอนอะไร ? สิ่งเหล่านั้นแหละคือขุมทรัพย์ แต่จะมีใครสักกี่คนที่ตั้งใจเรียนมาสิ มานั่งลงก่อนเป็นไร

ตัวเรานี้คือปุยมะฆ
ที่ลอยล่องไปในฟ้ากว้างไพศาล
อิสระไร้ขอบเขตจำกัดไร้ช่วงเวลา
ในดวงม่านเบาบางเป็นหนึ่งเหนือพื้นธรณี

ตัวเรานี้คือวิหค
ที่มีสิทธิ์เป็นนกโผผินสู่ขอบฟ้า
ถลาร่อนเล่นลมกลางห้วงนภา
จะโบยบินสู่ทิศทางใดก็ได้ได้อย่างเสรี

ตัวเรานี้คือต้นหญ้า
ที่เอนลู่ไปมารับลมมรสุม
สละใบไปบอกพลิวต้านพายุฝนกระหน่ำที่ซำรุ่ม
เขียวขจีสดชื่นชุ่มฉ่ำในดวงใจ

ตัวเรานี้ไซ้คือคืนวันแห่งฤดูกาลทั้งสี่
ที่ผลัดเวียนกันมาเยือนโลกพิภพแห่งนี้
เย็นและร้อน หนาวเหน็บแล้วอบอุ่น
หมุนเวียนสลับเปลี่ยนกันไปไม่รู้สิ้น

ตัวเราคือท้องสมุทรกว้าง
เป็นลูกคลื่นน้อยใหญ่ในห้วงน้ำไพศาล
เกิดแล้วดับลับหายไปในฝั่งแห่งอนันตกาล
คลื่นลูกหลังทยอยซัดไล่คลื่นลูกแรกชั่วนาตาปี

ตัวเราคือบึงน้ำใหญ่ที่สงบ
ส่งตราบเรียบเบรียบดั่งกระจกใส
ส่องสว่างสะท้อนทุกสิ่งในดวงใจ
มีเดือนเพ็ญนวลไยปรากฏกลางห้วงน้ำขจี

ตัวเรานี้ที่แท้เป็นหยาดน้ำค้าง
จากฟ้ากว้างหยดหนึ่งเย็นเป็นประกายใส
สะอาดบริสุทธิ์สดชื่นชุ่มฉ่ำใจ
แล้วจับปล้นก็หายไปใแสงอรุณ.

เราคือเพื่อน

มนุษย์เราเป็นสัตว์โง่งง เป็นสัตว์สังคม จึงจำเป็นที่จะต้องอิงอาศัยกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในสิ่งที่ไม่สามารถหรือสามารถน้อย

การฉีกประสานระหว่างกัน จะทำให้เรื่องยากกลายเป็นเรื่องง่าย เรื่องที่เกินความสามารถก็กลับกลายเป็นสามารถ

การมีเพื่อนจึงเป็นสิ่งสำคัญ ขนาดพระพุทธองค์ยังตรัสไว้ว่า “มิตรดี สหายดี เป็นทั้งหมดของพรหมจรรย์” เลยทีเดียว

แต่นั้นแหละ ทุกวันนี้ เราเข้าใจคำว่า “เพื่อน” ในแง่ความหมายที่ ตื้นเขิน “เพื่อน” ทุกวันนี้ของเรา เขาไม่ใช่เพื่อนที่แท้จริง

บางเพื่อนเป็นแค่คนใช้ เพราะเราชอบสั่งให้เขาช่วยทำโน่นทำนี่
บางเพื่อนเป็นแค่สัตว์เลี้ยง เพราะเราชอบให้เขาตามไปทุกแห่งหน
บางเพื่อนเป็นแค่กระเอน เพราะเวลาเรามีอารมณ์ เราก็จะระบาย
อย่างไม่เกรงใจ

บางเพื่อนเป็นแค่ลูกคู่ เพราะเราไม่ชอบให้เขาขัดแย้ง ถกเถียง... ฯลฯ
เราไม่รู้จริง ๆ กันหรอกหรือว่า “เพื่อน” ที่แท้จริง มีพฤติกรรม
อย่างไร?

เพราะเหตุนี้เอง เพื่อนดี ๆ หลายคนที่ผ่านมาในชีวิต จึงถูกเรา
ตัดรอนออกไปอย่างน่าเสียดาย

**ตราบที่เรายังไม่เข้าใจแก่นแท้ของความเป็นเพื่อน ชีวิตของเรา
คงเป็นเช่นไก่ได้พลอยอยู่ในโลกนี้แล้วๆ เล่าๆ**

ทะเลแห่งสังสารวัฏ กว้างไกลสุดขอบฟ้า
ยากนัก...ยากนัก ที่จะเล่นถึงฝั่ง
ด้วยพละกำลังแห่งชีวิตที่เดี๋ยวตาย
เดี๋ยวตายอย่างโดดเดี่ยว
ฟ้าพุทธรศสน์ โอบมาได้เกือบ 3,000 ปี
สังขารเริ่มผุกร่อน

กิเลสมนุษย์
แข็งแรงแดงดังหินผา
แน่นหนาดุจศิลา
รอบตัวนับแต่เกิด
วัตถุแทบทุกชนิด
ปรี่ล้นด้วยพลังแห่งกามา
โอบกระหวัตรัดชีวิตทั้งหลายให้มัวเมา

ยากเอ๋ย...ยากนัก
ยากนักที่จะเล่นถึงฝั่งแต่ลำพัง
จึงจำเป็น
จำเป็นอย่างยิ่ง
ที่จะต้องมามีเพื่อนร่วมทาง
ซึ่งมีไคร่วมทางกาย
หรือเพียงก่อความมอบอุ้นทางใจ
แต่เป็นเพื่อนที่ร่วมอุดมการณ์แห่งอรหัตตยา
ที่จะชี้แนะข้อผิดพลาด
ตักเตือนข้อบกพร่องได้ตลอดเวลา

มีหัวใจที่อบอุ่น
อบอุ่นไปด้วยพลังแห่งสัจธรรม
ต่างจะช่วยกันสร้างดวงประทีป
สร้างพลังแห่งชีวิต
เพื่อโลดแล่นให้ถึงฝั่งอันทวนกระแส
มีใช่พราเอาใจ
ปลอบใจให้คลายไปวันๆ
ป้อนแต่คำหวาน คำนุ่มหู

ฉลาดกลัวยิ่งนัก
หากจะให้คำชมแก่เพื่อนร่วมทาง
แต่เพื่อนก็คือเพื่อน
เพื่อนก็คือผู้ชี้แนะ
กล้าพูด กล้าบอก
แม้จะเจ็บปวดอย่างไรก็ต้องกล้า
มีคำตรัสสองคำพระสัมมาฯ
ตรัสถึงการพูดไว้ว่า
“ขอให้พูดสิ่งที่เป็นประโยชน์
ชอบใจหรือไม่ชอบใจก็จะพูด”!

ความเป็นเพื่อนร่วมอุดมการณ์นั้นสูงส่ง
เพราะหมายถึงการช่วยกันสูง
มีใช่ จูงกันต่ำ
และหากผู้ใดจะถือสา
ผู้นั้นก็ไม่เหมาะที่จะมีเพื่อน
เพราะเท่ากับการประกาศตัวให้เดียวดายอีกวาระ

ความเป็นเพื่อนนั้น
จึงสูงค่าเกินพรรณนา
มีใช้จะเอามาทำตำ^๑ชั้น
เพียงแค่เอาไว้ด้วยกัน รู้จักกัน
หรือเอาใจกัน
กลัวแต่การจะมีเรื่องจนระวังตัวแจ
แทบจะไม่กล้าแสดงทิว^๒ลีใดๆ

เพื่อนก็คือเพื่อน
เพื่อนคือผู้ช่วยชี้แนะข้อผิดพลาด
ปลุกกระตมให้จิตหน่ายกลับฮึกเหิม

เพื่อนก็คือเพื่อน
มีใช้คนใบ้ที่ห้ามแสดงความคิดเห็นที่ผิดแพก
จะต้องมามัวเออออ
เพื่อนก็คือเพื่อน
มีใช้ที่รองรับอารมณ์เพียงอย่างเดียว
ไม่มีสิทธิโต้แย้ง

เพราะเพื่อนนั้น ไม่ใช่กระเณ
ไม่ใช่ถังขยะ
ไม่ใช่ภาชนะ
ไม่ใช่คูรัก
แต่เพื่อน...คุณค่าสูงกว่ำนั้น
สูงกว่ำนั้น...และสูงกว่ำนั้น

● เจริญจิตต์

เพื่อนรัก

ใยามที่มีทุกข์ คนเรามักต้องการเพื่อนเพื่อปลอบใจ ให้กำลังใจ ชุบชีวิตชีวาให้ชุ่มชื่น นักทวยโอกาสสร้างคะแนนนิยมแก่ตน ก็จะเริ่ม ขบวนการสัมพันธ์ไมตรี ผูกมัดใจเพื่อนในช่วงนี้

แต่กระนั้น เพื่อนที่มีความจริงใจ พร้อมจะให้ความช่วยเหลือโดย ปราศจากเงื่อนไข ข้อแลกเปลี่ยนกลับคืนใดๆ ทั้งสิ้น เช่นนี้ก็มีอยู่

และนี่ก็คือ ความสัมพันธ์ที่ไม่ผูกพัน เพราะมีความจบลงในตัว พร้อมกับจบหน้าที่คลี่คลายทุกข์

ความสัมพันธ์ที่ไม่มีข้อผูกมัดใดๆ จึงคือ การคบหากันด้วยความ บริสุทธิ์ใจอย่างแท้จริง.

เพื่อนรัก...

นั่นเธอจะไปไหน...

นั่น! หยาดน้ำตาบนใบหน้าของเธอ

นั่น! เธอกำลังทุกข์ !

มือสองข้างของเธอแนบขนานกับร่างกาย

มือของเธอปราศจากเรียวแรง

ที่จะยกขึ้นปาดหยาดน้ำตาให้ตัวเอง

นั่น! เธอกำลังจากฉันไป!

เธอคงจะไปหาใครสักคนหนึ่งให้เขาปาดหยาดน้ำตาให้แก่เธอ

ไปเถิด... ไป... เพื่อนรัก
ไปหาผู้^{ที่}เธอคิดว่า เขาจะปาดหยาดน้ำตาให้เธอ
ไปหาผู้^{ที่}เขาพร้อมจะปลอบใจเธอ
ไปหาผู้^{ที่}จะชี้แสงสว่างให้เธอ
ในขณะที่เธอ... ลืมฉันไป
แม้ว่าฉันจะเป็นเพื่อนของเธอ
ก็เหมือนไม่ใช่เพื่อนของเธอ

ตราบดีที่เธอยังไม่ไว้วางใจในตัวฉัน
เมื่อใดที่เธอพบว่าไม่มีใครเหลียวแลเธอ
ขอเธอจงกลับมา...
ฉันจะคอยและคอยเธอ
แขนทั้งสองของฉันจะคอยประคองและพยุงเมื่อเธอล้มลง
มือทั้งสองของฉันพร้อมที่จะปาดหยาดน้ำตาให้แก่เธอ

เพื่อนรัก...
เราจะมี ความ “สัมพันธ์” ซึ่งกันและกัน
แต่ไม่ใช่... “ความผูกพัน” ต่อกัน
เมื่อใดที่เธอเข้าใจ... และไว้วางใจในตัวฉัน
ขอเธอจงจำไว้ว่า...
เมื่อใดที่เธอมีทุกข์ขอให้คิดถึงฉันเป็นคนแรก
และเมื่อใดที่เธอมีความสุขขอให้คิดถึงฉันเป็นคนสุดท้าย
ฉันจะคอย... และคอยเธอ.

● เพื่อน

บทเพลงแห่งกัลยาณมิตร

โลกนี้คงเจียบเหงา...ถ้าเราขาดเพื่อน
ความสัมพันธ์ฉันเพื่อนนั้น เป็นความอบอุ่น เป็นกำลังใจ เป็น
ความหมาย เป็นคุณค่าแก่ชีวิตยิ่งนัก

คงไม่มีใครหรอก ที่ไม่อยากมีเพื่อน โดยเฉพาะเพื่อนแท้ที่เป็น
กัลยาณมิตร ที่ช่วยนำพากันไปในทางที่เจริญขึ้น สูงขึ้น

คนเราจะดีหรือชั่ว สุขหรือทุกข์ บางส่วนก็ขึ้นอยู่กับเพื่อนด้วย

**ความเป็นเพื่อนในความหมายที่แท้จริง จึงคือ การให้ความจริงใจ
ต่อกัน ฟังพาวาอาศัยกัน เอื้อเพื่อเกื้อกูลกัน แต่ไม่จำเป็นต้องเกาะเกี่ยว
ผูกพันกัน**

ไม่ใช่คอยเอาอกเอาใจกัน ตามใจกัน สนุกสนานเฮฮากันเท่านั้น
แต่จะแนะนำตักเตือนกัน ชัดเกลากัน ตีตึงกันเมื่อเห็นเพื่อนทำใน
สิ่งที่ไม่ถูกต้อง

พร้อมจะช่วยเหลือเมื่อเพื่อนมีปัญหา

พร้อมจะให้ภัยเมื่อเพื่อนทำผิด

ให้กำลังใจเมื่อเพื่อนพลาดพลั้ง

นี่แหละ คือคุณธรรมของกัลยาณมิตร ที่จะก่อเกิดความสำเร็จ
บริบูรณ์เป็นสันติภาพ และภราดรภาพที่แท้จริง

เมื่อรัตติกาลล่วงผ่านไป

รุ่งอรุณแห่งวันใหม่ก็ย่างกรายเข้ามาแทนที่

แสงเงินแสงทองเริ่มเปล่งประกาย

ขับไล่ความมืดทะมึนแห่งราตรีให้จางหาย

ดวงตะวันลอยเด่นผงาดขึ้นมาอย่างองอาจสุกชุม

ยิ่งทะยานขึ้นสู่ฟ้ากว้างมากเท่าใด

ก็แผ่พลังแห่งความสว่างไสวไปทั่วแดนดิน

เหล่าสุกษณน้อยใหญ่ต่างเรียงร้องล่ำราญใจ

พากันบินออกจากรวงรังที่อาศัย

เพื่อทำหน้าที่แห่งตนอย่างไม่เกียจคร้าน

ไม่เหน็ดเหนื่อยซักวันเคียงเวลาใดๆ

เพียรหาเหยื่อเพื่อเลี้ยงปากท้องแห่งตน

จะคาบกลับไปบ้างก็หวังเพื่อแม่เพื่อผู้ง่อยเปลี้ย

และเจือจุนลูกน้อยที่คอยอยู่ในรังเท่านั้น

มิได้มุ่งสะสมสิ่งสมเพื่อตนเองแม้หน่อย

หุกยามแห่งอรุณ นกน้อยก็เพียรทำหน้าที่มีหน้ามีนาม

นานมาแล้ว...ที่มานมิตีบทะเลหมื่นแห่งอวิชชา

ได้ครอบคลุมไปทั่วแผ่นฟ้ากว้าง

เหนือแดนดินแห่งพุทธธรรม

มิตครีมีไปด้วยความหลงใหลลงมาย

แม้บุฤชนผู้ยังมีดมนด้วยโมหะ

ก็แอบอ้างยกตนขึ้นเป็นมัจจุรค์แห่งวิญญาน

ชักพาเหล่ามวลมนุษย์ผู้ทุกข์ร้อนลำเค็ญ

ให้ก้าวข้ามโอฆสงสารอันไกลก้นดารา

ไปสู่ฝั่งแห่งความพ้นทุกข์พ้นโลก

ด้วยดวงตาที่ฉายแววแห่งตณหาราคะ

ถึงจะปากเพียรจ้องเขม็งเพ่งพิจารณา

ทั้งเพ่งนอกเพ่งในเพ่งให้ใสเป็นสีแสง

เพลงกลืนต่างๆ เพลงกระทั่งลมหายใจ
ก็ยากนักที่จะเพ่งทะลุผ่านแห่งโสมพะอินชา
ให้เห็นแจ้งซึ่งมรรคที่จะพาให้ล่วงทุกข์ได้
ยิ่งคิดยิ่งพิจารณาก็ยิ่งสับสน
ยิ่งอ่อนหวานท่องมนต์ก็ยิ่งมงงาย
อะไรเล่าหนอคือมรรคาแห่งความพ้นทุกข์พ้นโลก

ด้วยพลังเพียรแห่งมหาบุรุษผู้หาญกล้า
ก้าวย่างไปบนอริยมรรคอย่างไม่หวั่นไหว
มุ่งทะลวงแหวกม่านอวิชชาจนสิ้น
และ...เมื่อท่านพบชัยชนะ
ทุกชอกกุ่มแห่งหัวใจมีมิติก็เริ่มจางคลาย

ณ บัดนี้ แสงโชติช่วงแห่งตะวันธรรม
ที่ถูกบดบังด้วยม่านอวิชชามาช้านาน
ก็เริ่มแผ่พลังเจดจ้าสว่างไสว

เปล่งประกายแห่งความเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน
สู่หมู่มนุษย์ในแดนดินให้กระจ่างแจ้งในสังขาร
ตราบที่บัวสีเหล่ายังแสดงลัจจะอยู่ในหนองบึง
เหล่ามนุษย์ผู้มีธุลีในดวงตาแต่เพียงบางเบา
ก็ย่อมคงมีอยู่ในฝันปลุ่ที่เช่นกัน

เมื่อแสงแห่งธรรมสาดทะลวงถึงวิญญาณ

เส้นทางที่จะข้ามโอชะก็เริ่มชัดเด่น

ชีวิตเกิดมาเพื่อเรียนรู้

ชีวิตเกิดมาเพื่อฝึกปรือ

ชีวิตเกิดมาเพื่อพัฒนา

เกิดมาเพื่อหัดกระทำแต่กรรมดี
สลายกรรมชั่วอันมาแต่ความเห็นแก่ตัว
ซึ่งเป็นเครื่องพันนาการอันหนาแน่น
ที่ผูกมัดรัดตรึงชีวิตไว้ไม่ให้พบความอิสระ
วันคืนย่อมมีค่ายิ่งนัก
หากเราพากเพียรบากบั่นอย่างแน่วแน่
ที่จะข้ามพ้นโคมสงสารอันโกลกกันดารนี้
ไปสู่ฝั่งอันอิสระเสรีจากเครื่องจองจำ
เมื่อตะวันธรรมยังสถิตฟ้า
อย่าได้ปล่อยให้วันเวลาของชีวิตล่วงเลยไปเปล่า
พึงรีบเร่งทำความเพียรให้ถึงฝั่งก่อนที่รัตติกาลจะมาเยือน

โอ...เป็นบุญของเราแล้วหนอ
ที่เกิดมาในยามรุ่งอรุณแห่งศาสนา
ได้พบแสงแห่งสัมมาอันสว่างไสว
ส่องนำมรรคาแห่งความพ้นทุกข์พ้นโคกอย่างแจ่มแจ้ง
จนลี้้นกัซขาในทิศทางและเป้าหมายแห่งชีวิตประเสริฐ
เมื่อเราไม่สับสนในหนทางดำเนินชีวิต
ก็ย่อมจะแลเห็นความสำคัญแห่งกัลยาณมิตร
แม้กันน้อยก็ยังทำหน้าที่ของตนอย่างมีหน้าแห่ง
ยังเกื้อกูลกันและกันด้วยอาหารที่หามาได้
ความสัมพันธ์ของปึกษายังนำบูชาถึงปานนี้
แล้วเราเหล่ามนุษย์ผู้มุ่งพัฒนาตนเล่า
ได้กระทำหน้าที่ของตนดีแล้วหรือ ?

เมื่อมุ่งมาดจะเป็นมนุษย์พัฒนา
ตามปฏิปทาแห่งพุทธธรรมแล้ว
การมีมิตรดีสหายดีนี้แหละ
คือทั้งหมดทั้งสิ้นแห่งพรหมจรรย์
ที่จะช่วยผลักดันให้เราพัฒนารุดหน้าไป
เมื่อเรามีอุดมการณ์อันเดียวกัน
คือมุ่งมั่นชำระชีวิตเกลากิจติวิญญาณ
เราก็ควรหันหน้าเข้าหากัน
ร่วมประสานผนึกกำลังกันอย่างกลมเกลียว
เพื่อช่วยกันเจาะทะลวงกำแพงแห่งอวิชชา
ช่วยกันปลดปล่อยตนให้พ้นพันธนาการ
ด้วยพลังอันแรงกล้าแห่งสามัคคี

มาเถิด...เพื่อนรัก

มาร่วมกัน รวมกัน

เพื่อเกื้อกูลและขัดเกลาซึ่งกันและกัน

เพื่อสลายอัตตาอันยึดมั่นในตนเป็นใหญ่

เพื่อหล่อหลอมวิญญาณให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

พร้อมใจกันที่จะถือเอาธรรมเป็นใหญ่

พร้อมใจกันสรรสร้างสันติภาพอันไพบูรณ์

พร้อมที่จะยอมรับความบกพร่องของตนอย่างไม่ปิดพลิ้ว

กล้าที่จะรับรู้ความจริงที่มีแต่ทุกข์

กล้าที่จะละทิ้งความสุขที่มีแต่มายา

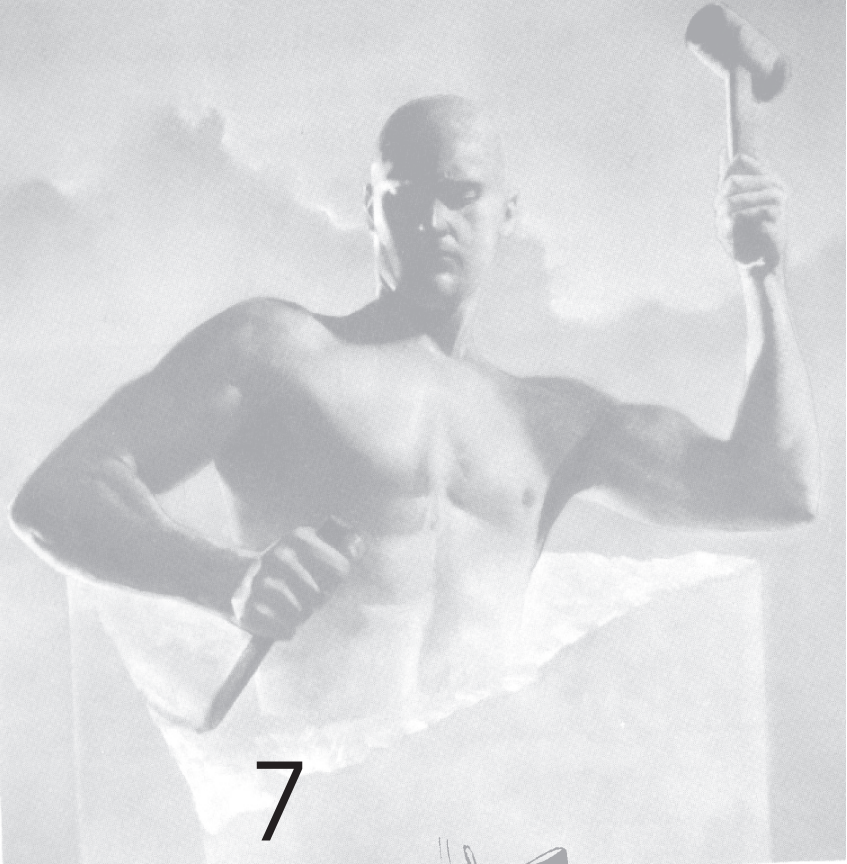
กล้าที่จะพรากจากสิ่งที่รักสุดหัวใจ

ด้วยวิญญาณสัมพันธ์แห่งกัลยาณมิตร

เราไม่ได้ร่วมกันเพื่อที่จะผูกพันเกาะเกี่ยว
แต่เราร่วมกันเพื่อช่วยกันขัดเกลากิเลส
ร่วมกันเพื่อสลายอัตตาแก่กันและกัน
เราจึงพร้อมที่จะพรากจากกันทุกขณะ
จะไม่มีความรักไร้โรคเมื่อต้องพรากจากกัน
เพราะเพื่อนนั้นมีใช่ผู้หนึ่งผู้ใดเพียงผู้เดียว
ชีวิตทุกชีวิตคือเพื่อนร่วมทุกข์ของเราทั้งสิ้น
ลีลาชีวิตของเพื่อนทุกผู้สอนเราอยู่เสมอ
หากเราเปิดใจให้กว้างก็จะรู้ความจริงตามความเป็นจริง

● *ปลุกบุญ*

ชีวิตพัฒนา

อัปลักษณ์แท้

ฉันยังจำได้...เมื่อเป็นเด็ก ฉันมีชีวิตอยู่ในชนบท ในหมู่บ้านเล็กๆ อันสงบเย็น มีต้นไม้เขียวชอุ่มตลอดปี มีเสียงนกร้องและไก่ขันยามรุ่งอรุณ ฉันชอบตื่นแต่เช้าเพื่อสูดอากาศบริสุทธิ์ ชอบมองท้องนาที่เขียวขจีและกว้างไกลสุดสายตา เก็บผักบุ้ง ผักกระเฉด ตำลึง และบางครั้งในหน้าฝน ฉันก็จะเก็บเห็ดโคนไปให้แม่ทำอาหารที่แสนอร่อยให้พวกฉันได้กินอย่าง อิ่มหนำสำราญ

ที่บ้านฉันอุดมสมบูรณ์ด้วยพืช ผัก และผลไม้ เมื่อมีผลดกเกินเก็บกินได้หมด แม่ก็จะให้ฉันนำไปแจกเพื่อนบ้าน พวกเราอบอู่หัวใจในความเป็นอยู่ร่วมกันอย่างพี่ๆ น้องๆ อย่างแท้จริง

แต่เมื่อฉันโตขึ้น ฉันต้องเรียนหนังสือ เพราะพ่อแม่สอนว่า **เกิดเป็นคน ต้องพัฒนาตนให้มาก** ซึ่งฉันก็เรียนได้ดี เขาจึงให้ฉันเรียนชั้นมหาวิทยาลัย

ฉันจำต้องมาอยู่ในสังคมเมืองหลวงที่แออัดยัดเยียด อากาศเสีย น้ำเน่า ผู้คนก็มีหน้าบูดบึ้ง อยู่กันด้วยความหวาดระแวง ซิงดีซิงเตนรอบตัว เต็มไปด้วยอบายมุขทุกรูปแบบ ศีลธรรมกลายเป็นเรื่องของคนคร่ำครึ !

ฉันเมื่อสังคมของคน que คิดว่าตนเองพัฒนาแล้ว คิวไลซ์แล้ว เขามีปัญญา มีความสามารถก็จริง แต่เขากลับเต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว มัวเมาในวัตถุ ในอำนาจยศศักดิ์ จนลืมเรื่องของน้ำใจอันดีงามของมนุษย์

โอมมนุษย์ ! เจ้าเป็นสัตว์ที่ฉลาดที่สุดในโลกมิใช่หรือ ?

มนุษย์สามารถสร้างทุกอย่างที่ปรารถนา

แต่มนุษย์ก็เป็นตัวทำลาย เป็นตัวผลักดันให้โลกใกล้กลียุค !

มนุษย์หนอมมนุษย์ รู้ตัวไหมว่า เจ้าคือสัตว์โลกที่ “อัปลักษณ์แท้”

จากอดีตมาสู่ปัจจุบัน

มนุษย์...ต่างรู้จักขนขวายพัฒนาตัวเอง

พัฒนาสิ่งแวดล้อมมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อตน ต่อโลก

แต่...ท่ามกลางการพัฒนา

ท่ามกลางการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง

เงาสีดำเริ่มปกคลุมไปทั่ว

เปลวเพลิงเริ่มแลบเลียที่ละจุด ที่ละจุด

เสียงระอื้น เสียงด่าทอ ดังระงมไปทั่ว

ม่านหมอกแห่งกามราคะ ผ่นึกแน่นปักตรึง

จากปัจจุบันมองย้อนไปสู่อดีต

เชื่อว่ามนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ

เป็นสัตว์ที่ฉลาดเลิศล้ำในใต้หล้า

สามารถจัดการกับปัญหามานานาชนิด

สามารถจะสร้างเรื่องราวอันยุ่งยากได้เก่งฉกาจ

แต่พวกเขาหาว่าไม่ว่า ความเก่งก็เหมือนกับกองไฟ

ใช้เป็นก็มีแต่คุณประโยชน์

พลาดพลั้งก็มีโทษมหันต์

ความเก่งของพวกเขา

ได้กลายเป็นซาตานร้าย

ที่ทยอยส่งเชื้อโรคเข้ามากัดกร่อนชีวิต

วันแล้ววันเล่า

จากรุ่นปู่ย่ามาสู่พ่อแม่

จากพ่อแม่ไปสู่ลูก สู่หลาน

และต่อ ๆ ไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

จากวันนี้ไปสู่อนาคต
มีแต่มนุษย์ที่เป็นโรคสารพัด

อึ้งอ้าย อ่อนแอ

จนเกินกว่าจะกล้าทำได้

ซี้ก๊ว ซี้ซลาด

จนเกินกว่าจะกล้าเสียสละ

ตระหนี่ ถิ่นเหนียว

จนเกินกว่าจะคิดให้ใคร

กลัวอด กลัวอยาก

จนต้องเก็บสะสมอย่างไม่รู้จักหยุด

ทั้งทรัพย์สิน ทั้งสิ่งของ ทั้งอาหาร

แม้จะเป็นของผู้อื่นก็ตามที่

วันนี้...พຽງนี้...และพຽງนี้

ชีวิตของสัตว์มนุษย์

กำลังจมอยู่ในทะเลแห่งความกลัว

ลี้กลอง...ลี้กลอง และเย็นเยียบ

กลัวจะไม่มีที่อยู่

กลัวจะไม่มีความสุขความสบาย

กลัวจะขาดลาภ ขาดยศ

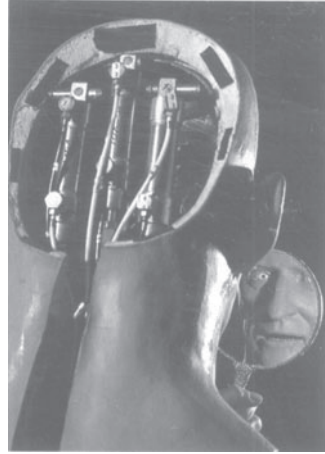
กลัวตัวเองจะไร้เกียรติ ไร้ศักดิ์ศรี

กลัวจะไร้บัลลังก์ประกาศไ้อ้อัตตา

พຽງนี้...มะรืนนี้ และมะรืนนี้

สัตว์ที่ชั่วร้าย ก็คงจะไม่พินมนุษย์

สัตว์ที่น่าสงสาร ก็คงมนุษย์อีกนั่นแหละ

สัตว์เขารวมกันเป็นฝูง
เพื่อช่วยกันปกป้องภัยอันตราย
เพื่อเกื้อกูลแก่กันและกัน
แต่สัตว์มนุษย์กลับคอยหาโอกาส
กัดขี่ เบียดเบียน เอารัดเอาเปรียบให้ได้มากที่สุด
เหยียดหยามเมื่อมีโอกาส
และคยไ่เมื่อมีจังหวะ

จากอดีตมาสู่ปัจจุบัน
จากปัจจุบันไปอนาคต
ไม่ว่าจะอยู่ช่วงมิติแห่งเวลาใด
พวกเขาก็จะยังคงอยู่กันอย่างหวาดระแวง
อยู่กันอย่างเป็นข้าศึกเช่นนี้ๆ
จนกว่า...
จะก้มหัวยอมรับแสงแห่งสังฆธรรม
ยอมรับความจำเป็นแห่งศาสนธรรม
ที่จะต้องเป็นดวงประทีปแห่งชีวิต
แล้วเร่งสลัดความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม
มากินอยู่อย่างมักน้อย
มาดำรงชีวิตอย่างสันโดษ
อย่างง่าย ๆ สบาย ๆ เบาภาระ มีสติ มีศีล
ชีวิตแห่งมนุษย์เรานั้น
มันมิได้ใหญ่โตอัครฐานอย่างที่คิด
มันเป็นเพียงดอกหญ้าดอกเล็กๆ ในโลกกว้าง
มันเป็นเพียงหยดน้ำในท้องธารอันกว้างใหญ่

เรื่องอะไรเล่า
ที่จะนำชีวิตอันเป็นที่รัก
เดินทางไปสู่ความหายนะ
ความเหน็ดเหนื่อย
ความยุ่งยากนานัปการ
เพียงแค่ว่าดำรงชีวิต
เพียงแค่ว่าทรงอยู่ ?
เราจะเป็นชีวิตเล็กๆ
ที่ไม่หลงเหลืออสังการประดับประดา
เราจะเป็นชีวิตน้อยๆ
ที่อยู่อย่างไม่ฟุ้งเฟ้อฟุ้งเฟ้อ
เราจะปลดพันธนาการ
ปล่อยให้ชีวิตรู้จักอิสระ
รู้จักความเป็นไท
ชีวิตของเราจะมีแต่สันติ-สงบ ภาวตร-พี่น้อง
ชีวิตของเราจะเป็นธรรม
และธรรมจะเป็นชีวิตของเรา
สักวันหนึ่งหรือ
เราจะสร้างคำสบประมาท
ของเหล่าบรรดาสัตว์โลก
ที่ต่างชี้หน้ากล่าวหามนุษย์
ว่าเป็นเพียงแค่ “เศษเดนชีวิต” ของโลก
เราขอสัญญา.

● *สงบอยู่*

ฉันรักเม็ดทรายเม็ดเล็ก ๆ

ทุกซ์ของมนุษย์มีมากมายหลายรูปแบบ
ทุกซ์เพราะขาดคนรัก คนเข้าใจ
ทุกซ์เพราะยากจน
ทุกซ์เพราะขี้ริ้วขี้เหร่
ทุกซ์เพราะเรียกร้องในสิ่งที่ตนขาด
ทุกซ์เพราะแสวงหาสิ่งที่ตนไม่มี
ทุกซ์เพราะยึดถือในศักดิ์ศรี อัดตาตัวตน... ฯลฯ

ถ้าเพียงแต่ทุกคนจะพยายามเข้าใจตัวเอง ไม่เรียกร้อง ไม่จริงจัง
กับบางสิ่งบางอย่างมากเกินไป เป็นผู้อดได้ ทนได้ และพอใจในความเป็น
ตัวของตัวเอง ดังเช่นทรายเม็ดเล็ก ๆ ในท้องทะเลกว้าง ที่ไม่ว่าทะเลจะ
ปั่นป่วนด้วยคลื่นลมหรือมีมรสุมสักเท่าใด เม็ดทรายเหล่านั้นก็มีได้อ
อาหาร ร่ำร้อง แต่ยังสงบเย็นอยู่ได้ชั่ววนตาปี

ลองเอาเม็ดทรายเป็นแบบอย่าง แล้วเราจะพบว่า ความสุขในโลก
นั้นมันมีมากกว่าที่เราคาดคิดมากนัก

**โอหนอ ! ทุกซ์นั้นใครทำให้ ถ้ามิใช่ “ตัวเรา” ที่หลงสร้าง ความ
ปรารถนาไว้มากมายเหลือคณานับ**

ในห่วงน้ำอันเชื่อมรากลากกว้างใหญ่

ฉันรักเม็ดทรายเม็ดเล็กๆ

มันนอนสงบอยู่กับเม็ดทรายเม็ดอื่นๆ

เม็ดทรายหลายเม็ดที่ใหญ่กว่ามันหลายต่อหลายเท่า

สีเม็ดทรายหลายเม็ดสวยงามกว่ามันหลายต่อหลายช่วง

ฉันรักเม็ดทรายเม็ดเล็กๆ

มันนอนสนิทหนึ่งอยู่ท่ามกลางเม็ดทรายนับล้านๆ

จนมองเผินๆ ก็ใช้จะเห็นได้ง่าย

เม็ดของมันเล็ก

สีของมันก็ซีด ไม่สวย

ฉันรักเม็ดทรายเหล่านั้น

กระแสน้ำไหลกระฉอก

โบกเป็นเกลียว หมุนราวดอกส่วาน

เม็ดทรายเล็กๆ หมุนคว้างตามเกลียวคลื่น

วนซ้ายวนขวาจนดูเวียนหัว

แล้วก็จมลงสงบนิ่งในที่ใหม่

มันนอนสงบอย่างไม่อนาทรต่อสิ่งใด

ฉันรักเม็ดทรายเหล่านั้น

ฝูงปลาเอาหางโบกพัดผ่าน

มันหมุนคว้างขึ้นอีกครั้ง

พลาจจมลงอย่างสงบ

ไม่บ่น...ไม่คร่ำครวญ

เม็ดทรายเล็กๆ
ยังคงเป็นเม็ดทรายเม็ดเล็กๆ
ฉันรักเม็ดทรายเหล่านั้น
หินทรายก้อนใหญ่กว่าบางครั้ง
ลอยเรียดผ่านกระแทกอยู่ไปมา
มันลอยขึ้นตามแรงกระแทกอยู่ไปมา
มันลอยขึ้นตามแรงกระแทก
ตกลงสู่พื้นอีกครั้งอย่างเงียบสงบ

ยินดีที่จะเป็นเม็ดทรายในท้องธารอันกว้างใหญ่

ไม่เรียกร้อง

ไม่ต่อรองราคา

ไม่คร่ำครวญ

ไม่อ้อยสร้อย

เม็ดทรายเล็กๆ เหล่านั้น

ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดก็ยังคงเป็นเม็ดทรายเล็กๆ

ไม่เคยร้องไห้ให้แก่ใคร

ไม่เคยส่งสารตัวเองมาแต่ไหน

ฉันรักเม็ดทราย

เม็ดทรายที่แสนถ่อมตนสุภาพ

เม็ดทรายที่แข็งแกร่งแต่อ่อนโยน

โอ ! เม็ดทราย

ขอให้ใจฉันเป็นดังเม็ดทราย

ที่ไร้การเรียกร้อง

ร้องขอต่อผู้ใด

พอใจแต่จะช่วยเหลือ

ช่วยเหลืออยู่อย่างเงียบๆ

ไม่ต้องให้ใครรู้

ยามที่เขาเอามาทำพื้นถนน

เม็ดทราย...ฉันรักเม็ดทรายเม็ดเล็กๆ เหล่านั้น

● *สั้นทราย*

พลังแห่งเมตตาธรรม

ต้นไม้ต้นไทรร่มครึ้ม แผ่กิ่งก้านสาขา มีดอกผลอุดมสมบูรณ์
เหล่านกกายย่อมพากันบินมาอาศัย ซุกไซ้ อย่างเป็นสุข แม้ผู้คนที่สัญจร
ไปมาก็อดมิได้ที่จะเข้าไปนั่งพักใต้ร่มเงา

ผิดกับต้นไม้ที่ไร้ใบ ซ้ำยังมีหนามแหลมคม ย่อมปราศจากคนหรือ
สัตว์ที่จะเข้าไปใกล้ พักพิง

ดุจดั่งคนผู้ขี้มแยมแถมใส มีน้ำใจไม่ตรี เมตตาเกื้อกูล ย่อมเป็นพลัง
เย็นดึงดูดให้คนอื่นอยากอยู่ใกล้เป็นมิตร ตรงข้ามกับคนใจแคบเห็นแก่ตัว
เอารัดเอาเปรียบ ที่ต้องถูกทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยว เดียวดายและไร้เพื่อน!

โลกก็เช่นกัน ที่ยังอยู่รวมกันได้เป็นหมู่กลุ่ม ยังไม่ถูกทำลายให้
แหลกสลายไป ก็ด้วยพลังแห่งเมตตาธรรม อันเป็นพลังเย็นโอบอุ้มค้ำจุน
ให้ยั่งยืนง

พลังแห่งเมตตา ยิ่งใหญ่ไพศาลเกินคิด หากใครซาบซึ้ง อยาก
เป็นเจ้าของ พึงรดน้ำพรวนดินด้วยการหัดเสียสละ หัดให้อภัย เสียแต่
วันนี้

ดวงอาทิตย์...

คือดวงหทัยของจักรวาล

ไม่มีพลังอื่นใด

ที่จะให้ความสว่างเหมือนดวงอาทิตย์

สรรพชีวิตใดๆ ในโลกหล้า

ย่อมมีอาจยังอยู่ได้หากไร้แสงตะวัน
ดวงอาทิตย์...
จึงคือพระผู้เป็นเจ้าของแสงสว่าง
และคือมหาพลังที่ให้ความอบอุ่นแก่โลก

เมตตากรุณา...

คือสิ่งสูงค่าของมนุษย์
เป็นมหาพลังอันใหญ่ยิ่ง
ที่โอบอุ้มคุ้มครองสรรพชีวิตในโลก
ให้อยู่ร่วมกันได้อย่างเป็นสุข

ปลอดภัย...ร่มเย็น

แจ่มใส...จำเริญ

ราบรื่น...สันติ

รู้ความหวาดผวากลัวภัย

รู้ความหวาดระแวง

พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันได้

อย่างไว้วางใจ

ซื่อตรง...จริงใจ

ปลอดภัยเมื่อคับคั่ง

ไม่หมกซ่อนไว้ด้วยเลศเล่ห์มหายา

ไม่มีการฆ่า...ฆ่า...ฆ่า

ล้างผลาญ...ทำลาย

โดยมุ่งหมายให้อีกฝ่ายพินาศย่อยยับ

ความเมตตา...

คือสิ่งวัดค่าแห่งความเป็นมนุษย์

หากมนุษย์อำมหิตโหดร้าย

ไร้ซึ่งสำนึกแห่งเมตตา

เลี้ยงน้ำใจไม่ตรีเสียดแล้ว

อะไรเล่าจะเกิดขึ้น

สงคราม...ความพินาศ

ความทุกข์โหด...ความตาย

ชีวิต เลือดเนื้อ และหยาดน้ำตา

ดวงอาทิตย์...

ที่เคยเป็นพระผู้เป็นเจ้าแห่งแสงสว่าง

เคยเป็นพลังที่ให้ชีวิตอบอุ่น

ก็จะกลับแผดแสงแรงกล้า

ร้อนร่าเผาผลาญสุดทันทน

เพราะแผ่นฟ้ากว้างนั้นว่างเปล่า

ไร้मानะแห่งเมฆฝนปกคลุม

ทุ่งหญ้าและผืนนาที่เขียวขจี

คงเหี่ยวแห้ง เจาเกรียม

แมกไม้ที่เขียวชอุ่มร่มเย็น

คงถูกผลาญทำลายจนราพณาสูร

ธารน้ำใสที่เคยไหลรินฉ่ำเย็น

ก็คงจะขุ่นคล้ำ เหม็นเน่าคั่ง

และแห้งขอดไปในที่สุด

❌ ไม่มีหมู่ปลาน้อยใหญ่
❌ ไม่มีเสียงนกกร้อ
❌ ไม่มีสัตว์ที่โหดเล่นคะนองไพร
เสียงหรือตื้นหรือเรไรก็เงียบสงัด
ทั่วทุกหนแห่งบนพื้นพิภพนี้
ก็กลับกลายเป็นทะเลทรายไปหมดสิ้น

อนิจจา.....

ทุกสิ่งแปรเปลี่ยนไปสู่ความหายนะวิบัติ
ก็ด้วยความหลงระเริงของมนุษย์

ที่ประมาทมัวเมา

❌ ไม่มีความสำนึกในหน้าที่

❌ ไม่มีความเมตตาเกื้อกูล

ลัษณะแต่ความอำมหิตโหดเหี้ยม

จนต้องวอดวายบรรลัยไป

เพราะไร้เมตตาธรรมคอยค้ำจุน

จะรอให้วันแห่งความวิบัติคืบคลานมาถึง

แล้วจึงค่อยสำนึกผิดกระนั้นหรือ

หัวใจอันด้านชาของมนุษย์เอ๋ย

อย่าเลย...

อย่าเลยท่าน...

ท่านผู้ประเสริฐ

อย่ารอให้ถึงวันนั้นเลย

เพราะเมื่อวันวิบัตินั้นมาถึง
มันก็สายสุดที่จะแก้ไขอะไรได้อีกแล้ว

มาเถิด...

มาเถิดท่าน...

มาช่วยกันรังสรรค์เสียแต่เดี๋ยวนี้
ช่วยกันสร้างพลังแห่งเมตตาธรรม
เพื่อค้ำจุนโลกไว้ให้ยั่งยืนยาวนาน
สถิตเสถียรด้วยสันติและภราดร
ก่อนจะต้องถึงแก่กาลวสาน

ไม่ใช่เพื่อโลก

ไม่ใช่เพื่อสังคม

ไม่ใช่เพื่อสรรพสัตว์

แต่...เพื่อตัวของท่านเอง

เร็วเถิด...

เร็วเถิดท่าน...

เร่งสร้างพลังเย็นแห่งเมตตาให้เกิดขึ้น
เลิกฆ่า...เลิกเบียดเบียน
เลิกกินเลือดกินเนื้อ
เลิกยังชีวิตอยู่บนความทุกข์ของผู้อื่น
เลิกสั่งสมความโหดเหี้ยมอำมหิต
แล้วท่านจะเบิกบานแจ่มใส
ก้าวไปบนเส้นทางชีวิตสายใหม่ด้วยพลังแห่งเมตตาธรรม.

● ปุณฺณ

ทางสายเก่า ทางสายใหม่

มนุษย์...ต้องยกให้เขาละ

เพราะคงจะไม่มีอะไรฉลาดยิ่งไปกว่านี้อีกแล้ว

จากมันสมองก้อนเล็กๆ ในศีรษะ ก่อกำเนิดปรากฏการณ์อัศจรรย์มากมาย เหล็กหนักนับร้อยตันลอยขึ้นสู่ฟ้า แผ่นดินอัดแน่น เจาะลึกนับกิโลไม่ย่น อาคารสูงเทียมเมฆ ต้องการสักเท่าไร บอกมา

ต่างล้วนอาศัยความฉลาด เหนมิตสุดแต่จะปรารถนา ตั้งเมืองแมน สรวงสวรรค์ อยากได้ร้อน-ร้อน อยากได้หนาว-หนาว

ไม่มีอะไรที่มนุษย์จะหาไม่ได้

แต่น่าเศร้ากระไรปานนั้น หมองูตายเพราะงู ความฉลาดได้แอบฝัง เขี้ยวลงบนลำคออ่อนน้อม เพราะสิ่งที่ผลิตขึ้นสารพัด ภายใต้คำจำกัดความ ว่าศิวิไลซ์นั้น บัดนี้ ได้ย้อนกลับมาแว้งกัดมนุษย์เสียเอง

ชีวิตอ่อนแอลงทุกขณะ เพราะบาง เจ้าอารมณ์ ละโมภ เกลียด ความดี และไร้หัวใจอย่างสุดเหี้ยม

สิ่งประดิษฐ์สารพัด วิทยาการสารพัน กำลังร่วมมือกันฉีกหิ้งจิต วิญญาณให้แหลกเหลว คุณค่าแห่งความเป็นคนใกล้จะอับปาง !

มันนำไปไหนหรือ ทางสายใหม่สายนี้ ท่านผู้เจริญทั้งหลาย ?

ออดออด ! ออดออด !

เกวียนเก๋าคร่ำคร่าเดินทางสู่อดิตอย่างช้าๆ

ทิ้งรอยเกวียนเป็นทางไว้เบื้องหลัง

พลงน้ำในรอยตีนโคถูกบดขยี้กระจาย

ฮืมฮืม ! ครีนครีน !

ฮืมฮืม ! ครีนครีน !

รถยนต์สวยสดทะยานสู่อากาศ คะนองก็กักก้อง

แผดเสียงลั่นราวฟ้าร้องเพื่อแข่งขันกับเวลา

ใช่แล้ว เวลาที่เป็นตัวกินสรรพชีวิตไม่ไว้หน้า

แต่มันก็ยีนดีจะแข่ง

ออดออด ! ออดออด !

ครีนครีน ! ฮืมฮืม !

นับวันสองกระแสนเสียง ห่างกันทุกที่...ทุกที่

แว่วเสียงหัวเราะเยาะ เสียดลี้อยู่ไกลๆ

ทางชีวิต

ทางหนึ่งกลับสู่ความเรียบง่าย ล้นโทษแค่ปัจจัยสี่

ทางหนึ่งกลับสู่ความวุ่นวาย สนุกสนาน ฟุ้งเฟ้อ อึงคะนึง

ออกแอด ! ครีนครีน !

ครีนครีน ! ออกแอด !

ห่างกันแล้ว นับวันก็ยิ่งห่างกัน

สุดท้ายจะถูกรื้อถอนกลับ

มนุษย์เอ๋ย มนุษย์หนอ เลือกเอา ตัดสินเอา

ออกแอด ! ออกแอด !

ทางสายนี้สะอาด สว่าง สงบ และสุขภาพเพียบพร้อม

เสียงนกร้อง ไปไม้กระทบกิ่งก้าน

มีโซ่เสียงเครื่องจักรอึงออลไกลาหล

ยอดไม้เขียวขจี สวยสด สะอาดตา

มีโซ่ตีกรรมเสียดฟ้า

บดบังสายตาอันจะมองไกลอิสระ

ทุกอย่างก้าวแห่งการดำเนินชีวิต

แนวแน่ สุขสบาย สุขสงบ

ลมหายใจอ่อนโยน

พร้อมรอยยิ้มบานสะพรั่ง

มีโซ่ความเร่งร้อนตื่นตระเสือกกระสน

มีโซ่ทำ ทำ ทำ กอบโกย ให้มากที่สุด

โดยมิได้หวัง แบ่งปันแก่กันและกัน

แม้พินทุณนยังสีกหรือด้วยรอยกระแทกสันเท้า

แม้ลมหายใจยังร้อนระอุ

ราวกับอยู่ท่ามกลางทะเลทราย
และใบหน้าอันเครียด...เครียดราวหินผา !

ออดแอต ! ครีนครีน !

ออดแอต ! ครีนครีน !

ห่างกัน...นับวันก็ยิ่งห่างกัน

หายไปไหมที่จะตัดสินใจเลือกวิถีชีวิต ?

รถยนต์คันสวยราวกับจตุติจากฟากฟ้าห้อยตะบึงแสนสนุก
ผู้โดยสารเกาะเกี่ยวจนหลามลัน
เสียงเชิญชวน ยั่วเย้า หลงใหล
อาหารอันมากสี หลากหลาย วิจิตร สารพัดอร่อยลิ้น
ที่อยู่อาศัยนับแสนล้านรูปทรง
หาเงินเข้าลิ ก่อนจะนอนอาศัย
ยา...เรามีมากราวกองทัพ
พร้อมรักษาโรคภัยร้ายร้อยแปด
เครื่องนุ่งห่มนั้นเล่า
ล้วนเหิดฉาย ประกวตประชันสุดดี้น
อยู่ทำไมกับชีวิตที่พอกินพออยู่
อยู่ทำไมกับชีวิตบนความเรียบง่าย ?
อิสระแห่งชีวิตทุกคนมีสิทธิ์
แต่มันขึ้นอยู่กับความสามารถของทุกๆ คน
มาเถิด มาแย่งฉกฉวยกัน
มือใครยาว เขาก็คือผู้ชนะ

ออกแดด ! ครึ้นครึ้น !
ออกแดด ! ครึ้นครึ้น !
ห่างกัน ห่างกัน
เกี่ยวกันบรรลุดสวย นั้บวันจะห่างกัน
รอยล้อเกี่ยวฝักประทับบนแผ่นดิน
อย่างทะนุถนอม อย่างอ่อนโยน
ดูธรรมชาติแวดล้อมของเราซิ
สะอาด บริสุทธิ์ สดชื่น
ไม่มีสารเคมียาพิษในอาหาร
ในน้ำ ในอากาศ ในแผ่นดิน
ยาของเราจึงอาจมีน้อย
อาหารของเราแม้ไม่หลากหลายเป็นกองทัพ
แต่ทุกคนต่างพอมีกิน
ร่างกายกลับแข็งแรงอดทนอย่างประหลาด
ผ้าเสื้อแม้ไม่สวยงาม
แต่ทุกคนต่างล้วนอบอุ่น
กันร้อนกันหนาวไม่อนาทร
แม้บ้านช่องห้องหับ ต่างล้วนสมถะ ไม่ใหญ่โต
เพราะเพียงหมายเพื่ออาศัย
มิใช่ประกวดประชันขันแข่ง

โดยแท้จริง

ชีวิตก็มีความเป็นอยู่พอดี

ส่วนที่เกินเหลือย่อมจะแบ่งเจือจานโดยสังขารของมันเอง
ประดุจสายน้ำจากที่สูงย่อมหลั่งรินแอบขยายสู่ ณ ที่ต่ำกว่า

ออดแอต ! ออดแอต !

กลับเถิด กลับมาสู่ชีวิตธรรมชาติบริสุทธิ์

อากาศ น้ำ แผ่นดิน บริสุทธิ์

เกวียนแม่จะเก่า แต่ก็มีถึงกับผูกพัน

รู้ใหม่...ของในโลกนี้

ธรรมชาติได้ประทานให้พอเพียงกับความจำเป็นของทุกๆ ชีวิต

แต่ไม่สามารถที่จะสร้างให้พอกับความโลภของทุกๆ ชีวิตได้

รู้ใหม่?... สองข้างทางของรถยนต์สุดสวย บังเกิดสิ่งใดขึ้น

ความเจริญ ! ใช่แล้ว ใครๆ ขานเรียกความเจริญ

อันเต็มเปี่ยมด้วยศิวิไลซ์ !

ท่ามกลางเครื่องมือเทคโนโลยีอันราวกับของวิเศษ

และคอมพิวเตอร์อันยอดฉลาดในหล้าโลก

ได้ค่อยๆ ทำลายคุณภาพแห่งชีวิตทีละน้อยๆ

มันได้ดึงประสิทธิภาพแห่งชีวิตให้ต่ำลง

ด้วยการรับเป็นผู้สนองกระทำการเสียเอง

ความสามารถของมนุษย์กำลังถูกกัดกร่อน

ให้สาบสูญอย่างช้าๆ

เขาต่างภูมิใจว่า โลกของฉันยอดเจริญ

ดูซิ ! เราทำให้เหล็กกลอยฟ้า

ดูซิ ! เราทำให้ภูเขาถล่มกลายเป็นแอ่งน้ำบ่อใหญ่

จากพื้นดินเพียงพริบตา

ก่อเกิดแห่งหินสูงเสียดเมฆ

อัจฉริยะจริงหนอ อัจฉริยะเอ๋ย

แต่ทว่า...

สงคราม ! สงคราม !

ทุกหนแห่งมีควันไฟสงคราม

ประเทศต่อประเทศ

เพื่อนบ้านต่อเพื่อนบ้าน

พี่กับน้อง

พ่อแม่กับลูก

เกิดอะไรกันขึ้นบนโลกในยุคนี้

ที่ได้รับการยกยอเจริญสุดยอด

ฆ่า ! ฆ่า ! ฆ่า ! คนกำลังฆ่ากัน

ธรรมชาติแตกร้าวดาตสมดุล

จิตวิญญาณของมนุษย์แห่งแล้งดุกทะเลทราย

คะครีน ! คะครีน !

เสียงรถค้ำรามประดุกปีศาจ

เส้นทางสายนี้ กระไรจึงแย่งกันจอง

ออดแอด ! ออดแอด !

มาเถิด มาค่อยค่อยพากันไป

เราอาจไม่มีเครื่องมือทันสมัย

แต่เราก็สุขสบาย มีกิน มีใช้

สุขแม้จะไม่ฟุ่มเฟือย แต่ต่างก็มีตามอัธภาพ

อัสตาหิ อัสตโน นาโถ

เราต่างจะพึงตน ทุกคนต่างอาศัยพึงตน

ไม่ต้องง้อองอนผู้อื่น

แต่ขณะเดียวกัน กลับกระหายต่อการเกื้อกูลคนทั้งผอง

ชีวิตอันเรียบง่าย
พึ่งเงินตราให้น้อย
ด้วยต่างปลุกกินได้เอง
ทำของใช้ได้เอง
กระนั้นแหละ อุตตาหิ ขนานแท้
เมื่อทุกคนต่างพึ่งตน
สังคมเราย่อมยืนหยัดช่วยตัวเองได้เป็นจริง
มิต้องวิงวอน
มิต้องอาศัยจมูกผู้อื่นหายใจ
ชีวิตอิสระ
ชีวิตอันเป็นไทยไท

ออดแอต ! ออดแอต !
ล้อเกวียนประจวบผ่านพื้น
ทิ้งฝุ่นธุลีไว้เบื้องหลังเพียงเล็กน้อย
ฉันประจบกัมตีมน้ำอันใสสะอาดในรอยตีนโค
ดวงตะวันใกล้พลบ
แต่ยังไม่สายเกินไป
ต่อการหวนกลับสู่ทางเกวียนสายนี้

ออดแอต ! ออดแอต !
มาแล้วเกวียนเก่าคร่ำคร่า
ใครจะขึ้น รีบตัดสินใจโบกมือ

● โคทรี

มาเป็นคนจนกันเถิด

เงินคือแก้วสารพัดนึก เงินคือพระเจ้า

เงินคือสุดยอดปรารถนา

“เงินตรานี้หรือคือกระดาษ ผู้สร้างขึ้นมาชื่อนาถ หลงใหลเป็นทาสอำนาจเงิน”

นั่นนะสิ...แล้วเราท่านทุกคนยังอยากให้มีสิ่งนี้ โลกนี้ต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจเช่นนี้ต่อไปละหรือ

ถ้าเรายังอยากรวย เราก็จะเป็นอีกคนหนึ่งที่ทำลายความสมดุลของสังคม เพราะกว่าคนจะรวยได้ เขาก็ต้องสะสม กอบโกย กักตุนและเอารัดเอาเปรียบ จนบางครั้งก็ถึงกับขูดรีดมาจากผู้อื่น และยิ่งรวยก็ยิ่งอยากรวยเพิ่มขึ้น เพิ่มขึ้น จนแทบจะไม่รู้จักคำว่า **“พอ”**

เชื่อไหมว่า สังคมเดือดร้อนก็เพราะความอยากรวย แต่จะไม่เดือดร้อนเลย ถ้าเราอยากจนหรือจนให้เป็น

เชื่อหรือว่า การได้มีชีวิตอยู่อย่างฟุ้งเฟ้อ ฟุ่มเฟือย ราวกับเทวดานั้นคือความโชคดี

รู้ไหมว่า นั่นแหละคือความหายนะของจิตวิญญาณ คือการเป็นหนี้โลก เพราะผลาญทรัพยากรที่ไม่ใช่ของตน เป็นการสั่งสมให้ตัวเองมัวเมาและหลงติดในกามคุณ เป็นผู้อยู่ยาก เลี้ยงยาก

สังคมที่ต่างก็พออยู่พอกิน มีความขยันขันแข็ง ช่วยเหลือเกื้อกูล สามีคีรีร่วมแรงร่วมใจกันทำงาน นั่นต่างหากที่เป็นสังคมของคนพัฒนา เป็นสังคมที่สดใสและน่าอยู่ของมวลหมู่มนุษยชาติอย่างแท้จริง

มาสิ ! หากปรารถนาความเป็นธรรม ความเป็นภราดรภาพที่แท้จริง สังคมนี้ก็เปิดกว้างและยินดีต้อนรับเสมอ

ใคร ๆ ก็อยากรวยกันทั้งนั้น

ไม่มีใครอยากจนกันบ้างหรือ ?

ความจนนี้แหละดี แต่ต้องจนอย่างเต็มที่

มีใช้จนเพราะจำใจ

จนอย่างรู้ความดีของความจน

จนอย่างไม่อิจฉาความรวย

ความรวยมีแต่โทษแต่ภัย

ความรวยคือความโลภ

ความสะสม กักตุน หวงแหน

ความเห็นแก่ตัว

เมื่อรวยก็ต้องความคว่ำหาความสุข

โลกก็สุข-ที่ไม่มีที่สิ้นสุด

ยิ่งหาสุข ยิ่งเพิ่มทุกข์

ยิ่งหาสุข ยิ่งเพิ่มทุกข์

คุณจะหามั่นใจหรือ ?

ต้องเหน็ดเหนื่อย ซอกซอกหา

สุขเพราะได้เสพ

เมื่อเสพอิ่มแล้วก็อยากอีก

ความอยากที่ไม่สิ้นสุด

คุณก็ทุกข์ไม่สิ้นสุด

เพราะความอยากนี้แหละความทุกข์

เมื่อได้สมอยากคุณก็คือทเวดา

เมื่อไม่ได้ก็นั้นแหละนรก

คุณก็เที่ยวขึ้นสวรรค์ (ปลอมๆ) ลงนรกอยู่นั่นแล้ว

คนเสพฝัน เฮโรอีน ก็หลงว่าเป็นสวรรค์
คนดื่มเหล้า อบายมุข ก็หลงว่าเป็นสวรรค์
อาจเป็นสวรรค์ในเมืองกระมัง
เขาเรียก “**สวรรค์ลวง**”

เมื่อคุณอยากรวย
คุณก็ดิ้นรนตะเกียกตะกายหา
เมื่อหาอย่างสุจริตก็รวยยาก
เพราะความอยากมาก ความทุจริตจึงเกิดขึ้น
เมื่อคุณรวยแล้วก็อยากเสพ
บางครั้งคุณก็ต้องแย่งชิงกันเพื่อเสพ
เมื่อแย่งชิงก็ต้องเช่นฆ่ากัน
ผู้ชนะก็จะได้ครอบครอง
ผู้ชนะย่อมมาก่อน
การจ้องเวรล้างแค้นจึงเกิดขึ้น

เมื่อคุณรวย คุณจะไม่ปลอดภัย
เพราะความอยากรวยอย่างทุจริตจะฆ่าคุณ
คุณจะสร้างร่ำไว้ให้แข็งแรง
คุณจะสร้างลูกกรงเหล็ก
คุณจะต้องมียามเฝ้า
บางครั้งคุณอาจจะต้องมีมือปืนคุ้มกัน

จงมาเป็นคนจนกันเถิด
ไม่มีเวร ไม่มีภัยหรือ
เมื่อคุณหาได้ คุณก็แจกจ่ายแก่ผู้ขาดแคลน
คนทุกคนก็เป็นมิตรกับคุณ
เพราะคุณไม่หวงแหน ไม่กักตุน ไม่เห็นแก่ตัว
คุณไม่ต้องช่วงชิงกับใคร
คุณจะอยู่อย่างง่ายๆ เบาๆ เบาใจ
ไม่หนักหนา ไม่เหน็ดเหนื่อย
เมื่อคุณจะตาย คุณจะนอนตาหลับ
จงมาเป็นคนจนกันเถิด
ไม่มีเวร ไม่มีภัยหรือ.

● 11 จ.

